

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Període entre legislatures

Sèrie D - Número 4
30 d'octubre de 2012

Diputació Permanent

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 4, primera sessió

SUMARI

Composició

de la Mesa de la Diputació Permanent (tram. 397-00001/09) p. 4

Decret llei

2/2012, del 25 de setembre, sobre millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes (tram. 203-00006/09) p. 5

Decret llei

3/2012, del 16 d'octubre, de reordenació urgent de determinades garanties financeres del sector públic de la Generalitat de Catalunya i de modificacions tributàries (tram. 203-00007/09) p. 10

Sol·licituds de compareixença

acumulades del president de la Generalitat i del conseller d'Economia i Coneixement perquè informin sobre l'aplicació del Fons de liquiditat autonòmic i els seus efectes sobre el control de la gestió de tresoreria de la Generalitat (tram. 361-00009/09 i 354-00298/09) p. 18

Sol·licituds de compareixença

acumulades del conseller de Benestar Social i Família i del conseller d'Empresa i Ocupació perquè informin sobre la gestió del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (tram. 354-00299/09 i 354-00300/09) p. 23

Compareixença

del conseller de Benestar Social i Família i del conseller d'Empresa i Ocupació per a informar sobre la gestió del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (tram. 355-00160/09) p. 25

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 4.1

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Lluís M. Corominas i Díaz, vicepresident primer; Eva Granados Galiano, vicepresidenta segona; Santi Rodríguez i Serra, secretari primer, i Josep Rull i Andreu, secretari segon. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Hi són presents els diputats Dolors Batalla i Nogués, Albert Batalla i Sicart, Meritxell Borràs i Solé, Ramon Espadaler i Parcerisas, Antoni Fernández Teixidó, Anna Figueras i Ibàñez, Oriol Pujol i Ferrusola, Elena Ribera Garijo i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Jaume Collboni Cuadrado, Rocío Martínez-Sampere Rodrigo, Joaquim Nadal i Farreras i Xavier Sabaté i Ibarz, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Josep Enric Millo i Rocher i Alicia Sánchez-Camacho i Pérez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Herrera Torres, Laura Massana i Mas i Josep Vendrell Gardeñes, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Violant Mascaró i López i Joan Puigcercós i Boixassa, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Alfons López i Tena, del S. P. Solidaritat Catalana per la Independència, pel Grup Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relació Institucional, i els consellers d'Economia i Coneixement, de Benestar Social i Família, i d'Empresa i Ocupació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Composició de la Mesa de la Diputació Permanent (tram. 397-00001/09). Elecció del vicepresident segon o vicepresidenta segona de la Diputació Permanent. Elecció del secretari primer o secretària primera de la Diputació Permanent.

2. Decret llei 2/2012, del 25 de setembre, sobre millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes (tram. 203-00006/09). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 391, 3).

3. Decret llei 3/2012, del 16 d'octubre, de reordenació urgent de determinades garanties financeres del sector públic de la Generalitat de Catalunya i de modificacions tributàries (tram. 203-00007/09). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 396, 3).

4. Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant la Diputació Permanent perquè informi sobre l'aplicació del Fons de liquiditat autonòmic i els seus efectes sobre el control de la gestió de tresoreria de la Generalitat (tram. 361-00009/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

5. Sol·licitud de compareixença del conseller d'Economia i Coneixement davant la Diputació Permanent perquè informi sobre l'aplicació del Fons de liquiditat autonòmic i els seus efectes sobre el control de la gestió de tresoreria de la

Generalitat (tram. 354-00298/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Sol·licitud de compareixença del conseller de Benestar Social i Família davant la Diputació Permanent perquè informi sobre la gestió del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (tram. 354-00299/09). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Sol·licitud de compareixença del conseller d'Empresa i Ocupació davant la Diputació Permanent perquè informi sobre la gestió del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (tram. 354-00300/09). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió de la Diputació Permanent.

En primer lloc, em plau comunicar que, per a aquesta sessió de la Diputació Permanent, la diputada Anna Simó i Castelló, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot per motius de maternitat en el diputat Joan Puigcercós i Boixassa.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Sí; gràcies, senyora presidenta. Amb caràcter previ a l'inici de la sessió. El nostre grup la setmana passada va entrar dues peticions de compareixença, dels consellers d'Interior i de la vicepresidenta.

Per tant, demanaríem l'ampliació de l'ordre del dia per tal que es poguessin sotmetre a consideració de la Diputació Permanent aquestes peticions.

La presidenta

Senyor Rodríguez, sí que és cert que les dues peticions que vostè esmenta van ser presentades i van ser admeses el passat divendres, 26 d'octubre, mitjançant un acte de la presidència, un cop ja havia estat acordat l'ordre del dia de la Diputació Permanent, que, com vostè sap, va ser en la reunió dels grups parlamentaris tinguda el 18 d'octubre.

També dir-li que, d'acord amb l'article 27.2 del Reglament, una petició de convocatòria de la Junta de Portaveus ha de ser a iniciativa de dos grups.

I, a més a més, que, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, per a l'ampliació de l'ordre del dia d'una sessió, cal també la voluntat concurrent de dos grups parlamentaris. I no és el cas, perquè jo no he tingut aquesta petició; només que la de vostès.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, en aquest sentit, el que volem fer és sotmetre a la consideració dels grups parlamentaris aquestes peticions de compareixença per si n'hi hagués algun altre que s'hi desitgés afegir, i, per tant, sotmetre-ho a votació.

La presidenta

Hi ha algun grup parlamentari que subscriu aquestes peticions?

Jaume Collboni Cuadrado

Presidenta, el Grup Parlamentari Socialista donaria suport a la inclusió en l'ordre del dia perquè es pogués votar i substanciar, en el seu cas.

La presidenta

Perdó, algun altre grup parlamentari? *(Pausa.)*

Doncs, llavors, en primer lloc, el que faríem seria sotmetre a votació la inclusió o no en l'ordre del dia d'aquests dos punts. Entesos? *(Pausa.)*

Per tant, el primer que fem és votar la inclusió a l'ordre del dia d'aquestes dues peticions, o no. Els vots a favor seria que sí que s'hi inclouen; els vots en contra, que no. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, vots a favor de la inclusió a l'ordre del dia?

Vots en contra?

Han estat 12 vots a favor i 13 en contra. Per tant, no s'inclouen a l'ordre del dia.

Composició

de la Mesa de la Diputació
Permanent (tram. 397-00001/09)

Passem al punt primer de l'ordre del dia, que és la composició de la Mesa de la Diputació Permanent; elecció del vicepresident segon o vicepresidenta segona de la Diputació Permanent.

Atesa la renúncia del vicepresident segon, senyor Higiní Clotas i Cierco, procedirem primer a l'elecció d'un nou vicepresident segon o vicepresidenta de la Mesa de la Diputació Permanent.

D'acord amb l'article 65.2 i el 36.2 del Reglament del Parlament de Catalunya, l'elecció es farà mitjançant paperetes en les quals s'ha d'escriure un sol nom, i sortirà elegit el diputat o diputada que obtingui la majoria de vots.

El secretari segon cridarà nominalment les diputades i diputats per ordre alfabètic per tal que dipositin la papereta a l'urna.

Els recordo que els diputats que són membres de la Mesa voten al final.

Per tant, secretari segon, li demano que cridi nominalment, un per un, els diputats o diputades.

El secretari segon

Molt bé. Gràcies, senyora presidenta.

(Pausa. La presidenta dóna la paraula a Jordi Turull i Negre.)

Jordi Turull i Negre

No hi ha candidat? *(Veus de fons.)* Ja, però, i si... No hi ha candidat?

(Pausa.)

La presidenta

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió demana si hi ha algun candidat proposat, que se sàpiga el seu nom.

Jaume Collboni Cuadrado

Presidenta, nosaltres hem parlat amb els portaveus dels grups i hem proposat que, com a vicepresidenta segona, ho fos la il·lustre senyora Eva Granados, del nostre grup.

La presidenta

Moltes gràcies. Algun altre candidat proposat? *(Pausa.)*

Doncs, procedim a..., els noms de cada un dels diputats per votar.

(El secretari segon crida per ordre alfabètic els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

(El secretari segon crida, un per un, els membres de la Mesa perquè votin.)

El vicepresident primer

Donarem lectura dels vots emesos.

(Es procedeix a l'escrutini.)

La presidenta

Han estat 17 vots a favor de la senyora Eva Granados i 5 vots en blanc.

Per tant, queda elegida vicepresidenta segona de la Mesa de la Diputació Permanent, i li demano que ocupi el seu lloc a la Mesa.

(L'anomenada ocupa el seu lloc.)

Abans de procedir a l'elecció del secretari primer o secretària primera de la Diputació Permanent, em permeto rectificar la votació de l'anterior qüestió, la de si s'inclouen o no a l'ordre del dia les dues propostes de petició del Grup Parlamentari Popular, perquè han estat 13 vots en contra i 9 a favor.

Elecció del secretari primer o secretària primera de la Diputació Permanent.

Atesa la renúncia del secretari primer, Jordi Cornet i Serra, procedirem ara a l'elecció d'un nou secretari primer de la Mesa de la Diputació Permanent.

D'acord amb l'article 65.2 i el 36.3 del Reglament del Parlament de Catalunya, l'elecció es farà mitjançant paperetes en les quals s'ha d'escriure un sol nom, i sortirà elegit o elegida el diputat que obtingui la majoria de vots.

El secretari segon cridarà nominalment les diputades i diputats per ordre alfabètic per tal que dipositin la papereta a l'urna. I els recordo que els diputats que són membres de la Mesa votaran al final.

Igual que en l'anterior vegada, demano si hi ha algun candidat proposat.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.) Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. En nom del Grup Parlamentari Popular català m'agradaria proposar el nom del diputat Santi Rodríguez per ocupar la secretaria de la Mesa.

La presidenta

D'acord.

Doncs, procedim a la crida nominal dels diputats i diputades. I demano al secretari segon, senyor Josep Rull, que ho faci.

(El secretari segon crida per ordre alfabètic els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

(El secretari segon crida, un per un, els membres de la Mesa perquè votin.)

Procedim a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat de la votació ha estat el següent: 17 vots a favor i 5 vots en blanc.

Per tant, queda elegit secretari primer de la Mesa de la Diputació Permanent l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, a qui prego que ocupi el seu lloc.

(L'anomenat ocupa el seu lloc.)

Decret llei

2/2012, del 25 de setembre, sobre millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes (tram. 203-00006/09)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació o derogació del Decret llei 2/2012, del 25 de setembre, sobre millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes.

D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern de la Generalitat.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, comparec aquí, avui, davant de la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya, per sotmetre a convalidació d'aquesta cambra el decret llei que regula les millores de la prestació econòmica d'incapacitat laboral del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques del nostre país.

Com saben vostès, la regulació a través dels decrets llei l'Estatut la reserva per als casos d'una necessitat extraordinària, d'una necessitat urgent; i, per tant, si ho hem regulat per la via del decret llei és justament per aquest motiu.

La urgència ens ve donada per un motiu que és mitjanament clar, que és que no volem ni podem permetre que als treballadors públics del nostre país se'ls discrimini respecte als treballadors públics d'altres administracions de l'Estat. D'aquí la necessitat de convalidar aquest decret llei, que, si no s'aproves, els empleats públics ens situació d'incapacitat temporal passarien a aplicar el règim de la Seguretat Social, els tres primers dies. I, per tant, aquests tres primers dies no tindrien retribucions; del quart al vintè dia cobrarien el 60 per cent de la base reguladora, quantitat que, com molt bé saben, està molt per sota de la retribució, i, del vint-i-un dia en endavant, el 75 per cent de la base reguladora, que no de la retribució.

Els treballadors de l'Administració i del seu sector públic han hagut de suportar un important esforç en aquesta legislatura. Ho sabem, i així ho hem reconegut en múltiples ocasions, i avui vull tornar-ho a fer. Els treballadors públics del nostre país són una peça fonamental –són una peça fonamental– i el capital bàsic de la nostra Administració. I, en aquest sentit, els pressupostos per al 2012 han hagut d'orientar-se, com vostès saben, a la reducció de la despesa corrent, en bona mesura a través de la reducció i contenció, també, de les despeses de personal, ja que aquestes constitueixen un gruix significatiu del total, i arriben aquest any a un total de 9.548,7 milions d'euros; és a dir, un 28,5 per cent del total del pressupost de la Generalitat.

I aquest esforç de contenció i de reducció de les despeses en matèria de personal es combina amb la voluntat de garantir la viabilitat del funcionament de l'Administració; però, sobretot, amb la voluntat de garantir per sobre de tot el servei públic. Alhora, les mesures s'han plantejat... –i ho hem dit per activa i per passiva, i no per això voldria deixar-ho de fer–, novament, aquestes mesures s'han plantejat amb la voluntat de mantenir al màxim possible l'ocupació pública. I per això, com vostès saben, hem adoptat mesures com la de reduir un 15 per cent de la jornada i el sou al personal interí de l'Administració i serveis; que, almenys, aquesta no és una mesura irreversible com la d'acomodar aquest personal interí, que han hagut d'anunciar diferents comunitats autònomes, com Cantàbria, València, Castella - la Manxa o Múrcia, per posar alguns exemples.

Els treballadors públics han ajudat i han compartit aquesta càrrega dels ajustos per tal de no traspassar cap línia vermella de l'estat del benestar que hem construït durant tants anys. I ho hem dit repetidament i hi hem insistit:

que algunes d'aquestes mesures tenen caràcter temporal i no consolidable, amb el desig que la seva durada sigui al més curta possible. D'altres, en canvi, són mesures de caire estructural, i s'incorporen en l'ordenament jurídic en matèria de funció pública, per fer, com deia, una administració competitiva, sostenible i flexible.

Entre les mesures de caràcter temporal hi havia la reducció no consolidable de la retribució en còmput anual, aplicada preferentment els mesos de juny i desembre, en què s'abonen les pagues extraordinàries, amb el compromís de no acumular-la a una reducció hipotètica del Govern central que tantes vegades van dir que no es produiria.

Nosaltres complim allò que diem i les coses són tal qual. Amb valentia, encara que siguin antipàtiques, hem posat a sobre la taula aquelles mesures indispensables. Per alts càrrecs, per al Govern i per al personal directiu, aquesta reducció salarial es va aplicar el 2011. Va ser l'únic cos on es va aplicar aquesta reducció, amb la supressió de l'import equivalent a una paga extraordinària, mesura que es veurà repetida per aquest personal durant l'any 2012, amb un estalvi que no és menor, que arriba als 2 milions d'euros.

També cal recordar, i sovint es vol oblidar, que després de la reducció inicial dels departaments, de quinze a dotze, aquest Govern ha reduït un 23 per cent els alts càrrecs i un 43 per cent l'estructura de personal eventual; la qual cosa també ha suposat una severa disminució de l'estructura i dels càrrecs polítics respecte a l'anterior Govern. L'estalvi d'aquestes dues mesures és d'uns 11 milions d'euros. Però també, com els deia, es va aprovar un altre bloc de mesures de caire estructural, amb propostes per incrementar la competitivitat i l'eficàcia de l'Administració.

Vostès saben que en la reunió del Govern del 23 de setembre vam aprovar aquest decret llei que avui els presento per tal d'evitar que els empleats públics de la Generalitat no quedessin en desigualtat amb altres empleats públics de la resta d'administracions públiques de l'Estat. Un decret que ha estat ràpid, però no per ràpid ha estat improvisat.

Com saben, aquest reial decret, aprovat pel Govern el passat mes de juliol, contemplava la possibilitat que cada Administració pública, i també el seu sector públic, pogués negociar la seva aplicació dins d'un termini de tres mesos. Dins d'aquesta negociació hi havia uns to-palls, marcats pel mateix decret llei, i constava que, en el cas que la incapacitat laboral estigués causada per contingències comunes, pogués complementar les prestacions fins a la meitat de la retribució que es percebia el mes anterior al de la baixa de la incapacitat temporal durant els tres primers dies; del quart al vintè dia, que es pogués compensar fins al 75 per cent, i, a partir del vint-i-unè dia fins endavant, que es pogués percebre el cent per cent de les retribucions que es percebien el mes anterior al de la baixa per incapacitat temporal.

En el cas que aquesta incapacitat temporal vingués derivada de contingències professionals, la prestació reconeguda per la Seguretat Social podia ser complementada fins al cent per cent de les retribucions durant tot el període d'incapacitat temporal. I és, doncs, en aquest sentit

que el Govern es va posar a treballar per tal d'evitar, com els deia, que els treballadors públics de la Generalitat haguessin de carregar una discriminació respecte als treballadors públics d'altres administracions de l'Estat. I així ho vàrem fer. I, en el marc de la mesa de negociació dels empleats públics, el passat 21 de setembre, es va acordar, conjuntament amb les organitzacions sindicals de Comissions Obreres i de la Unió General de Treballadors, l'equiparació d'aquest règim retributiu als màxims previstos en el Reial decret llei de l'Estat durant la situació d'incapacitat temporal; unes negociacions, que hi voldríem fer esment, que mai han faltat. I, malauradament, tot i els esforços realitzats per totes les parts, no sempre s'ha pogut arribar a acords, però sempre ha existit aquest diàleg entre el Govern i les diferents organitzacions sindicals.

Voldria afegir, doncs, que, a més de la regulació general de les incapacitats transitòries, el decret llei que avui els presento preveu dos altres supòsits, com són: les situacions d'incapacitat laboral temporal, quan es produeixen durant l'embaràs, i aquelles que vinguin donades, també, per una situació de violència masclista, en les quals es complementarà fins arribar al cent per cent de les retribucions.

Aquestes dues situacions, cal destacar-ho, no vénen recollides ni contemplades en el Reial decret llei de l'Estat, sinó que s'inclouen expressament en aquest decret llei, de resultes, també, de l'acord assolit amb els sindicats.

Aprofito aquí per agrair la feina feta i la voluntat de treball i d'acord també dels sindicats.

I volia fer esment, per acabar, també, d'un altre punt de l'acord que es va signar amb els representants sindicals, de Comissions Obreres i UGT, relatiu a la constitució d'un grup de treball per tal d'analitzar la viabilitat d'incorporar determinats supòsits que requereixin, també, aquesta especial atenció; a més d'estudiar, també, la possible adopció d'altres mesures de tipus social, amb relació a aquests supòsits.

Aquest grup estarà integrat per tècnics especialistes en la matèria de les organitzacions sindicals i de la mateixa Administració, i es va constituir ahir mateix, i en les properes setmanes començarà a desenvolupar un calendari de treball per tal d'elevat les seves conclusions a la mesa de negociació.

Així, doncs, avui els demano el seu vot favorable a la convalidació d'aquest decret llei pels motius que els acabo d'expressar, per no abocar, com deia, als treballadors públics de la Generalitat a una desigualtat de tracte amb els empleats públics d'altres administracions, que ja han recollit aquestes millores, i per tal recolzar d'aquesta manera les bonificacions a les situacions d'incapacitat transitòria aprovades pel Govern de la Generalitat el passat mes de setembre, el passat 25 de setembre, després, com els dèiem, de l'acord assolit amb les organitzacions sindicals en la mesa de negociació. Per tant, en aquest sentit, és el que els demano: el vot favorable.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable consellera. En primer lloc, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, nosaltres hem estat especialment crítics amb la gestió del Govern pel que fa a la funció pública durant aquest període de dos anys. Pensem que, pel que fa a la gestió i a la relació amb els servidors públics catalans, aquest Govern ha improvisat i aquest Govern ha carregat sobre les espatres dels empleats públics gran part de les retallades lineals i sense criteri que s'han aplicat en aquest país en els dos darrers anys.

Però, en aquest cas, presidenta, és cert que hi ha hagut un acord amb els sindicats, i és en atenció a aquest acord, i respectant aquest acord que nosaltres sempre hem defensat, aquest diàleg, que no és el mateix que parlar, i amb aquest acord, que no és el mateix que convocar meses de reunions que al final no arriben a acords, és en atenció a aquest acord amb els representants dels funcionaris que el nostre grup, li ho avanço, donarà suport a la convalidació del decret. Un decret que, si no s'aproves, efectivament, com ha dit la vicepresidenta, s'aplicaria automàticament un dels articles més polèmics, que és l'article 9 del Reial decret 20/2012, que és el de l'Estat.

És cert que, fruit de l'acord que hi ha hagut amb els sindicats, s'han millorat alguns dels supòsits, i és fruit, efectivament, d'un acord que nosaltres celebrem. Però hi han punts negatius en aquest decret i punts negatius pel que fa a la gestió dels complements retributius d'incapacitat transitòria.

En dos anys, el personal funcionari i estatutari al servei de l'Administració pública de la Generalitat ha vist com les seves millores en les prestacions econòmiques d'incapacitat temporal, aconseguides durant anys d'acords, convenis col·lectius i pactes a empreses s'han vist retallats sistemàticament i dràsticament. Per exemple, si bé abans un treballador en situació d'incapacitat transitòria cobrava el 100 per cent, amb la Llei 5/2012, la de mesures fiscals, aquesta totalitat quedava rebaixada als tres primers mesos, i a partir del primer dia del mes quart el funcionari en situació de baixa percebia el 75 per cent de la base reguladora. I això, segons els sindicats, en molts casos suposava... –segons els sindicats majoritaris, Comissions Obreres i UGT–, suposava *de facto* una retallada del 25 per cent del salari mensual.

És cert que, com ha dit la vicepresidenta, hi han supòsits que s'han millorat, com és el cas de l'embaràs i de les motivades per situació de violència de gènere. Però també ens agradaria remarcar i demanar per què el Govern de Catalunya, sabent que aquest reial decret de l'Estat i aquest article 9, on es regulen els supòsits de millores de prestació econòmica d'incapacitat temporal, sobre el qual el Govern de Catalunya va demanar un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries i el consell, per unanimitat, va donar la raó al Govern i va dir que no s'ajustava a l'article 149.1 de la Constitució, és a dir, que era inconstitucional perquè limita de forma il·legítima la capacitat de la Generalitat de desenvolupar uns presumptes supòsits excepcionals i justificats pel, diguem-ne, complement del cent per cent..., el Govern de Catalunya ha renunciat tant a presentar un recurs d'inconstitucionalitat com ni tan sols a instar el Govern de l'Estat a obrir un procediment negociat, tal com estableix la Llei orgànica del Tribunal Constitucional. No ho entenem, no sabem per què el Go-

vern de Catalunya demana un dictamen, se li dona la raó i després no exerceix la potestat que tenia per recórrer contra aquesta decisió.

Per tant, i per ser breus, presidenta, nosaltres donarem suport a aquest decret, en atenció a l'acord social que hi ha hagut, però volem denunciar la deixadesa que hi ha hagut en aquest cas en la defensa de les competències que en matèria de funció pública té el Govern de Catalunya. Constatem que aquest acord social ha suposat millores objectives per als servidors públics, en aquests col·lectius que concretament esmentava la vicepresidenta. I celebrem, així mateix, que ahir mateix, si no ho tenim mal entès, es constituís aquest grup de treball que el que fa també és reforçar el que nosaltres pensem que és fonamental en aquests casos, que és el diàleg social, que acabarà de filar prim en tots els supòsits concrets que es puguin presentar i que, evidentment, aquest decret tampoc ha recollit. En aquest sentit, presidenta, votarem a favor de la convalidació.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Collboni. A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta, bé, els temps que ens toca viure són uns temps, com és conegut, d'una crisi severa, crisi econòmica i financera severa, que ja fa més de cinc anys que s'allarga i que té efectes, ha tingut i té efectes importants sobre les persones: moltes persones han perdut el seu lloc de treball, moltes altres persones pateixen cada dia per la continuïtat de les seves empreses i per no perdre el seu lloc de treball. Però també aquesta situació de crisi afecta d'una forma molt important les administracions públiques, el conjunt d'administracions públiques, la qual cosa ha obligat també a prendre mesures per tal d'intentar reduir les despeses d'aquestes administracions. Ens trobem davant de dues administracions, primer el Govern de la Generalitat a través de la mesura de la llei d'acompanyament, que adopta mesures respecte als complements per incapacitat temporal dels treballadors públics, i ens trobem també que el Govern de l'Estat també legisla en aquest sentit. I el que pretén, el que nosaltres entenem que pretén aquest decret llei és precisament homogeneïtzar aquests complements tant pel que fa als treballadors públics de la Generalitat com pel que fa als treballadors de l'Estat. Valorem també positivament el fet que hi hagi l'acord positiu de la mesa de negociació dels empleats públics, i, per tant, des del Partit Popular català no tenim cap inconvenient a donar el nostre suport a la convalidació d'aquest decret llei.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'Il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, vostè començava la seva intervenció justificant la política, la seva política o, millor dit, la seva no-política de funció pública al llarg d'aquesta legislatura, no?, abans d'entrar en el decret. Nosaltres pensem que, efectivament, ha estat una legislatura molt dura per a tots els treballadors i treballadores del sector públic, on s'han imposat mesures molt dures de reducció salarial, d'empitjorament de les condicions de treball –vostè esmentava el cas dels treballadors interins, efectivament–, i, en definitiva, creiem que sí que s'ha produït una pèrdua de llocs de treball en àmbits tan importants com l'educatiu i com el sanitari, i que objectivament el nostre sector públic està pitjor ara del que ho estava fa dos anys, no?

Malgrat tot, nosaltres estem a favor, anuncio el nostre vot favorable a la convalidació d'aquest decret, perquè pensem que el que fa és resoldre, ni que sigui parcialment, una injustícia que es va fer a la darrera llei de mesures. En aquella llei es van suspendre els acords i pactes per al personal funcionari i estatutari, i es declaraven inaplicables les clàusules dels convenis col·lectius sobre reconeixement de millores econòmiques destinades a complementar la prestació per incapacitat temporal; una mesura decidida de forma unilateral, sense cap tipus de diàleg amb els sindicats i que va capgirar allò que hi havia en aquell moment, no?, que es cobrava el 100 per cent de la remuneració en cas de baixa per malaltia, a percebre a partir del quart mes el 75 per cent, amb una pèrdua del 25 per cent. Ens va semblar que és una mesura injusta, perquè culpabilitza i sanciona els més febles, les persones que pateixen una malaltia de llarga durada, i que a més a més aquestes malalties de llarga durada comporten..., hi van associades sovint despeses econòmiques que tendeixen a incrementar-se. Era una decisió que m'atreviria a dir, fins i tot cruel, no?, que afegeix més patiment al patiment que ja es produïa. Van penalitzar una malaltia greu amb una reducció del 25 per cent de salari. I, per altra banda, era una mesura, des del punt de vista econòmic, molt poc eficaç, perquè les persones amb llargues malalties afortunadament són poques i, per tant, l'estalvi econòmic –la principal raó de la mesura– també era molt petit, no?

Cal dir que l'acord a què han arribat amb els sindicats –i en què nosaltres també volem expressar la nostra satisfacció– és l'únic acord que en aquest camp s'ha produït aquests darrers dos anys, un acord que evidentment valorem de forma positiva i que introdueix nous supòsits: el cas de les empleades públiques embarassades o de les víctimes de violència de gènere. Nosaltres pensem que hauria estat positiu ampliar també aquests supòsits, i pensem que en aquesta comissió s'ha d'estudiar l'anàlisi d'altres supòsits, com per exemple en casos d'hospitalització i d'intervenció quirúrgica, com reclamen els sindicats i com de fet ja tenen els mateixos treballadors de l'Administració pública. Pensem que cal resoldre aquesta situació, si vol, de greuge comparatiu o d'iniquitat.

Tot i així, ho repeteixo, amb la crítica que nosaltres fem, pensem que es corregeix una situació que era injusta, que hi havia al darrere una certa culpabilització d'absentisme laboral dita de forma genèrica, i, com els deia al principi, votarem a favor de la convalidació d'aquest decret llei.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Vendrell. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, membres del Govern, deixin que matisi, quan he escoltat atentament la portaveu i vicepresidenta del Govern..., perquè ella deia, diu: «Bona part de les mesures que s'han pres en l'àmbit de la funció pública han permès mantenir els llocs de treball dels treballadors interins.» Li posaré el cas del sector d'educació, que no és el cas, de tres mil interins..., en aquests moments bona part no està treballant, eh?, i és així de cert, i això té un cost no només per a aquestes persones, sinó que té un cost per a l'educació del país i per als propers anys i les properes generacions, perquè estem hipotecant bona part de l'educació pública del nostre país. El mateix que diem per a educació –ja ho ha dit algun altre grup– ho podem fer extensible a la situació del sector sanitari o dels serveis socials, fins i tot àmbits com el de la cultura n'han sortit tocats.

Però, dit això, deixin que expliqui el posicionament ràpidament, el posicionament d'Esquerra Republicana, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Nosaltres ens abstindrem, i ens abstindrem perquè hi ha raons per a un sí però també hi hauria raons per a un no. Deixin que pugui explicar les raons per a un sí.

És evident que aquest és un decret llei per part del Govern que va, diguéssim, al millor del reial decret de l'Estat, del 20/2012; va al millor perquè dona cobertura i d'altra banda evita, com ha dit molt bé la vicepresidenta, la discriminació dels treballadors públics catalans. Això és cert. I, per tant, si som conscients que va als topalls màxims, hi ha una raó per a un sí.

Però el que no podem acceptar des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és que el Govern accepti de forma submissa la invasió competencial que representa el Reial decret 20/2012, concretament els articles 8 i 9. És una invasió competencial en tota regla, com deixa ben clar el Consell de Garanties Estatutàries, i que va més enllà fins i tot del sacrosant –i deixin-m'ho dir així– article 149.1 de la Constitució espanyola, que es refereix a les competències exclusives. Fa una lectura *sui generis* i va molt més enllà. És a partir d'aquí que aquí es donen raons ja, doncs, per no votar a favor d'aquesta convalidació. Però deixin que els doni una altra raó.

És a dir, el criteri, si se'm permet dir, de discrecionalitat i aleatori a l'hora de decidir per part d'una comissió qui tindrà el 100 per cent de cobertura davant d'una intervenció quirúrgica o una hospitalització..., algú va dir textualment i parlava de les condicions d'una situació d'«operació o intervenció estètica», però em fa l'efecte que això és marginal davant dels casos que ens podem trobar. Nosaltres entenem que aquesta discrecionalitat que es pot donar no defensa el dret dels treballadors, i en aquest cas dels treballadors públics. És una altra raó per al no.

I, davant d'aquest equilibri per un sí i per un no, ja els avanço, doncs, que el Grup Parlamentari d'Esquer-

ra Republicana s'abstindrà en la convalidació d'aquest decret llei.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Sí, moltes gràcies, molt honorable senyora; permeti que la corregeixi, perquè és en nom del Grup Mixt, en aquest cas, al ser Diputació Permanent. Bé, respecte al contingut del decret, per part nostra –i en aquest cas sí que és Solidaritat Catalana per la Independència, que representa el Grup Mixt– entenem que, si bé millora què s'aplicaria als empleats públics, als funcionaris públics, als treballadors públics, si s'apliqués directament el decret llei espanyol, si bé millora aquest marc o aquella determinació, el que fa és millorar-ho dins d'aquest marc, sense discutir-ho, sense plantejar-ho, sense defensar que fins i tot com a comunitat autònoma espanyola la Generalitat de Catalunya té competències en aquesta matèria que han estat vulnerades per aquest decret llei aprovat pel Govern espanyol i després consolidat per les Corts.

Evidentment, valorem l'esforç que s'haurà fet per part de la conselleria de cara a millorar, dins del que cabia, acatant, sense que hi hagués cap necessitat d'acatar-lo, el decret llei espanyol, que s'hagi fet d'una manera dialogada i consensuada amb els sindicats, a diferència d'altres casos –cosa que és la línia correcta i adequada, evidentment–, que, com més acords amb els representants dels treballadors públics –i privats en el seu cas–, molt millor. Però no hi podem donar suport des del moment en el qual hi ha dues qüestions. En primer lloc, aquest decret llei no es presenta per a la seva tramitació posterior com a llei, que és el que permetria esmenar, millorar, etcètera, sinó per a la seva aprovació pura i simple i definitiva. I en segon i principal, perquè justament en no tramitar-se com a llei, si bé la convalidació actual permetria no aplicar unes condicions encara pitjors, que són les establertes pel Govern espanyol i per les Corts espanyoles, en canvi la no-tramitació com a llei no permet plantejar la qüestió de fons, i és que el decret llei i la llei que haurien de fer la Generalitat, al nostre entendre, i el Parlament de Catalunya després del decret llei espanyol fos un de propi, que no tingués res a veure..., no acatés i no acceptés el fet que es produeixi aquesta invasió competencial; i això ho ha dit expressament el Consell de Garanties Estatutàries.

En conseqüència, el que farem serà votar en contra de la convalidació d'aquest decret llei.

Moltes gràcies, honorable senyora.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Permeti'm amb brevetat una prèvia, perquè hi ha hagut alguns moments del debat..., que agraeixo molt, doncs, el to de totes les intervencions que m'han precedit, però que semblava que estiguéssim una mica discutint tot el que ha estat o tot el que és la política de funció pública. El que estem discutint és en concret un decret llei, doncs, que el Govern de la Generalitat va aprovar i que, tal com és preceptiu, el porta a consideració.

Segona reflexió que em sembla important deixar-ne constància: fixin-se que, com no és gaire habitual, doncs, en aquests casos, ningú ha qüestionat l'ús de la forma del decret llei per fer aquesta tramitació. Per tant, també des de la nostra perspectiva del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que, com és prou conegut, dona suport al Govern, subratllar aquest aspecte. El Govern utilitza, doncs, molt correctament un instrument que té la seu abast per fer allò que ja ha explicat a bastament la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació, que és la competent en la matèria de funció pública: per evitar un greuge comparatiu que es podria donar en l'àmbit de la funció pública a Catalunya, dels funcionaris de la Generalitat.

Per tant, des de la perspectiva del Grup de Convergència i Unió, el primer que constatem i agraïm és que el Govern ha estat sensible: sensible respecte al col·lectiu ampli de la funció pública, perquè no es vegi abocat a un greuge comparatiu, doncs, si es compara amb altres latituds de l'Estat, perquè estem complint una legislació que entenem que és bàsica, i sensible també amb altres realitats, no menys importants, no menys rellevants, doncs, que s'han posat de manifest i que també empara aquest decret, que són dos supòsits, no comparables, ben diferents: el de la violència de gènere i el de la incapacitat, doncs, sobrevinguda en el moment de l'embaràs. Per tant, celebrem aquesta sensibilitat que ha tingut el Govern.

Aquí, permeti'm un matís. Hi ha hagut algun moment que el representant del Partit Socialista, del Grup Socialista parlava en un cert punt, doncs, de no sé quina deixadesa. Si alguna cosa no podem retreure al Govern, en la celeritat amb què s'ha fet aquest tràmit, és precisament deixadesa de les seves funcions, ben al contrari. Per tant, primera constatació, hi ha hagut aquest punt de sensibilitat, que agraïm.

En segon lloc, el Govern, i crec que ha quedat palès en les intervencions que m'han precedit i en el que ha dit la mateixa vicepresidenta, ha estat dialogant; ha estat dialogant i ha arribat a un acord en l'àmbit, doncs, de la taula de funció pública. Per tant, ha demostrat capacitat de negociació i voluntat d'arribar a acords. I això ens sembla, doncs, també molt i molt positiu que sigui així.

I la tercera reflexió que volem posar, més enllà d'entrar en el contingut mateix, és que el Govern ha estat àgil. El Govern ha estat àgil escollint aquest instrument que tenia a l'abast, d'acord amb el nostre ordenament polític, legislatiu i parlamentari, i ha utilitzat aquest argument, perquè no hi hagi en cap cas cap perjudici per a cap treballador de la funció pública en aquest país.

I, per tant, nosaltres, com no podria d'una altra manera, es desprèn de tot el que els he comentat, hi votarem a favor.

Agraïm el posicionament que han fet tots els grups parlamentaris, tant se val aquells que han explicat, doncs, el seu suport a través del vot a favor o aquells que, manifestant dubtes, que respectem, han optat per fer l'abstenció. No els requi donar suport al Govern quan aquest fa les coses ben fetes. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió creu que les fa ben fetes moltes vegades i sempre, doncs, li dóna suport. No els requi. En qualsevol cas, això els honora.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, acabat el debat, procedirem a la votació.

D'acord amb l'article 136.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la convalidació del Decret llei 2/2012.

Vots a favor de la convalidació?

Vots en contra?

Abstencions?

El vot de la senyora Simó, també. D'acord.

Per tant, ha estat convalidat per 20 vots a favor, 1 en contra i 2 abstencions.

Per tant, el Decret llei 2/2012 queda convalidat.

D'acord amb l'article 136.4 del Reglament, un cop convalidat el decret llei, algun grup parlamentari vol que es tramiti aquest decret llei com a projecte de llei? *(Pausa.)*

Per tant, sotmetem a votació la proposta de tramitació d'aquest decret llei com a projecte de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

(La proposta de tramitació és rebutjada per 3 vots a favor, 18 en contra i 2 abstencions.)

D'acord amb l'article 136 del Reglament, atès que la cambra s'hi ha pronunciat en contra, el decret llei queda convalidat i no es tramita com a projecte de llei.

Abans d'iniciar el tercer punt de l'ordre del dia suspenc la sessió per cinc minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts i es reprèn a les cinc.

La presidenta

Reprenem la sessió...

Decret llei

3/2012, del 16 d'octubre, de reordenació urgent de determinades garanties financeres del sector públic de la Generalitat de Catalunya i de modificacions tributàries (tram. 203-00007/09)

...amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació o derogació del Decret llei 3/2012, del 16 d'octubre, de reordenació urgent de determinades garanties financeres del sector públic de la Generalitat de Catalunya i de modificacions tributàries.

D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el Decret llei l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya... Senyores i senyors diputats, els demano excuses per arribar una mica esbufegant. Presento en aquesta sessió de la Diputació Permanent, en nom del Govern, les raons per les quals ha estat adoptat el Decret llei 3/2012, del 16 d'octubre, de reordenació de determinades garanties financeres del sector públic de la Generalitat de Catalunya i de modificacions tributàries. Aquest decret llei es presenta en dos articles, que abasten únicament les situacions de necessitats financeres inajornables per a determinades entitats del sector públic i les modificacions estrictament necessàries en la normativa tributària per a l'adequada gestió de l'impost de les estades en establiments turístics.

Pel que fa a l'article primer, cal tenir present que el context econòmic en què ens trobem exigeix a la Generalitat un important ajust –ja hi estan familiaritzats–, que a més s'ha vist greument compromès per l'impacte financer que ha provocat la rebaixa de la seva qualificació creditícia, o *rating*, a llarg termini. Aquesta rebaixa del *rating* ha deixat en situació de possible venciment anticipat alguns contractes d'endeutament, per la qual cosa la manera d'evitar aquest fet és la concessió als bancs de majors garanties envers aquest.

En aquest sentit, el Govern de la Generalitat va aprovar el Decret llei 1/2012, del 26 de juny, de mesures per complir el Pla econòmic financer de reequilibri de la Generalitat de Catalunya i altres necessitats derivades de la conjuntura economicofinancera, que posteriorment va ser validat pel Parlament en el Ple del passat dia 5 de juliol. En l'article 3 de l'esmentat decret llei s'autoritzava la concessió d'aval de la Generalitat als préstecs atorgats davant d'Arrendadora Ferroviària, SA, d'Arrendadora de Equipamientos Ferroviarios, SA, i d'Alquiler de Trenes Agrupación de Interés Económico, amb relació als contractes d'arrendament de cinquanta, trenta-nou i deu trens, respectivament, a l'Autoritat del Transport Metropolità per raó del contracte marc i d'arrendament de trens. L'autorització d'aquests avals era necessària, atès que la citada rebaixa del *rating* de la Generalitat provocava la declaració de venciment anticipat d'una gran part de l'endeutament concertat, i la forma de pal·liar aquest fet va ser la concessió a les entitats financeres de majors garanties envers aquest.

Com a conseqüència de les darreres revisions del *rating* de la Generalitat, també s'ha fet palesa la necessitat que el Govern aprovés el decret llei que avui es debat. Repeteixo que en l'article primer s'autoritza que el Govern concedeixi l'aval de la Generalitat als préstecs formalitzats per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya en exercicis anteriors –aquests són préstecs, fonamentalment, amb el BEI–, per un import màxim de 162,3 milions d'euros.

Una informació molt rellevant i important: aquests préstecs s'han destinat, entre d'altres actuacions, a finançar la construcció dels perllongaments dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Sabadell i Terrassa i, per tant, l'aval autoritzat pel citat Decret 3/2012 permetrà enfrontar amb majors garanties aquesta construcció.

Atès el context de disminució de dèficit per al 2013, que comporta rebaixar el dèficit establert per al 2012, serà extremament difícil endegar amb fons pressupostaris projectes d'inversió. De totes maneres, amb relació amb la construcció dels perllongaments dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Sabadell i Terrassa, a data 31 del 12 del 2011 ja s'havien executat obres per import de 369,4 milions d'euros, que representen gairebé el 50 per cent de la inversió total –el 70 per cent en el cas del perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat a Terrassa. Com saben, aquestes obres han estat en *stand by* durant aquest any.

Per tant, i amb l'objecte de rendibilitzar la inversió realitzada, és més que convenient continuar les obres fins el seu acabament. D'acord amb el calendari d'execució, i sempre que el context economicofinancer i pressupostari ho permeti, la previsió de posada en funcionament del servei seria de l'any 2014 per a Terrassa i de l'any 2016 per a Sabadell. No cal dir que les obres de perllongament generaran activitat en el sector productiu i constructor, permetran ocupar aproximadament set-cents persones i eliminaran molèsties als veïns de Terrassa i Sabadell, que les pateixen des de l'any 2004. Per tant, aquesta operació és la que permet activar i garantir els crèdits que ens han de permetre aquesta obra.

Pel que fa a l'article segon del Decret llei, recordem que la Llei 5/2012, del 20 de març, va crear l'impost sobre les estades en establiments turístics, amb la finalitat d'obtenir nous ingressos que han de revertir en el propi sector a través de la seva afectació a la dotació del Fons per al foment del turisme creat per la mateixa llei. El sector turístic, a Catalunya, constitueix una de les activitats econòmiques més rellevants del país. El seu pes en l'economia, i més concretament en l'ocupació, així com la seva transversalitat, ja que incideix en l'equilibri territorial, en els àmbits econòmic, social, culturals, etcètera, atorguen al turisme un valor estratègic que cal considerar des de l'acció pública.

Tot i que en els darrers anys el turisme, com a activitat econòmica, ha obtingut notables quotes de creixement, no podem menystenir l'entorn competitiu en què es mou aquest sector; per això es fa necessari millorar el conjunt del sector per tal d'obtenir posicions d'excel·lència en el procés de competitivitat de les destinacions turístiques a nivell mundial. En aquest escenari s'esdevé la necessitat de disposar i de mantenir la disponibilitat de recursos econòmics suficients per dur a terme els projectes d'inversió i de preservació dels béns, serveis

i patrimoni turístics, en una aposta decidida per la millora i pel futur del conjunt del sector turístic. Es requereix així un esforç col·lectiu per a la potenciació d'un dels sectors econòmics més dinàmics i estratègics del nostre país.

Per això, essent conscients de la importància del sector, de la seva contribució a la riquesa del país i a l'ocupació, es va formular un nou instrument de caràcter fiscal que ha de comportar l'arribada d'ingressos addicionals que han de permetre subvenir a les inversions de millores d'infraestructures, de recuperació dels entorns turístics i, en general, les polítiques de foment de la preservació i millora de la qualitat dels nostres recursos turístics.

Ja entrant en l'article segon del decret llei. Dit això, però, dit això, però, cal posar en relleu que, d'ençà de l'aprovació, el mes de març, de l'impost d'estades turístiques, s'ha esdevingut un fet rellevant que ha calgut prendre en consideració: l'increment dels tipus impositius de l'IVA aprovat el mes de juliol passat, que ha suposat –amb relació al tipus reduït, que és el d'aplicació a la prestació del servei d'allotjament– un increment del 25 per cent, i que ha passat del 8 al 10 per cent.

Recordin que aquest increment es va dur a terme pel Govern de l'Estat espanyol mitjançant la figura del Reial decret 20/2012, del 13 de juliol, de mesures per garantir l'estabilitat pressupostària i de foment a la competitivitat. Com sigui que l'impost turístic forma part de la base imposable sobre la qual s'ha de repercutir l'IVA –repercussió conforme a la normativa estatal i europea vigent–, el nou tipus del 10 per cent incrementa els costos fiscals inicialment previstos –costos que, vull afegir-ho, no estava ja previst que fossin part de la taxa bàsica.

Així doncs, el Govern ha considerat que és necessari mantenir el cost total que representa per al visitant –i, indirectament, per al sector– la creació del nou tribut, de manera que l'IVA..., tot l'IVA, de fet, s'entengui incorporat en l'import de la quota inicialment aprovada, entesa aquesta, doncs, com el cost fiscal total que recau finalment en el contribuent.

En aquest sentit, la modificació de la tarifa de l'impost que s'ha aprovat amb aquest decret llei permet un encàix amb l'impost sobre el valor afegit per tal de gestionar de manera adequada aquest tribut, així com per mesurar els impactes que derivin de la recent pujada del tipus de l'IVA.

En resum, es modifiquen les tarifes de l'import, de manera que la nova tarifa de l'import més el 10 per cent sigui igual a la vella tarifa de l'import. D'aquesta manera, queda clar que la intenció sempre ha estat que l'impost del valor afegit hi estigués inclòs, que l'increment fos global.

Per tot el que he exposat anteriorment, i d'acord amb l'actual context economicofinancer i la consecució de les mesures de reequilibri adoptades, s'ha impulsat l'aprovació del Decret llei 3/2012, de reorganització urgent de determinades garanties financeres del sector públic de la Generalitat i de modificacions tributàries.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. Per fixar ara la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, aquest decret, que estranyament tracta dos temes tan diversos i tan difícils de casar, però que formen part del mateix –sembla com si fos aquest un decret miniomnibus, no?, de final de legislatura–, doncs, té..., tenim diversos motius per posicionar-nos de forma diferent, però al final li puc assegurar que encara no sé què farem. (*Remor de veus.*) No, ja veurem, depèn de com vagi el debat, no? –depèn de com vagi el debat. No votarem en contra, això sí que els ho anuncio. (*Veus de fons.*) No, no hi votarem en contra.

No hi votarem en contra, en primer lloc, perquè, pel que fa al primer, conseller, és una qüestió de tràmit, i no volem que hi hagi obstaculització a la tasca del Govern per un aval per als Ferrocarrils de la Generalitat.

Però, miri, pel que fa al segon, aquesta és una història molt llarga, ja. Al final hem acabat parint un ratolí, o han acabat parint vostès un ratolí. Van començar amb el programa de Convergència i Unió que deia explícitament, explícitament –i vostè ho sap–, que no imposarien cap taxa turística. El molt honorable president, en la campanya electoral, davant d'un nodrit grup d'empresaris del sector, ho va dir explícitament. Per cert, això li ho van recordar després en una carta del 20 de gener d'enguany, que jo vaig veure amb els meus propis ulls, uns empresaris gironins que li recordaven al molt honorable president que durant els seus vuit anys a l'oposició l'havien estat ajudant perquè les guanyés, les eleccions, i que no entenien com vostès anaven a contradir el seu programa electoral.

En fi, no diré que és el que ha passat des de llavors fins aquí. Però, al final, sap què ha passat, i vostè no ho ha dit aquí? Doncs, que el que havia de ser una important quantitat –o relativa quantitat, perquè ja estem a final d'any–, a recaptar i a poder disposar per part del Govern de la Generalitat, vostès, perquè a Madrid han aprovat un IVA, un increment de l'IVA, recaptaran menys. Aquest és el tema. I el problema és que vostès, un cop més, no han sabut negociar amb el Govern de l'Estat, on haurien pogut fer prevaldre els interessos del nostre país. I ara resulta que..., en fi, si votem en contra, la gent del sector, que ja està prou atrotinat, encara que sigui un sector que..., en fi, va resistint la crisi..., doncs, es podria entendre com que volem col·laborar en aquesta doble imposició que suposaria l'increment de l'IVA, per una banda, i la taxa que vostès no volien aplicar abans i que finalment van aplicar.

Així que..., en funció de com vagi el debat, o ens abstindrem o potser els ho votarem a favor. Però això hauria de servir... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., encara que els sembli contradictori... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats i diputades...

Xavier Sabaté i Ibarz

Per una banda, si hi votem a favor ho farem exclusivament per afavorir el sector i, si ens abstenim, doncs, serà perquè..., serà una mostra de disconformitat a tal com han fet vostès les coses i tal com els hem dit des del primer moment. Així que lamentem que s'hagi hagut d'arribar a aquest punt i que al final hagin hagut vostès de posar un pegat a un sector que s'ha vist maltractat per vostès, menystingut, oblidat i sobretot –sobretot– amb una falta de diàleg que haurien vostès de corregir per als dies que els falta d'aquesta legislatura.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Bé. El Partit Popular català sí que sabem el que votarem, sí que tenim molt clar què és el que volem i el que desitgem i quina és la nostra posició respecte d'aquest decret llei que es porta avui a convalidació en aquesta Diputació Permanent. I, en aquest sentit, hi han dos aspectes, com ja ha esmentat l'honorable conseller, que tractarem de forma breu per separat però també per justificar el nostre posicionament sobre el conjunt del decret llei que se sotmet a consideració d'aquesta Diputació Permanent.

I el primer article d'aquest decret llei és el que incrementa els avals de Ferrocarrils de la Generalitat fins a un import total de 162 milions d'euros. El conseller ho ha explicat amb detall; l'exposició de motius del decret llei i els informes també justifiquen la necessitat d'aquest increment. I veiem que el seu origen està en la rebaixa de la qualificació creditícia de la Generalitat de Catalunya, de manera que això podria provocar l'avançament d'alguns venciments del deute contractat per aquesta empresa.

Ara bé, convé recordar quins són els arguments de les agències de qualificació, fonamentalment aquella que es va conèixer a final d'agost, la de Standard & Poor's, per rebaixar la qualificació creditícia de la Generalitat de Catalunya, que no era ni més ni menys que el conflicte que havia obert el Parlament de Catalunya a través d'una petició de pacte fiscal tipus concert econòmic amb l'Estat. Per tant, el que avui tenim aquí al davant és una conseqüència dels nostres mateixos actes; ara bé, cadascú ha d'assumir la responsabilitat amb la proporcionalitat que li correspon. I, en aquesta mesura, com que el Partit Popular català no ens considerem coresponsables d'aquesta situació i, per tant, no ens considerem coresponsables de la rebaixa de la qualificació creditícia de la Generalitat de Catalunya, tampoc ens podem fer coresponsables d'aprovar aquesta mesura que proposen en aquest decret llei.

El segon article. El segon article fa referència a una modificació a la baixa d'un 10 per cent, com explicava el conseller, de la coneguda com a «taxa turística». I des del Partit Popular hem de recordar que la

introducció de la taxa turística en la Llei de mesures fiscals i financeres, així com també la introducció de la taxa de l'euro per recepta en aquella mateixa llei, van provocar la presentació d'una esmena a la totalitat per part del Grup Parlamentari del Partit Popular. Amb les negociacions posteriors vam modular l'aplicació d'ambdues taxes –ara ens centrem en la turística–, se'n van reduir algunes respecte de les previsions inicials que havia fet el Govern, però també vàrem introduir altres exigències, que el Govern ni va complir amb la redacció de la llei ni amb l'execució de la llei. Per tant, tot i que en el seu moment vam acordar amb el Grup de Convergència i Unió i amb el Govern de la Generalitat una modulació més gran de la taxa turística, sense que això s'hagi dut a terme, tampoc no ens considerem vinculats amb aquells acords que el Govern no ha complert i, tot i que no votarem en contra de la convalidació del decret llei per aquest motiu, sí que ens abstindrem; tot i que entenem que l'aplicació d'aquest decret llei pel que fa a la taxa turística en aquests moments el que representarà és una millora per al sector respecte de la situació actual.

Per tant, com a conclusió, anunciar l'abstenció del nostre grup respecte a la convalidació d'aquest decret llei.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, aquest decret llei que sotmet a convalidació tracta de dues qüestions força diferents; si només hagués calgut que l'anterior decret llei canviés, l'haurien pogut posar ja en el mateix, diguéssim; i ens hauríem pogut estalviar debatre'n dos. Creiem que potser no és massa ortodox fer-ho de la manera que vostès han fet, barrejant dues qüestions diferents.

Pel que fa a la primera de les qüestions, l'autorització al Govern a concedir l'aval de la Generalitat als préstecs formalitzats per Ferrocarrils, efectivament, l'origen de tot plegat és la baixa qualificació del ràting de la Generalitat, que hi ha agències de qualificació que situen a nivell de bo escombraria. Nosaltres no en som gens, d'amics de les agències de qualificació –a diferència del PP–, i no els donem massa credibilitat. I em sembla que, fins i tot, l'argument de Standard & Poor's referit al pacte fiscal és absolutament impresentable, no?, en tots els sentits. L'argument de Moody's, com a mínim, era un argument econòmic –el que va donar al maig de 2012– i que potser, a més, s'ajusta a la realitat quan parlava del pobre rendiment fiscal i la baixa probabilitat que el Govern pugui assolir els objectius de dèficit per al 2012.

On ens porta, això? A una constatació: si avui s'ha d'aprovar això, si avui cal fer això, és que és una prova més del fracàs de la seva política i de com els seus principals objectius, amb relació a la reducció del dè-

ficat i del deute i a fer front a la crisi econòmica, no s'han complert i avui estem pitjor que fa dos anys. És a dir, això és una conseqüència col·lateral més de la seva política; vostès volien fer una política destinada a guanyar la confiança dels mercats i sembla que els mercats no confien en vostès.

Jo li agraeixo les explicacions que ha donat, perquè per a nosaltres les explicacions que hi havia en el preàmbul i fins i tot en la memòria jurídica la veritat és que eren molt escasses, i, per tant, li agraeixo que ens ho hagi explicat una mica més –jo diria escasses i, en algun cas, fins i tot una mica confuses, no?

Hi ha una cosa molt curiosa que no puc evitar dir: l'informe jurídic diu que en cap moment –ni en el preàmbul ni en l'articulat– s'esmenta que l'entitat creditora sigui el Banc Europeu d'Inversions, per raó de protecció de la imatge. Una afirmació curiosa que no sabem ben bé què vol dir. En fi, vostè ha aclarit més quin és el sentit i quin és l'origen de l'aprovació de l'aval que fem avui, no?

Pel que fa a la segona qüestió, al segon article, el tema de l'impost sobre les estades en establiments turístics..., mirin, per a nosaltres aquesta és la història d'un despropòsit. El Govern preveia, quan vam aprovar la..., al presentar la Llei de mesures, que la recaptació inicial seria de 100 milions d'euros; i ara, finalment, ben just en quedaran 50 milions gràcies, en bona part, a l'acord que vostès van fer amb el Partit Popular. Com ja vam denunciar en el seu moment, s'ha desvirtuat bastant –força– el sentit d'aquest impost turístic. Nosaltres, a diferència de vostès, sempre hem estat a favor d'una ecotaxa; sempre: ja vam presentar una proposta en aquest sentit el 2001. Pensem que a la regulació actual, tal com ha quedat, li falten elements de progressivitat –només hi ha tres trams, el sector turístic és complex, és divers; nosaltres, per exemple, creiem que en el cas de cases rurals o cases de pagès no s'hauria d'aplicar aquest impost turístic– i hauria d'haver quedat molt més ben resolt el destí ambiental d'aquests recursos; és a dir que fossin actuacions relacionades directament amb l'impacte ambiental que provoca l'activitat turística.

Entenem que el que vostès fan el sector turístic ho ha de veure de forma positiva, perquè és cert que la pujada de l'IVA, amb les dades que s'estan veient, que s'estan donant a conèixer, té un efecte devastador –té un efecte molt negatiu en l'economia dels diferents sectors–, que és una pujada absolutament negativa; en alguns casos, per exemple, com el sector cultural, absolutament fora de mida. Però el cas és que vostès en algun moment van dir que era necessari fer aquesta pujada de l'IVA, malgrat que després al Congrés votessin en contra, i fins i tot no es van oposar a la pujada de l'IVA turístic, sinó que el que van dir és que proposaven el seu endarreriment per al 2013. Això és el que van dir en el seu moment.

Comtat i debatut, la conseqüència de tot plegat és que la Generalitat té una doble pèrdua de recursos: pels efectes que té la pujada de l'IVA en la mateixa Generalitat i, ara, per la nova pèrdua d'ingressos –6 milions d'euros menys– amb la mesura que avui aprovem.

Per totes aquestes raons, el posicionament del nostre grup parlamentari serà que ens abstindrem en la convalidació d'aquest decret llei.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, per part del Grup d'Esquerra Republicana volem anunciar la nostra abstenció en aquest decret, com ja ha anunciat algun altre grup però segurament per raons diferents. És a dir, nosaltres no ens oposem a la convalidació en la part que fa referència a Ferrocarrils de la Generalitat, a aquesta ampliació de crèdit: la trobem del tot lògica davant de la situació que estem vivint. Però sí que voldríem matisar la segona part d'aquest decret llei, que fa referència a la taxa turística. I la volíem matisar perquè el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana –no només en aquesta legislatura, sinó en anteriors legislatures– sempre ha defensat la necessitat d'aquest tipus d'impost; i més ara, quan el que és el pressupost de la Generalitat ha tingut una minva molt important d'ingressos, el nostre grup considerava que era el moment d'incentivar nous ingressos per part de l'Administració pública catalana.

Ens trobem davant d'una situació paradoxal, perquè el que estem vivint són les conseqüències de tenir mals companys de viatge. I, en aquest cas, és que el Govern de Convergència i Unió va triar un mal company de viatge a l'hora d'establir aquesta taxa turística, que és el Grup del Partit Popular. Perquè, paradoxalment, és el mateix grup que ha avalat des del Govern central la pujada de l'IVA, que és segurament l'impacte més gran sobre el sector turístic; un impacte que tindrà greus conseqüències –ja les està tenint, amb més nombre d'aturats, amb empreses tancades–, i plou sobre mullat sobre un sector que ja estava patint la crisi de la demanda interna de l'Estat espanyol i en aquest cas també del mercat català.

Però no només és aquest, el problema: el problema és que els ingressos previstos per part del Govern català amb aquesta nova taxa han anat minvant a partir de la negociació que el Grup de Convergència i Unió i el Govern i, en aquest cas, el Grup del Partit Popular han anat iniciant. Perquè els vull fer una mica de memòria: que, de la proposta que havia fet també el nostre grup, quan vàrem tenir converses amb el Govern per parlar de la taxa turística, hem anat veient com aquesta taxa anava minvant en objectius i en l'àmbit.

Per exemple, de la mateixa manera que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no posava límit al que era la taxa per pernoctació, el Govern parlava de deu pernoctacions i finalment es va rebaixar a set, que era la proposta del Partit Popular. O, per exemple, dels diferents trams per subsector –perquè no és el mateix un càmping que un hotel de primera línia de la costa

en una zona de molta oscil·lació estival; no és el mateix–, doncs, és evident que nosaltres establíem... la nostra proposta, d'Esquerra Republicana, establia diferents trams per a cada subsector. Ara es queda en tres trams, amb la qual cosa no hi ha progressivitat i s'acaba posant gairebé al mateix nivell un càmping de l'interior a un hotel de primera línia o de cinc estrelles; hi ha una diferència d'euros, evidentment, en la taxa, però no hi ha el diferencial real que s'hauria d'aplicar.

Per exemple, per part del nostre grup també incentivàvem un recàrrec municipal perquè els municipis turístics poguessin tenir un ingrés addicional; això no es va tenir en compte. O, per exemple, una desgravació del 20 per cent per als municipis limítrofs a l'Aragó i al País Valencià pel que podria ser una competència deslleial per l'efecte frontera; doncs, tampoc es va tenir en compte.

Amb aquests mals companys de viatge, hem pogut veure com la reducció de l'ingrés és notable; s'ha endarrerit també la data d'execució –al final es va buscar aquest capmàs, que no era ni al desembre ni a l'abril: era l'1 de novembre, entre el Grup Popular i el Grup de Convergència i Unió–, i ara tenim aquí..., si se'm permet dir l'expressió, hem fet un pa com unes hòsties.

I aleshores, davant d'aquesta situació, apareix el Govern espanyol i ens apuja l'IVA, amb la qual cosa el que estem fent aquí és intentar arreglar un problema seriós, com és la pujada de l'IVA, que, com he dit, acaba generant més atur i acaba generant més problemes per a les empreses –petites, mitjanes i grans–, i acaba portant a situació desesperada a molts dels autònoms que estan aguantant com poden, gràcies, com deia, a l'enginyeria econòmica del senyor Montoro i del seu equip mèdic habitual.

Per tant, deixin-me dir-los que el Grup d'Esquerra Republicana no podem avalar aquest procés, aquesta cerimònia de la confusió que s'ha portat amb la taxa turística, i per tant que anunciem, ja, la nostra abstenció. Tot sigui dit que nosaltres, ho vull repetir, res tenim a dir en contra del primer punt d'aquest decret llei que fa referència als Ferrocarrils de la Generalitat, però sí que hem mostrat, i les seguirem mostrant, les nostres objeccions a com s'ha gestionat i portat aquest procés de la taxa turística.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula l'excellentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Gràcies, molt honorable senyora presidenta. Aquest decret, com ja s'ha posat de manifest, aquest decret llei, té dues parts totalment desconnectades entre si. La primera és la del 162 milions d'euros, que no és precisament un detall, 162.300.000 euros, pel qual augmenta l'aval de la Generalitat; per tant, augmenta l'endeutament potencial de la Generalitat en aquesta mateixa quantitat.

La segona, l'ajust dels imports corresponents a la taxa turística que s'estableix. No és ara, ho creiem, el moment de tornar a reproduir el debat que en el seu moment es va fer quan es va establir aquesta taxa. Però sí que he de recordar una cosa: en el temps..., en l'any i mig que vostès fa que governen, el deute de la Generalitat de 31.741 milions d'euros, el segon semestre de l'any 2012 havia augmentat a 44.000 milions d'euros, 12.259 milions d'euros més; és a dir, un augment de més d'un terç del deute de la Generalitat acumulat en els últims trenta anys en només un any i mig. No és directament responsabilitat seva, ja sabem quina és, i vostè, senyor Mas-Colell, ja ho va fer manifest: dels 100 euros que paguen en impostos els catalans i les empreses i els ciutadans cada any, 43 d'aquests 100 euros que paguem cada any, se'ls emporta Espanya i no tornen mai més a Catalunya.

Davant d'això, vostès han intentat... –jo no hi estic d'acord, amb alguna manifestació que s'ha fet aquí–, que haurien d'haver arribat en un acord amb el Govern espanyol. Ja ho han intentat. Ja van intentar-ho amb el Govern Zapatero i amb el Govern Rajoy, tant amb el Govern del PSOE com amb el Govern del PP. El problema és que vostès van adoptar aquesta línia: la d'intentar arribar a un acord amb el Govern espanyol, amb els governs espanyols; que és una línia morta, bloquejada, acabada, i que els ha dut a la situació d'haver d'avançar les eleccions i de manifestar que la prioritat del Govern, segons ha dit el seu portaveu –la prioritat del Govern–, és arribar a fi de mes.

Un govern que està abocat al fet que la seva prioritat és arribar a fi de mes, és un govern que no governa, és un govern que no pot fer polítiques i és un govern que, llavors, agafa una altra línia, que és la de dir: «Bé, com que no ens en sortim, com que no paguen ni la disposició addicional tercera, ni el Fons de competitivitat, ni s'arriba a cap mena d'acord en cap sentit, de manera que Espanya ens deixi de robar o que ens robi menys, com que no s'arriba a cap mena d'entesa..., hi insisteixo, no per culpa de vostès, que ho han intentat per activa, per passiva, per terra, mar i aire, dreta, esquerra, amunt i avall; no per culpa de vostès, sinó per culpa que on no n'hi ha, no en raja, i parlar amb una paret no té més que un efecte, que és resposta negativa sistemàtica.» Però vostès en això hi han perdut pràcticament dos anys.

I, en aquests dos anys, què ens proposen ara? Doncs, més del mateix: augmentar més el deute de la Generalitat per la via de l'aval i escanyar més les empreses i els ciutadans de Catalunya: que Espanya continuï robant-nos, i cap problema..., ja agafarem més diners de les ja escanyades empreses, autònoms i particulars, a efectes que, a més del robatori espanyol –ara agreujat per la pujada de l'IVA–, a més, tinguin, els catalans, que escurar-se més encara la butxaca a efectes de pagar encara més impostos, que, com vostè va dir, el nivell d'IRPF de Catalunya és el segon d'Europa després de Suècia, el tercer del món després de Suècia i d'Aruba.

Per tant, ja és l'hora de plantejar les coses d'una altra manera. I com que no es plantegen les coses d'una altra manera, no votarem a favor d'aquest decret, per-

què no estem d'acord que la solució de l'escanyament de les finances públiques de Catalunya i de l'escanyament de la mateixa societat catalana, sigui augmentar encara més el deute i augmentar encara més els impostos. Perquè amb això l'única cosa és que portem Catalunya al sot, i no col·laborarem a portar-la al sot, col·laborarem a treure-la'n, però no a portar-la-hi.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats..., li avanço, conseller, naturalment que donarem suport al tràmit que vostè ens planteja, subscriuint pràcticament el conjunt de la seva intervenció.

Vostè ha fet una intervenció entorn a dos punts clarament diferenciats, i ho ha fet tractant de mostrar en aquesta diputació permanent la inhabilitat del primer i el seny del segon. (*Veus de fons.*) Això és el que vostè ha fet, senyor conseller, o almenys és el que interpreta el nostre grup parlamentari. És inevitable la primera part d'aquest decret llei, si volem actuar amb seny i amb raó, i és recomanable la interpretació que el Govern fa de la segona part d'aquest decret, tenint com a destinatari el conjunt del sector, el conjunt del sector turístic. En definitiva, és del que estem parlant: fer front a les nostres responsabilitats com a Govern en la primera part del decret i tenir en compte el sector a l'hora de perfilar la segona part del decret.

En aquest context, referit a la primera part d'absoluta..., en fi, situació complicada de les finances del país, sembla molt raonable que, més enllà dels ajusts que estem produint, quan hi ha una novetat –evidentment ni desitjada per vostè, ni propiciada per vostè ni el seu Govern–, en el sentit de la valoració creditícia per part de les agències, doncs, hem de procedir en conseqüència.

I vostès ens ha plantejat aquí, obertament, que, davant del possible venciment anticipat d'alguns contractes d'endeutament, no ens queda més remei que multiplicar les nostres garanties. És tan obvi, això, senyor conseller, que independentment... –ara em referiré molt breument al fet que algun grup parlamentari pugui presentar matisacions–, és tan obvi que qualsevol grup avui al Govern hi donaria suport per evitar justament un mal major. A saber, ho ha dit vostè clarament, que aquest venciment anticipat es pogués ser demanat de part. I això ens complicaria enormement les coses: no hi ha ningú que pugui estar en contra d'això. Es pot tenir una valoració de com han actuat les agències de *rating*, i no puc manifestar o abstenir-me de manifestar un punt de sorpresa respecte a la valoració que d'això fa el Partit Popular, diu: «Escolti'm, això, tot això és responsabilitat del pacte fiscal.» És una cosa..., crec que ho ha dit també el diputat senyor Vendrell, és

una cosa amb un punt... –un punt–, diguem-ne, coprenedor. Perquè resultaria que, finalment, en tant que el pacte fiscal ha estat plantejat per part del Govern de Catalunya i no ens podem, ara, perdre ni un sol segon amb la importància del pacte fiscal, i en què preteníem amb el pacte fiscal, resulta que aquest plantejament va en contra de la línia de flotació de les finances de la Generalitat, les agències de *rating* ens castiguen, i, a partir d'aquí, nosaltres som responsables.

Hi ha una altra manera de mirar-ho, que seria: quina responsabilitat té cadascú en aquest àmbit? El Govern de Catalunya, el Govern d'Espanya, etcètera. Però jo crec, senyor diputat, senyor Rodríguez, que ara no és el tema, no és el moment, no és l'objecte del debat, i, per tant, aquest diputat no hi entrarà; només manifestar un punt la seva sorpresa, i acceptant el seu punt de vista; o sigui, no vull entrar ni en el debat, però és un punt sorprenent.

Queda fora de discussió que ens obliga a majors garanties davant d'aquest endeutament, i que la Generalitat de Catalunya ha de fer-ho amb un import, que han recollit els diversos grups parlamentaris i vostè en la seva intervenció, d'aquests 162 milions d'euros. I ho fem per al millor fi possible, a saber: poder seguir avançant amb les obres per a Sabadell i per a Terrassa. Que tampoc..., podríem veure-ho d'una altra manera diferent, però volem dir als ciutadans del país en general i als ciutadans de Sabadell i Terrassa: «Escolti'm, això ho fem perquè volem reprendre aquestes obres i tenim terminis, perquè tant el 2014 com el 2016, el primer a Terrassa i el segon a Sabadell, això veritablement estigui enllestit.» I ens sembla de justícia que sigui així. Si no ho recordo malament... –potser el diputat Rull ho podria precisar, però–, això deu venir del 2004, des del 2004 fins al 2014 i el 2016, crec, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que potser és el moment d'enllestir-ho.

Li agraïm, a més, aquesta valoració que ha fet, senyor conseller, dels elements en positius que reprendre tot aquest tipus d'iniciatives tindran per al territori, no només en l'àmbit de les molèsties que vostè diu que s'han d'evitar, sinó justament perquè, ens ho deia concretament –he pres nota al respecte–, set-centes persones podran estar treballant. I en el moment en què vivim, senyor conseller, aquesta és una molt bona notícia.

Per tant, té vostè el suport en aquesta primera part del decret llei; l'animem a tirar-lo endavant, tal com estava formulat, i comprenem perfectament totes i cadascuna de les seves motivacions.

Anem al segon punt. El segon punt és, en definitiva, la part dedicada a la taxa sobre el turisme. Jo crec que si hi ha alguna cosa que preval –no entraré en el detall, vostè ja ho ha fet– és la sensibilitat pel sector. Perquè algú, fins i tot, algun grup parlamentari, ens ha dit: «Escolti'm, miri, fent-ho d'aquesta manera, les possibilitats de recaptar...» Crec que ha estat, concretament..., Iniciativa, el senyor Vendrell, ha dit: «Escolti'm, fent-ho d'aquesta manera, la capacitat de recaptació per part de la Generalitat de Catalunya, doncs, baixa.» Doncs, és veritat, senyor Vendrell..., la

superposició de l'IVA amb el conjunt de la taxa i que l'IVA ens afecti la taxa..., o modifiquem la taxa, i això comporta –i té raó vostè i ho acceptem– una pèrdua d'ingressos per la Generalitat de Catalunya, però hem d'optar entre una cosa i l'altra.

I vostès que estan, naturalment, imbuïts –cosa que els ho reconeixem– per aquesta voluntat social i d'ajut al sector, doncs, han d'escollir, com ha hagut d'escollir el Govern: sacrifiquem una part d'aquesta recaptació, u, o perjudiquem el sector i, a més, de quina manera! Doncs, el Govern, senyor Sabater, ha pensat... –i això li ho dic per vostè, perquè agraïm molt, malgrat que, doncs, vostè ho dubtava, agraïm la seva intervenció–, ha optat per allò segon. Jo crec que ha optat en la línia que vostè també ha insinuat.

Escolti, potser no ens agrada el procediment emprat; potser hi han elements anteriors que haurien pogut ser fets de manera diferent; però, hi votarem a favor si entenem, doncs, que aquesta sensibilitat cap al sector queda demostrada.

Al senyor portaveu socialista, des del Govern i des d'aquest grup parlamentari, li donem garanties que la sensibilitat envers el sector queda fefaentment demostrada. I com que sabem de la seva coherència i la del seu grup..., que això no falla mai, ni la coherència ni el grup en aquest sentit, desitgem que puguin votar a favor d'aquest punt, donant un missatge, per part del Parlament de Catalunya, que plegats entenem que aquesta modificació és veritat que agreuja la nostra recaptació, senyor Vendrell i senyor Sabaté, però que ajuda el sector; un sector que ha estat crític..., vostè ho sap, ha estat crític respecte a aquest tipus de taxa.

I, per tant, com que creiem que ha de prevaldre la sensibilitat per al sector, sense entrar en més consideracions –algunes fetes per vostè, senyor Sabaté–, nosaltres els animaríem que, en aquest punt, vostès deixessin l'abstenció, si ho creuen oportú, per poder votar-hi a favor.

No em puc estar tampoc de fer una consideració al senyor Puigcercós que amablement ens ha parlat dels companys de viatge. (*Veus de fons.*) Amb tot el dret, només faltaria! Però, deixi'm que li recordi, molt amablement i molt càlidament, senyor Puigcercós, els companys de viatge que va tenir vostè durant set anys per poder aplicar aquesta taxa. I mai va pensar, vostè, que aquesta taxa fos d'aplicació. És a dir que vostè, durant set anys, va tenir l'oportunitat de fer-ho, i no ho ha fet. Set anys! No ho van fer –no ho van fer. Ho fem ara. I vostè diu: «Escolti'm, això..., si no hagués estat pels seus companys de viatge haguessin anat més lluny.» Magnífica oportunitat per haver-ho fet abans, senyor Puigcercós! Però li ho dic amb el millor rotllo possible, cregui'm, sense cap ànim..., sense cap ànim de polèmica. Estem en un moment de legislatura que els nostres mals necessiten d'un altre tractament: del millor rotllo possible, cregui'm, senyor Puigcercós. Bé.

Vam creure que aquesta era una manera d'anar matissant i d'anar guanyant el sector que era molt refractari, vostè ho sap, d'aquest tipus de taxa. I ho vam fer-ho. És veritat que el Partit Popular es va comportar com es va comportar, i nosaltres això ho vàrem agrair en

aquell moment, i, per tant, ho agraïm ara també, esperem seguit comptant amb aquest grup parlamentari i amb tota la resta dels grups parlamentaris per tirar endavant aquest plantejament; però, volia fer-li només aquest tipus de precisió, que és poca cosa, però que val la pena tenir-ho en compte.

Això... –i així acabava el conseller la seva intervenció i així la volem acabar nosaltres, honorable senyor Mas-Colell–, això ha d'afavorir un sector que Catalunya s'ha comportat, diguem-ne, amb bones expectatives, de passat i de present, durant l'any 2011 i durant l'any 2012. Vull dir, aquest és un dels sectors que hem de fer tot el possible per poder anar cuidant, mimant, ajudant, perquè la seva aportació és decisiva en un moment molt crític de l'economia catalana, i és natural que el Govern desvetlli les seves millors energies, les seves millors capacitats, el seu millor interès per tractar d'ajudar un sector que, alhora, ajuda tot el país conduint l'activitat que condueix un sector com el sector turístic en el nostre país.

Vostè parlava de xifres, de volum d'ingressos del turisme a Catalunya, que podem parlar, en vuit mesos de l'any, fins a 9.000 milions d'euros. Això significa un increment del 14 per cent, que és una xifra molt important. Per això aquesta voluntat per part del Govern de, saps?, d'ajudar en la mesura en què es pugui fer. No només pel sector, sinó pel conjunt de l'economia. Els ho repeteixo: 9.000 milions d'euros, un increment del 14 per cent respecte al mateix període del 2011, que va ser un període bo, en un sector que aca-para el 25 per cent dels turistes que vénen a l'Estat espanyol.

I tot això..., en fi, res variarà en funció d'una votació o no d'un grup parlamentari; això jo ja ho sé, res variarà. Però és en aquest context que nosaltres volem tenir en compte aquesta particularitat per tractar d'ajudar una mica més el sector, conscients que, ajudant el sector i mostrant-nos sensibles al sector, el sector ajuda el país i l'economia del país.

Senyora presidenta, això és tot. Agraïm l'atenció dels grups parlamentaris, la del conseller, i estem pel que vostè mani, senyora presidenta.

La presidenta

Doncs, estem per votar.

Per tant, passem ara... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Sí, senyor Santi Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Per contradiccions amb el senyor Teixidó.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Fernández Teixidó, la valoració no l'hem fet en el Partit Popular.

I ens estranya que vostè, que és una persona llegida, no llegís, per exemple, doncs, els informes de Standard & Poor's que rebaixaven la qualitat creditícia del deute català, que argüia dos motius: un primer, la petició dels 5.023 milions d'euros al Fons de liquiditat autòndic, i aquest no és responsabilitat directa del seu Govern, sinó que segurament és responsabilitat de governs anteriors, però el segon eren les incerteses que provocava la proposta de pacte fiscal, d'acord amb el model de concert econòmic, que s'havia fet en el Parlament de Catalunya respecte de l'Estat.

Nosaltres estem d'acord amb la necessitat de la mesura; creiem que també té una bona fi. El que diem és que, si el Govern hagués actuat d'una altra manera, segurament en aquesta situació no ens hi trobaríem pas, ara.

(*Joan Puigcercós i Boixassa demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Puigcercós...

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. No, només per matisar-li al senyor Fernández Teixidó que, amb l'habilitat que el caracteritza, m'ha fet dir allò que no he dit. Jo el que li he dit és que, a l'hora de negociar aquesta taxa turística, haurien tingut altres alternatives; però són vostès que van preferir aquests companys de viatge i que al final hem arribat on hem arribat. Ara no em digui si el va aprovar abans o no es va aprovar abans...

I només una reflexió final. Al final, senyor Teixidó, per fer això, valia la pena no haver començat aquest camí, que ha acabat generant un debat en el sector, que prou feina té.

(*Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó, té trenta segons.

Antoni Fernández Teixidó

Brevíssimament. Senyor Rodríguez, la consideració que jo li feia no tenia res a veure amb l'informe de l'agència de ràting, sinó amb l'accent que vostè hi posava, no tant amb l'informe de ràting; excepte que vostè digués: «Escolti'm, d'això del pacte fiscal, que va estar recollit per aquesta agència de qualificació, nosaltres tenim una posició a distància, com probablement la tinguin tots els grups parlamentaris.» No parlava de l'agència, parlava de la posició del Partit Popular.

I, senyor Puigcercós, no li he fet dir cap cosa; al contrari. No, no, l'única cosa que li he dit és que es va perdre una magnífica oportunitat, durant set anys que vostè va estar al Govern, per haver fet allò que recrimina que nosaltres fem en tan mins mesura. Res més. Però, de veritat, sense ànim de polèmica, que és el que no pretenia.

La presidenta

Passem a la votació del decret llei. D'acord amb l'article 136.3, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem a la votació sobre la convalidació del Decret llei 3/2012.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat convalidat per 10 vots a favor, 1 en contra i 12 abstencions.

D'acord amb l'article 136.4 del Reglament, un cop convalidat el decret llei els pregunto si algun grup parlamentari vol que es tramiti aquest decret com a projecte de llei. *(Pausa.)*

Atès que la cambra no s'ha pronunciat, el decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Sol·licituds de compareixença

acumulades del president de la Generalitat i del conseller d'Economia i Coneixement perquè informin sobre l'aplicació del Fons de liquiditat autonòmic i els seus efectes sobre el control de la gestió de tresoreria de la Generalitat (tram. 361-00009/09 i 354-00298/09)

Passem al quart punt de l'ordre del dia. El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant la Diputació Permanent perquè informi sobre l'aplicació del Fons de liquiditat autonòmic i els seus efectes sobre el control de la gestió de tresoreria de la Generalitat. En nom dels grups parlamentaris que han presentat la sol·licitud de compareixença, i que han estat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, algun diputat d'aquests grups vol intervenir? *(Pausa.)* Sí? Doncs, el senyor Herrera té la paraula.

Joan Herrera Torres

No, abans de començar la intervenció, presidenta, creiem oportú que de les peticions de compareixença del president i del conseller Mas-Colell se'n faci el debat de forma conjunta, que es substanciï el debat de forma conjunta.

La presidenta

Per tant, vostè demana que es substanciïn el 4 i el 5; el 4 i el 5 de forma conjunta. Hi ha alguna problema en aquest sentit? *(Pausa.)* Doncs, llavors, substanciem el 4 i el 5, que han estat presentats pels mateixos grups. I, per tant, en primer lloc, té la paraula el diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Nosaltres vam demanar la compareixença del president i la compareixença del conseller d'Economia per una simple raó: perquè, es digui com es digui, la Generalitat ha demanat un rescat, que depèn..., per finançar-se directament del Fons de liquiditat, i no dels seus propis recursos.

I, per tant, entenem que, bé, no hauríem de ser els grups parlamentaris: davant d'una situació tan extraordinària, hauria de ser el Govern qui demanés la pròpia compareixença. Difícilment un govern es pot trobar en una situació com aquesta i no demanar precisament poder-se explicar.

És més, nosaltres entenem que qualsevol govern hauria de demanar explicacions, i fins i tot en un país normalitzat potser hauria d'acabar convocant eleccions. En aquest país es convoquen eleccions per unes raons, però no es convoquen per altres, i és obvi que precisament acollir-se a aquest fons, a aquest fons que pot permetre precisament la intervenció de l'Estat sobre les finances, que els homes de negre –en aquest cas de Montoro, eh?– vinguin a intervenir a Catalunya, i gràcies a la Llei d'estabilitat pressupostària, per cert, que va votar la mateixa Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, crec que hauria de ser bon motiu per venir a explicar-se i, fins i tot, per valorar si s'haurien de convocar eleccions per aquest motiu. No s'han convocat per aquest, però crec que aquest hauria de ser motiu més que suficient.

El que és evident és que avui ens trobem davant d'una situació crítica –ho corregeixo: molt crítica– de les finances de la Generalitat. Aquesta és la realitat. Hi ha crisi de liquiditat, i aquesta crisi de liquiditat es deu al tancament dels mercats –hi afegeixo– i a la caiguda dels ingressos. De fet, aquesta crisi s'ha traslladat a tots els sectors que depenen de la Generalitat, i especialment al pagament dels concerts a centres educatius, sanitaris i socials o farmàcies, que estan patint una situació dramàtica.

El 18 de setembre –se'n deuen recordar vostès– va comparèixer –crec que era en aquesta mateixa sala– el conseller d'Economia, el conseller Mas-Colell, per explicar l'acolliment per part de la Generalitat al Fons de liquiditat. Però el conseller va donar explicacions poc detallades sobre l'accés, en aquest cas, al Fons de liquiditat. I en aquell moment nosaltres ja vam demanar que vingués el president, per la gravetat de la situació i la importància de les decisions que es prenen.

En aquell moment encara no s'havia produït l'adhesió al fons. Quan el conseller Mas-Colell s'explicava no en teníem els detalls, i el conseller va explicar quin era el plantejament del Govern de la Generalitat i què seria allò desitjable que hauria de passar.

Des d'aquella data fins ara, el Fons de liquiditat ja s'ha posat en marxa. I cal avui una reflexió i una explicació de per què no hi ha aquests ingressos, per què aquests ingressos no es produeixen. I els ingressos no es produeixen pels efectes de la crisi, els ingressos no es produeixen per la renúncia també a la política d'ingressos, els ingressos no es produeixen perquè en

aquest país només han optat per retallar i no han optat en cap cas per redistribuir.

Sí que el president diu sovint: «No hi ha alternativa. Mirin França.» I la crua realitat, la realitat que no vol escoltar, que no vol veure, és que, mentre que a França qui protesta davant del Govern són els que més tenen, a Catalunya qui pateix per les retallades del Govern és qui més pateix: les classes populars, les classes socials que necessiten les polítiques socials que s'han retallat.

Nosaltres hem escoltat aquests dies moltes queixes, moltíssimes, una barbaritat de queixes del Govern català pel retard en els pagaments: rosari de declaracions, de contradecaracions sobre si arriben, no arriben els diners... I la veritat és que hi ha una gran angouxa dels proveïdors i el que cal és l'aclariment, l'aclariment per part del Govern.

Ens preocupa més que obrim un escenari en què l'Estat, l'Administració general de l'Estat, pugui intervenir les finances de la Generalitat. I si això hagués estat per les regles posades pel Govern del PP seria un escenari, però diguem que els barrots de la gàbia els ha forjat el senyor Duran i Lleida, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, quan votava la Llei d'estabilitat pressupostària. Els pot molestar la realitat, però sí, sí, amb els seus vots van forjar els barrots de la gàbia de la Llei d'estabilitat pressupostària.

Per això nosaltres entenem que és evident que aquest no és un fons incondicional, i, per tant, del que hem de parlar és de quines són les explicacions. I el que és inaudit, el que per nosaltres és sorprenent és que el president no s'hagi explicat en aquesta cambra sobre el perquè hem arribat al rescat i quines són les conseqüències del rescat. Per això nosaltres en el que insistim és en la demanda de compareixença, i una demanda de compareixença que ha de ser del conseller d'Economia, però que, donades les circumstàncies i l'extraordinari del cas, atès que afecta el Govern, el conjunt del Govern, i el mateix president, ha de ser el president qui s'expliqui i qui expliqui, en definitiva, davant d'aquest Parlament –en aquest cas, davant de la Diputació Permanent–, doncs, les raons, els motius i les conseqüències de l'escenari que hem dibuixat.

Re més, presidenta; moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana considera que el que avui substanciarem aquí, que és la compareixença del president de Catalunya i, en aquest cas, també el conseller d'Economia, és per una raó de fons. No és un caprici del nostre grup, ni és d'oportunitat política, ni és una necessitat d'inserir aquest tema en la precampanya –o ja diguem-ne «campanya»– electoral en què estem immersos; al contrari, és un tema de la màxima gravetat.

És a dir, segurament des de la instauració de la Generalitat postfranquista mai el Govern de Catalunya ha tingut una situació com l'actual, d'intervenció o de –si se'm permet dir-ho– protointervenció per part del Govern de l'Estat. Perquè el mateix conseller Mas-Colell –i ens l'hem de creure– deia que no hi hauria gairebé contrapartides, més enllà del sostre de dèficit. Però tots sabem que una cosa és el que puguin pensar el conseller de la Generalitat i el mateix executiu català, i una altra és el que està en ment dels ministres, secretaris d'Estat, subsecretaris i la cort madrilenya, a l'hora d'executar els seus plans; sabem que no és exactament el mateix. I, per tant, nosaltres el que volem és que compareguin tant el president de la Generalitat com el conseller d'Economia per retre compte en aquesta cambra i aquesta Diputació Permanent de quines són les contrapartides que es poden produir a partir que el Govern de Catalunya tingui i obtingui aquest Fons de liquiditat.

Contrapartides que ja hem pogut llegir en el portaveu oficis del Govern espanyol, concretament al diari –no sé si dir-ne «independent», però com a mínim és un diari– *El Mundo*, que deixava ben clar que hi hauria una sèrie de condicions que a partir d'aquí, per al Fons de liquiditat, el Govern de Catalunya hauria de complir. El pretext d'aquestes condicions era «per tal d'assegurar que el Fons de liquiditat es destini a la finalitat prevista, i no a d'altres despeses corrents». Però a partir d'aquí hi havien una sèrie de condicions, no? És a dir, suprimir barreres de la unitat de mercat –ja entenem que el criteri que es fa servir a Madrid d'«unitat de mercat» ha substituït allò que durant el règim franquista es deia «unidad de destino en lo universal»; ara és «unidad de mercado en lo universal», és aquest concepte d'«una, grande y libre»–, reducció del sector públic –en definitiva, una cosa és que el Govern de la Generalitat decideixi com redimensiona el seu propi sector públic, i l'altra és que des de Madrid ens diguin què s'ha de reduir i què no–, en aquest cas, qualsevol altra mesura que pugui augmentar la competitivitat i flexibilitat autonòmiques –un criteri absolutament lax que permetria al Govern de l'Estat, és a dir, al Govern central entrar, si se'm permet l'expressió, a matar en les poques competències que en aquests moments resten vives– i que l'Administració central gestionarà la caixa de la comunitat autònoma –aquesta és l'expressió literal que es va fer servir–, la gestionarà a l'hora de pagar els proveïdors a partir del Fons de liquiditat, és a dir, proveïdors, en aquest cas inversors, o els mateixos bancs amb què el Govern de Catalunya ha hagut de gestionar crèdit.

Aquesta és una situació que acaba comportant debilitat política per part del Govern de Catalunya. I, com ja ha dit el portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, Joan Herrera –i m'hi sumo–, és que no hauria calgut que alguns dels grups d'aquesta cambra demanessin aquesta compareixença. No hauria calgut perquè *motu proprio* el mateix Govern, en boca del conseller d'Economia o en aquest cas del president, hauria d'haver comparegut en aquesta Diputació Permanent per explicar quines són les condicions –si se'm permet dir-ho– draconianes, més enllà del sostre de dèficit, que imposa el Govern de l'Estat.

Perquè, com deia, estem davant de l'atac més important que ha rebut el Govern de Catalunya d'ençà de la reinstauració postfranquista; és el més important, perquè amb l'excusa de la liquiditat s'intentarà coartar les decisions polítiques. I, per tant, nosaltres creiem que no era un tema menor, no és un tema menor avui demanar aquestes compareixences.

Els diré, i per acabar, una raó de més; és a dir, el Govern de l'Estat, via Fons de liquiditat, ens imposarà –ens les imposarà– limitacions; intervindrà sobre les decisions, no econòmiques ni financeres, sobre les decisions polítiques de la Generalitat; el poc marge de maniobra quedarà encara més reduït. Però, mentrestant, deixin-me que recordi una xifra: l'impagament de deutes per part del Govern espanyol, per part del Govern de Madrid, és de 8.600 milions d'euros amb Catalunya. Si se'm permet recordar-ho, són 5.700 milions d'euros d'infraestructures, 1.450 del Fons de competitivitat del 2011, 759 de la liquidació d'inversions no executades, d'acord amb la disposició addicional tercera, o, per exemple, 219 del 2009, 472 del deute històric de la sanitat catalana amb la seguretat social d'abans del traspàs de l'any 95; total: 5.700 milions d'euros, que gairebé coincideixen amb el Fons de liquiditat.

És a dir que el que fem és demanar un crèdit, que a més a més suposa una intervenció política *de facto* de Catalunya per part del senyor Montoro i el seu equip, per una quantitat que ens deuen. Això, si se'm permet dir-ho, és allò que en diuen a Mallorca, amb bon català, «és anar a cobrar i que t'agafin per deutes». Hem anat a cobrar allò que se'ns deu i ens han agafat per deutes, una vegada més, a Madrid.

I, per tant, deixin-me que els digui que crec que és més que necessària, aquesta compareixença, perquè ens expliquin i ens diguin la veritat el senyor Mas-Colell i el senyor Mas, ens expliquin perfectament què passa i a què s'ha atendre la ciutadania de Catalunya. I quan dic «ciutadania de Catalunya» parlo de tot el sector concertat, parlo de totes les empreses públiques, parlo dels treballadors públics i parlo dels usuaris de l'educació, de la cultura, de la sanitat i de les polítiques socials –és a dir que som la majoria–, perquè com a mínim sapiguem quin és l'abast de l'operació recentralitzadora que ja ens anunciava perfectament qui mana al Partit Popular, que és el senyor José María Aznar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, algun grup parlamentari vol posicionar-se? (*Pausa.*) Sí? (*Veus de fons.*) En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Per anunciar el sentit del nostre vot, que serà de donar suport a aquestes compareixences, perquè, efectivament, com deien tant el senyor Herrera com el senyor Puigcercós,

nosaltres compartim davant d'aquest rescat demanat, anunciat des de fa mesos pel Govern de Catalunya, una màxima preocupació, que és que mentre anem prometenent país anem perdent el país. I també gràcies a les seves actuacions, perquè, com els recordem cada dia, i després no volen rectificar mai ni acompanyar-nos per exemple a portar-ho davant dels tribunals, vostès varen votar la Llei d'estabilitat, que en última instància permet les condicions polítiques que acompanyen aquesta intervenció de les nostres finances i, per tant, del nostre autogovern.

És cert que el conseller Mas-Colell va venir ara al setembre a parlar sobre aquest rescat. Però, bàsicament, el que ens va venir a dir, jo crec que no m'equivoco si ho resumeixo, és que saber saber no sabem res, no sabem absolutament res. No sabem res de les condicions tècniques, no sabem res de les condicions polítiques i, el que és encara pitjor, no sabem res de les conseqüències per als ciutadans que tindrà aquest rescat que hem demanat. I és per aquest motiu que entenem que seria convenient que el conseller Mas-Colell vingués a aquesta Diputació Permanent, si pot ser, a explicar una mica més del que va explicar el passat setembre respecte a tots aquests temes.

També entenem que de la mateixa manera que tots, excepte el Partit Popular, vàrem criticar durament el president Rajoy per no haver donat explicacions de temes clau per a l'economia espanyola, el president Mas hauria de donar explicacions en un tema tan greu com és el rescat de Catalunya.

Tenim entès, presidenta, vostè em corregeix si errem, que està prevista per a aquests dies la presència, si és que així surt votat, del conseller Mas-Colell que s'ha demanat respecte a aquest rescat, però no així la del molt honorable president de la Generalitat. Nosaltres entenem que seria convenient que abans de les eleccions, eh?, que és on els catalans votaran un altre president... Poden estar vostès molt segurs que repetiran el seu triomf, però respecte a la democràcia vol dir sempre, no només quan els convé. I, per tant, entendríem que seria democràticament convenient que el president Mas vingués a comparèixer a aquesta Diputació Permanent abans que els catalans decideixin a les urnes qui serà el proper president de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Algú més vol posicionar-se? (*Pausa.*) Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. Només per anunciar el nostre vot favorable a les sol·licituds de compareixença; totes dues sol·licituds, eh?

La presidenta

Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Jo crec que aquí, en aquesta sala, oblidem un petit detall, i és que no som en una comissió ni en un plenari d'un parlament que està vigent. Estem a la Diputació Permanent. I que es va produir també un fet, i és la dissolució del Parlament, i després de la dissolució el que hi ha és una diputació permanent. Per tant, segons el Reglament de la cambra, en la Diputació Permanent només es pot tractar de qüestions que siguin posteriors a la dissolució del Parlament.

És clar, aquí han fet servir, els grups proposants, en aquests punts 4 i 5, també en els punts 6 i 7, el truquet de dir «l'aplicació» –«l'aplicació»–, i en el següent, «sobre la gestió». De fets que són anteriors, perquè va ser el Consell Executiu, si no ho recordo malament, de la reunió del 28, 29 d'agost qui va sol·licitar acollir-se al Fons de liquiditat, que sí, efectivament, tal com diuen vostès, suposa la liquidació de l'autonomia, de la minsa autonomia de Catalunya, per quedar sotmesos directament al Govern espanyol i a les seves voluntats i capricis.

Però, en fi, ara no tractem d'això. Ara estem en la Diputació Permanent. I com a Diputació Permanent, què ens trobem aquí i què han dit els grups proposants? En cap moment s'han referit a l'aplicació, com fan en el seu plantejament. En tot moment, del que han parlat és del fons mateix, d'haver-se acollit al Fons de liquiditat mateix, de la Llei d'estabilitat pressupostària, de la concessió per part del Govern espanyol. És a dir, de fets anteriors a la dissolució del Parlament i de què, per tant, no es pot tractar en diputació permanent.

Què ens trobem, aquí? Amb un ús electoralista de les institucions –amb un ús electoralista de les institucions. Que, efectivament, això no és un pecat exclusiu dels grups proposants i dels que hi donaran suport, és a dir, del tripartit i del PP. No. També és responsabilitat, en altres matèries, en moltes matèries, del Govern de la Generalitat, que també fa un ús partidista de les institucions en benefici propi i electoralista. Ara bé, el pecat comès, o els pecats comesos, pel Govern no justifiquen el fet que n'hi hagi, i per part nostre, evidentment, que caiguem en el mateix pecat, que és manipular les institucions en benefici electoral, manipular el Parlament en benefici electoral i utilitzar el Parlament, i en aquest cas la Diputació Permanent, en benefici electoral. No tot s'hi val per esgarrapar vots; no tot s'hi val en unes eleccions.

Per aquesta raó votarem en contra d'aquestes compareixences, per aquesta raó denunciarem públicament que aquestes compareixences són un ús electoralista per part dels grups que les votaran en benefici propi per esgarrapar vots, que suposen una manipulació del Parlament de Catalunya. I, en conseqüència, no participarem en aquesta farsa i en aquesta comèdia de manipular el Parlament en benefici d'un ús electoralista per part d'uns partits que amb aquesta votació perden la vergonya.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí. Molt ràpid, no? El senyor Herrera diu: «La situació de la Generalitat, de les finances de la Generalitat, és molt i molt crítica.» I jo em pensava que acte seguit demanaria perdó. Perquè, és clar, és inaudit que els que són en gran part responsables del perquè les finances de la Generalitat estan tan i tan fumudes ara siguin els que fustiguen un govern que intenta fer tant com pot i més per sortir d'aquesta situació, no?

I jo crec que els espais gratuïts de campanya electoral estan perfectament regulats com per intentar forçar l'activitat parlamentària, no? Tot això té una finalitat electoral que es veu venir d'una hora lluny. Home, que es demanés la compareixença del conseller, i a partir d'aquí, si no n'hi hagués prou, sol·licitar un altre tipus de compareixença, podria entendre's, però ja directament, en el moment en què es va sol·licitar, i com s'ha recordat aquí era el moment que es va sol·licitar..., és evident que la finalitat és purament electoral. I per això insisteixo que els espais gratuïts de campanya electoral estan perfectament regulats, no?

És bo, segurament, que comparegui el conseller, no?, perquè expliqui ben bé quina és la situació de les finances de la Generalitat i per què ens acollim a un fons que de fet són calés nostres; no dels altres. Perquè de vegades es dona una explicació com si haguéssim de fer genuflexions per accedir a uns recursos que qui els proveeix són justament els catalans i les catalanes, no?

Per això, nosaltres considerem que això l'únic to que té és electoralista. El senyor Herrera també ho ha dit. Diu: «S'haurien de convocar eleccions.» Senyor Herrera, vingui al món real: hi han eleccions, 25 de novembre. No sé si n'està al cas, però hi han eleccions. Tots aquests dies tots expliquem al poble de Catalunya quines són les nostres propostes. Hi han eleccions. Però no demani que hi haurien d'haver eleccions quan ja hi han eleccions, no? Per tant, és sorprenent el desparatament d'uns i el fora de lloc d'alguns altres.

Per tant, nosaltres, com que entenem que és purament electoralista, votarem en contra de la compareixença del president de la Generalitat.

La presidenta

Doncs, passem... (*Joan Herrera Torres demana per parlar.*) Senyor Herrera...?

Joan Herrera Torres

Sí. Per al·lusions, no? Perquè, sap què passa? A l'anterior Diputació Permanent el nostre grup parlamentari, per exemple, va demanar la compareixença dels consellers per la crisi, per exemple, de la renda mínima d'inserció. Suposo que el senyor Turull se'n recorda. I aleshores no era electoralista.

Jo crec que avui el cal és, estiguem en eleccions o no estiguem en eleccions, que s'expliquin els responsables de govern quan les seves polítiques afecten el futur d'aquest país.

I ho sento: jo crec que electoralisme és no permetre que es reuneixi la Diputació Permanent perquè hi hagi eleccions, quan el Govern ha d'explicar coses, i coses prou gruixudes, sobre el que succeeix. És més: és un gran sarcasme, no?, que en Jordi Turull em parli de propaganda electoral. Per propaganda electoral, la que paguem entre tots, no? El missatge de Convergència i Unió a la propaganda institucional, 270.000 euros. Quina austeritat més curiosa, la que tenen vostès, no?

I, per últim, senyor Turull: és que ja li he sentit tantes vegades, això del perdó, «demanin perdó»... Miri, sap què passa? Vostès van dir allò del «cercle virtuós»; nosaltres retallem per estabilitzar les finances; d'aquesta manera donem credibilitat davant dels mercats i sortim de la crisi. I el cercle virtuós és cercle, senyor Turull, desastrós, perquè vostès han retallat massa. I, com que han retallat massa, això ha afectat els ingressos de la Generalitat. El deute de la Generalitat amb el seu Govern, amb el Govern –com en deien?– «dels millors» –al principi, últimament no ho han dit tant, no?–, s'ha incrementat en 540 milions d'euros cada mes. I el Govern anterior, que no ho va fer tot bé, perdoni, de mitjana incrementava el deute 310 milions d'euros cada mes.

La presidenta

Senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

Per tant, de perdons, potser algun també n'han de... És a dir, potser haurien d'explicar també que no ho han fet tan bé i que han empitjorat radicalment les finances de la Generalitat, amb grans responsabilitats del Govern de l'Estat...

La presidenta

Senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

...i no des del principi. Però, senyor Turull, sigui prudent, perquè la prudència és una virtut, i més quan s'està en política.

(Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Gràcies, senyora presidenta. També, per referència al que acaba de dir el senyor Herrera. És que hi ha una enorme diferència, segons el Reglament de la cambra, si s'ha dissolt el Parlament i hi ha eleccions o no. I, per

tant, si sap que hi ha eleccions i s'ha dissolt el Parlament, i suposo que tots els aquí presents i bona part de la ciutadania de Catalunya sabem que hi ha eleccions, la regulació és completament diferent. I una cosa és la Diputació Permanent entre períodes de sessions, en què cap absolutament tot, perquè substitueix el plenari, i una altra cosa és la Diputació Permanent quan s'ha dissolt el Parlament, en la qual no cap absolutament tot, hi cap només tractar dels temes posteriors a la dissolució del Parlament. I el Fons de liquiditat, la seva petició i la seva concessió, i també després la situació i les decisions del Govern respecte al PIRMI, són anteriors a la dissolució del Parlament. I, en conseqüència, segons el Reglament d'aquesta cambra, no es pot fer.

Si llavors no era electoralista, és perquè no hi havien eleccions. I si llavors es podia fer, és perquè no hi havien eleccions. Ara és electoralista, perquè hi ha eleccions i perquè el Reglament no ho permet.

I, per tant, llegeixi el Reglament i distingeixi entre les diputacions permanents abans de dissoldre el Parlament i després de dissoldre'l.

La presidenta

Doncs, bé, a partir d'ara passem a la votació.

En primer lloc, de la sollicitud de compareixença del president de la Generalitat davant la Diputació Permanent, i després passarem a la votació..., del conseller d'Economia i Coneixement.

Per tant, vots a favor de la compareixença del president?

Vots en contra?

Doncs, tornem a votar. D'acord amb el Reglament, s'ha de tornar a votar. *(Veus de fons.)* No, en la següent. *(Veus de fons.)* Quan hi ha empat, hi ha una altra votació.

Per tant, vots a favor de la compareixença? *(Remor de veus.)* Vots a favor de la compareixença?

(Alguns diputats diuen: «Havia demanat la paraula».) L'ha demanat després d'haver... *(Remor de veus.)* Sí senyor... –sí senyor–, perquè estic aquí i ho veig. L'ha demanada quan ja havien aixecat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Ara, atès que torna a empatar-se, se suspèn la sessió durant tres minuts.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i catorze minuts i es repren a un quart de set i un minut.

La presidenta

Reprenem la sessió amb la votació.

Vots a favor...? *(Veus de fons.)* No? És que, clar, no podem estar..., eh? Els tres minuts són els tres minuts.

Vots a favor?

Vots en contra?

La sol·licitud ha estat aprovada per 12 vots a favor i 11 en contra.

Passem a la votació de la sol·licitud de compareixença de l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Doncs, ha estat aprovada per 12 vots a favor, 1 en contra i 10 abstencions.

Passem al... (*Veus de fons.*) Exacte. Contestant al que preguntava la diputada Martínez-Sampere, atès que la sol·licitud de compareixença del conseller d'Economia i Coneixement ha estat aprovada i que el conseller ha expressat la voluntat de comparèixer davant la Diputació Permanent, s'ha d'acordar l'ampliació de l'ordre del dia en el sentit que la compareixença es pugui substanciar durant aquesta sessió.

S'aprova per assentiment aquesta ampliació de l'ordre del dia? (*Pausa.*) No.

Per tant, s'ha de votar.

Vots a favor...? (*Veus de fons.*) Sí, s'ha d'ampliar l'ordre del dia per a la compareixença del conseller d'Economia en aquesta sessió, que vol dir avui o demà. (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, per tant, votem.

Vots a favor de l'ampliació de l'ordre del dia?

(*Remor de veus.*) Després els ho diré.

Vots en contra?

Ha estat aprovada l'ampliació de l'ordre del dia per 22 vots a favor i 1 en contra.

Queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia. I els informo que, d'acord amb la seqüència repartida als grups parlamentaris, la compareixença del conseller d'Economia i Coneixement tindrà lloc demà, dimecres 31 d'octubre, a les nou del matí.

(*Rocío Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.*)

Senyora Martínez-Sampere...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Respecte a l'altra compareixença que ha estat aprovada...?

La presidenta

La del president de la Generalitat té un període diferent; té trenta dies per poder presentar-se, i, per tant, en aquest moment no tenim coneixement de quin dia pot ser.

Sol·licituds de compareixença

acumulades del conseller de Benestar Social i Família i del conseller d'Empresa i Ocupació perquè informin sobre la gestió del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció (tram. 354-00299/09 i 354-00300/09)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del conseller de Benestar Social i Família davant la Diputació Permanent perquè informi sobre la gestió del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció.

Atès que, igual que als punts anteriors, també s'ha demanat pel mateix motiu la compareixença del conseller d'Empresa i Ocupació, si els sembla, el que podem fer és ara demanar als diputats que ho han aprovat, que, en aquest cas, han estat el Grup Parlamentari Socialista, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup d'Esquerra Republicana, si algun vol intervenir en la petició d'aquesta sol·licitud. (*Pausa.*) Sí, el Grup Socialista vol intervenir. Qui intervé? –per la petició, eh? (*Pausa.*)

En nom del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Sí, el Grup Parlamentari Socialista ha sol·licitat la compareixença dels consellers de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació davant la situació de la gestió del Programa de la renda mínima d'inserció. En aquests moments, i per les informacions que tenim, la situació és de col·lapse, és d'un endarreriment, doncs, molt important dels expedients.

I, per tant, davant de la desatenció a les persones més vulnerables del nostre país en aquests moments, creiem imprescindible la seva compareixença per saber, aquestes persones que tenen dret a cobrar la renda mínima d'inserció i que no l'estan cobrant, per què no l'estan cobrant al nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Suposo que de tots és sabut que avui estem en un escenari d'emergència social: més atur, més pobresa i més desigualtat, i també més demanda per acollir-se, en aquest cas, a la PIRMI. I el que ha explicat la diputada Eva Granados és cert: l'escenari és de col·lapse, i d'un col·lapse que se suma a un reiterat incompliment, a una gestió desastrosa de la PIRMI el passat estiu de 2011, però on se suma, a més, l'incompliment. Es recorden vostès del compliment..., el mes de novembre, que van dir que pagarien els nous expedients? No s'estan pagant.

Nosaltres creiem que avui no hi ha una resposta adequada –una resposta adequada–, i fins i tot hi ha una certa hostilitat, una certa hostilitat amb aquells sectors més vulnerables, en aquest cas, de la societat, amb els canvis realitzats a la PIRMI, amb la gestió que s'està realitzant, amb la no-resolució d'expedients, i fins i tot amb expedients que estan resolts que simplement no s'estan pagant.

Per això entenem que s'han de produir aquestes compareixences que hem demanat. Hi ha contínues denúncies de treballadors socials, d'entitats del tercer sector, i el que creiem és que han de comparèixer els dos consellers, el conseller responsable, que vostès saben que ara ja ho és plenament el conseller Mena, i el conseller responsable de la lluita contra la pobresa, que és el conseller Cleries.

Per tant, entenem oportuna aquesta compareixença i per això l'hem demanat.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, el diputat honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana volem fer palesa la nostra voluntat que tant el conseller Mena com el conseller Cleries donin explicacions de com estan gestionant la renda mínima d'inserció.

Nosaltres en el seu moment vam intentar comprendre les raons del Govern per les quals canviaven els tràmits i el procés, quan es va denunciar el frau, i vam fer un esforç de comprensió de per què es feia aquest canvi. Però el que hem acabat comprovant durant setmanes i mesos, i ho està comprovant més la gent més necessitada, que en aquests moments té aquesta necessitat d'aquesta renda mínima d'inserció, és que no s'ha simplificat el procés, que ha augmentat la confusió i que en aquests moments tenim expedients per resoldre i tenim expedients resolts els quals no s'estan executant, i, per tant, la gent no perceben, moltes persones no estan percebent aquesta renda, la qual cosa és un perjudici absolut per al seu desenvolupament vital.

Dit això, nosaltres entenem que vinguin els dos consellers, perquè és veritat que el senyor Mena n'és el responsable, però també, permetin-me que els ho digui, i aquí hi ha un element més polític que no pas administratiu, tots sabem com el conseller Mena, doncs, s'ha desenvolupat en aquest àmbit, que segurament li ha vingut sobreposat per un imperatiu polític del mateix executiu, per una decisió més política que no pas administrativa ni executiva. I, per tant, nosaltres demanem que el conseller Cleries, que és el màxim responsable per a l'eradicació de la pobresa i per a la igualtat d'oportunitats, també comparegui. Nosaltres creiem que és una bona oportunitat perquè ens expliquin als diferents grups parlamentaris com pensen desencallar l'actual col·lapse que hi ha en l'àmbit de l'aplicació de la renda mínima d'inserció.

Per aquestes raons el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, perquè és una qüestió de necessitat de moltes famílies i de moltes persones, creiem que fóra bo que tots els grups d'aquesta cambra secundessin la compareixença perquè demà donessin explicacions, ho repeteixo, de com pensen solucionar l'*impasse* i el col·lapse que avui acaba afectant centenars, per no dir milers, de famílies catalanes.

La presidenta

Algun altre grup vol demanar la paraula? O passem a la votació? (*Pausa.*) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, gràcies, presidenta; perquè no sigui allò que qui calla atorga, no? I, per tant, també voldríem dir: per nosaltres el sentit d'aquesta compareixença i d'aquesta petició segueix sent exactament el mateix que nosaltres els hem referit en l'anterior, no?; el que passa, que aquesta vegada es valen d'unes persones, que són les més desvalgudes, a costa del que sigui, no? I aquest és el sentit.

El senyor Puigcercós ha intervingut demanant la compareixença del senyor Cleries i hi ha insistit. Quina llàstima que, malgrat que s'aprovés en aquest Parlament la compareixença de les conselleres de Benestar Social d'Esquerra Republicana, mai haguessin volgut comparèixer en aquest Parlament per parlar de la PIRMI. Quina llàstima! És curiós, és curiós que en aquest Parlament sempre qui va comparèixer, i depenia dels dos departaments, va ser la consellera Serna; però mai ho va voler, malgrat que estava aprovat per aquest Parlament, la consellera de Benestar Social, que depenia i estava en mans d'Esquerra Republicana, no?

Molts de vostès –i després ja en parlarem en el debat, quan se substanciï, no?, però– ja veuran com jo crec que valdrà la pena fer el debat perquè entenguin una mica què és la renda mínima d'inserció, perquè, per les expressions que han fet avui, crec que l'última cosa que els interessa, perquè no l'he sentida en cap moment, és la paraula «inserció». No l'he sentida en cap moment –no l'he sentida en cap moment. I així s'entén el que van acabar produint vostès en la gestió de la renda mínima d'inserció, que algú, hi insisteixo, ho ha hagut d'arreglar.

Per tant, nosaltres creiem que és bo que hi hagi el debat, però sí que volem posar de manifest l'interès electoral per una banda i, per altra, la incoherència d'algun grup que sempre es va negar que la consellera de Benestar Social comparegués; ara, com que ja no és del seu color polític, ara és obligat i és importantíssim i és vital que comparegui el conseller de Benestar Social.

(*Alfons López i Tena demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor López Tena...?

Alfons López i Tena

Sí; gràcies, senyora presidenta. Per reiterar la intervenció anterior. Per tant, si és possible, seria transcriure de nou la intervenció anterior, perquè aquí es planteja també el mateix problema. És a dir, parlar de la gestió del programa interdepartamental implica que la regla parlamentària i la regla reglamentària per la qual hi ha una diferència entre un parlament dissolt i un parlament no dissolt..., perd tota rellevància, perquè sempre se podria parlar sobre la gestió, sempre, perquè efectivament el Govern continua en funcions i continua gestionant.

Però aquí no hi ha cap decisió per part del Govern sobre la renda mínima d'inserció, que ja avanço que entenem que és una gestió desastrosa, però no hi ha cap mena de decisió per part del Govern posterior a la dissolució del Parlament.

I, per tant, no correspon i és antireglamentari i és, per tant, electoralista i manipulador del Parlament de Catalunya i de les institucions que es pretenguin aquestes compareixences i que es votin aquestes compareixences.

Moltes gràcies.

La presidenta

Doncs, passem a la votació de les compareixences.

Atès que la sol·licitud de compareixença d'ambdós consellers va ser presentada conjuntament, podem fer la votació única, si els sembla bé. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, vots a favor de la compareixença?

Vots en contra?

Abstencions?

Han estat aprovades per 12 vots a favor, 10 abstencions i 1 en contra.

Atès que la sol·licitud de compareixença ha estat aprovada i els dos consellers, el de Benestar Social i Família i el d'Empresa i Ocupació ja han expressat la seva voluntat de comparèixer davant la Diputació Permanent, els proposo l'ampliació de l'ordre del dia en el sentit que les compareixences puguin ser substanciades a continuació.

Per tant, s'aprova per assentiment aquesta ampliació de l'ordre del dia?

No.

Doncs, votem en primer lloc si ampliem l'ordre del dia.

Vots a favor?

Vots en contra?

Ha estat aprovat per 22 vots a favor i 1 en contra.

Queda, doncs, ampliat en aquest sentit l'ordre del dia.

I, abans que entrin els dos consellers, cinc minuts de descans.

La sessió se suspèn a un quart de set de la tarda i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de set i vuit minuts.

La presidenta

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la presidenta.)

Compareixença

del conseller de Benestar Social i Família
i del conseller d'Empresa i Ocupació
per a informar sobre la gestió del Programa
interdepartamental de la renda mínima
d'inserció (tram. 355-00160/09)

...donar la benvinguda al conseller de Benestar Social, l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, i al conseller d'Empresa i Ocupació, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena.

Iniciem la compareixença dels dos perquè informin sobre la gestió del Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció. Té la paraula, en primer lloc, el conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Membres de la Mesa, diputades i diputats, conseller, senyores i senyors, bé, jo llegia amb atenció la sol·licitud de compareixença del conseller de Benestar Social i Família davant la Diputació Permanent, «perquè informi sobre la gestió del programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció», que és el que diu textualment aquesta sol·licitud de compareixença. Evidentment, és un deure dels consellers i conselleres venir a donar comptes al Parlament de Catalunya, i res millor que poder-ho fer; però, evidentment, cada conseller o consellera ha de donar compte d'aquells programes que gestiona, i concretament vostès demanen sobre la gestió del programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, i en aquests moments el Departament de Benestar Social i Família, en virtut del Decret 60/2012..., però des de sempre qui n'ha ostentat la gestió és el Departament de Treball, avui Departament d'Empresa i Ocupació, i en aquests moments, a més, arran del Decret 60/2012, el Departament de Benestar Social i Família és un vocal de la comissió, igual que ho són el Departament de Justícia, el Departament d'Ensenyament, el Departament d'Economia i Coneixement, i el Departament de la Presidència.

Per tant, evidentment, vostès em demanen que comparegui sobre un tema que no és de la meua competència, la gestió del programa no és de la competència del Departament de Benestar Social i Família, i, per tant, jo estaré encantat de contestar les preguntes que em vulguin fer, però el conseller Francesc Xavier Mena, que és el departament en el qual pivota aquesta gestió, doncs, donarà les explicacions oportunes, però a mi no em correspon, perquè en aquest Govern el conjunt de consellers i conselleres som solidaris de totes les decisions que pren el Govern, però en cap cas em toca a mi donar explicacions sobre la gestió d'un programa que no és del nostre departament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, el conseller d'Empresa i Ocupació, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, vicepresident i membres de la Mesa, il·lustríssims senyores i senyors diputats, honorable conseller de Benestar, de la conselleria del Departament de Benestar Social i Família, compareixo en sessió informativa davant de la Diputació Permanent, amb sol·licitud formulada pels grups parlamentaris del PSC, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Esquerra Republicana de Catalunya, atenent els articles 151 i 65 del Reglament del Parlament, amb relació a la gestió de la renda mínima d'inserció. I ho faré amb rigor i transparència, en particular per respondre a una qüestió que, segons sembla, ha motivat aquesta sol·licitud de compareixença, relativa al fet que s'havia esgotat, al mes d'octubre, la partida pressupostària del Programa de la renda mínima d'inserció. I res més lluny de la realitat.

Com tots vostès saben, senyores i senyors diputats, el pressupost de la renda mínima d'inserció per a l'exercici 2012, que va ser aprovat per aquest Parlament, és de 130 milions d'euros, és a dir, 21.600 milions de les antigues pessetes. El Programa de la renda mínima d'inserció, aquests 130 milions d'euros de què disposem enguany, en l'exercici 2012, es finança al cent per cent amb recursos propis de la Generalitat. I dic que així ho saben tots vostès perquè de diverses maneres hem tingut, amb interpel·lacions, amb respostes a preguntes escrites o orals, aquesta informació a la seva disposició. Per exemple, a la senyora Eva Granados, del PSC, en una interpel·lació del 22 de febrer de 2012, literalment, en la resposta, la informava que el pressupost de la renda mínima d'inserció d'aquest exercici era de 130 milions d'euros. O al Grup del Partit Popular, en una pregunta escrita que vaig respondre el 2 d'abril 2012 del diputat senyor Jordi Cornet, explícitament i sense més additaments li deia que el pressupost de la renda mínima d'inserció 2012 era de 130 milions d'euros. O al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en pregunta escrita formulada per la diputada senyora Laura Massana, en resposta meva de l'11 d'abril de 2012, l'informava que el pressupost era de 130 milions d'euros, sense més comentaris a una pregunta molt explícita. Per tant, tots vostès saben que el pressupost és, des del començament i a hores d'ara, de 130 milions d'euros.

Com s'està executant aquest pressupost? Doncs bé, amb dades de gener-setembre 2012, s'han fet pagaments per transferències a les persones –diguem-ho així, perquè és la terminologia que es fa servir– beneficiàries del programa, s'han fet transferències, gener-setembre 2012, per un import de 98,5 milions d'euros, en xifres rodones. I, per tant, ens queden, per dir-ho així, al calaix 31,5 milions d'euros.

Bé. Avui som a 30 d'octubre, i, per tant, ja s'ha fet la transferència del mes d'octubre. De fet, aquelles per-

sones acollides al Programa de renda mínima d'inserció que ingressen, fan efectiva la transferència a través de l'entitat financera més gran de Catalunya, que la ingressa el mateix dia en què rep la transferència del departament, avui, aquest matí, ja deuen tenir ingressada la transferència corresponent al mes d'octubre, i no hem requerit cap mena d'ampliació de crèdit ni de transferència especial, perquè, com he dit abans, teníem executats a finals de setembre 98,5 milions d'euros i, per tant, ens quedaven 31,5 milions, dels quals hem fet la transferència d'octubre. I així ho farem, igualment, al mes de novembre i al mes de desembre; no caldrà cap ampliació de crèdit. Per què? Perquè el Programa de renda mínima d'inserció, igual que un altre, per exemple, que també gestiona el departament, el de centres especials de treball per a la inserció de persones discapacitades, és una prioritat entre les prioritats, i, per tant, no hi ha cap problema en aquest sentit.

Per tant, i per diluir qualsevol intranquil·litat entre les 62.184 persones beneficiàries del Programa de la renda mínima d'inserció, han rebut i rebran les transferències corresponents ja al mes d'octubre, que s'ha realitzat avui, i les properes del mes de novembre i desembre, sense circumstància addicional que mereixi comentari. Hi insisteixo, les 62.184 persones beneficiàries, a data d'avui, del Programa de la renda mínima d'inserció, igual que he dit altres prioritats –persones discapacitades...–, estan situades, des de l'acció de govern, en la prioritat de les prioritats i poden estar en aquest sentit absolutament tranquil·les i fer oïdes sordes a qualsevol cosa que es digui diferent d'això que acabo de comentar.

En principi això era el motiu, segons sembla, d'aquesta compareixença, però ja que estem aquí aprofito per dir que la comissió interdepartamental, que és la competent a gestionar el programa, els darrers mesos ha donat 7.676 noves altes, és a dir, el programa ha incorporat els darrers mesos 7.676 nous expedients. Òbviament, persones beneficiàries en són més, perquè en alguns casos els expedients inclouen el titular més fills a càrrec o altres membres de la unitat familiar. Però, en tot cas, hi insisteixo, sota el principi de qui ho demana i compleix els requisits, entra dintre el programa. Doncs bé, hi insisteixo, en el darrer període 7.676 noves altes.

És clar que la gestió de la comissió interdepartamental també gestiona les baixes: baixes per suspensions, per extincions, per diversos motius. En el mateix període, s'han gestionat un total de –per part de la Comissió Interdepartamental del programa de la Renda Mínima d'Inserció– 8.624 baixes, i aquí els motius són diferents –després, en funció de les preguntes que considerin, doncs, ja podrem explicitar-ho–: motius per haver marxat de Catalunya, per residència fora de Catalunya de bell antuvi, per obtenir ingressos superiors al salari mínim interprofessional... I sobretot vull assenyalar que, d'aquestes 8.624 sortides del programa, una mica més del 30 per cent han causat baixa en el programa per l'objectiu final del programa: per la inserció laboral d'aquestes persones.

És per això que seguint els principis europeus, de la Unió Europea, i molt particularment de les indicaci-

ons precises del Fons Social Europeu..., en aquest sentit hem de dir que no som pioners: al País Basc la consellera socialista, senyora Gemma Zabaleta, ho ha fet abans que nosaltres; ha fet la gestió integral del programa, és a dir, renda mínima d'inserció per estació econòmica d'una renda i programa d'inserció social, laboral. Es fa, des de ja unes dates, pel Servei d'Ocupació de Catalunya, l'equivalent al Lanbide basc, l'equivalent als serveis d'ocupació europeus.

Pensin que estem en una situació en què, a diferència del que semblava durant l'any 2011, en què l'economia es recuperava, l'agreujament de la crisi econòmica europea, molt particularment del deute sobirà de Grècia i altres països, l'agreujament del que en origen havia estat una crisi financera, però després ha esdevingut una gravíssima crisi econòmica i sobretot social, fa que a casa nostra les xifres d'atur segueixin sent molt elevades: més de 600.000 persones estan registrades a les nostres oficines d'ocupació. Alguns –i això és més greu– són aturats ja de llarga durada; en alguns casos es donen circumstàncies com persones nouvingudes, provinents de la immigració, per tant, amb situacions socials molt precàries, situacions tan difícils com les derivades del desnonament, persones que no poden pagar la seva hipoteca, o circumstàncies també com joves que es volen emancipar. Tenim, per tant, unes persones a casa nostra, uns ciutadans nostres, catalans, que estan en risc seriós, greu, de caure en el pou de l'exclusió social, de caure en l'economia submergida, o de cronificació en l'assistència social, i, per tant, amb dificultats de resseguir tot un itinerari de reinserció social i laboral.

El Govern, des del primer dia, va dir que volia tornar a l'esperit original del Programa de la renda mínima d'inserció, programa que van crear justament els grups polítics que donen suport al Govern de la Generalitat amb la Llei 10/1997; un programa integral que inclou, com hem dit, una prestació econòmica però una finalitat última: aconseguir la reinserció social i laboral. I això ho estem fent. És veritat, d'una manera discreta, a través d'empreses ordinàries que a través dels seus programes de responsabilitat social corporativa estan reinserint socialment i laboralment moltes de les persones perceptores del PIRMI, empreses de reinserció, entitats del tercer sector..., en fi, tot un seguit d'actuacions. Per exemple, la major part dels nostres programes..., els cito la darrera ordre..., no l'última, una de les darreres del Departament d'Empresa i Ocupació 2012, de 9 d'octubre, en què les convocatòries 2012 i l'anticipada 2013 en gran part estan adreçades a la reinserció social i laboral de persones beneficiàries del Programa de la renda mínima d'inserció.

Per tant, ho reitero, el programa disposa de recursos suficients per atendre el mes d'octubre, que ja està pagat, el mes de novembre i el mes de desembre; cap intranquil·litat, per tant, aquestes 62.184 persones beneficiàries; i la comissió interdepartamental, que és qui gestiona el programa, segueix analitzant les altes. Esperem que, a final d'any, pràcticament, les persones que estan a l'expectativa de resposta ja hauran rebut totes les respostes; per tant, diguem-ne, no tindrem cap mena de cua.

I, per altra banda, seguirem, també, gestionant la reinserció social i laboral. Perquè l'objectiu del programa és aquest: la reinserció cívica, social, laboral de les persones del Programa de la renda mínima d'inserció.

Senyora presidenta...

La presidenta

Moltes gràcies, consellers. A continuació, tenen la paraula els grups parlamentaris i l'ordre d'intervencions serà de major a menor, i acabarà el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

En primer lloc, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta, i gràcies també als consellers per la seva presència. Bé. La meua..., les notes que havia preparat per a la meua intervenció no les faré servir perquè en aquests moments estic en una situació..., bé, estic perplexa directament; perplexa per les paraules, tant de l'un com de l'altre conseller, que ens acaben d'adreçar a la Diputació del Parlament de Catalunya.

En primer lloc, al conseller Cleries, que és cert, que no és competent, ha deixat..., ha passat a ser només una vocalia de la comissió interdepartamental; però jo no sé si el conseller Cleries sap qui atén aquestes persones que haurien d'estar a la renda mínima d'inserció i no hi són, perquè el conseller Mena els ha tancat la porta. I les persones que no està atenent el conseller Mena les estan atenent els treballadors socials i les entitats socials, que crec que estan en el seu negociat.

No sé si..., o ho pensa vostè, si la taxa de pobresa, que s'està multiplicant en el nostre país, té alguna relació, encara que sigui indirecta, amb les reformes que han fet del PIRMI. Perquè, clar, l'Informe del Síndic de Greuges, que parlava d'infància, deia que hi ha deu mil infants pobres a Catalunya directament fruit de les reformes del seu Govern. Així, conseller Cleries, a mi em deixa perplexa quan diu vostè que no se sent competent en aquesta matèria, que no sap què fa vostè aquí. Crec que alguna cosa tindrà a dir-nos sobre el que diu la sindicatura de greuges o sobre, directament, el que està dient l'Idescat o el que diu l'enquesta de condicions de vida que està donant una situació, doncs, d'alarma i d'emergència social en el nostre país.

Més perplexa encara per les paraules del conseller Mena. Començant pel tema del pressupost, és veritat que vostè ha dit en el faristol que el pressupost és de 130 milions, però és que el que consta és el que s'aprova en el Parlament, i la partida que va aprovar aquest Parlament amb els vots de Convergència i Unió i del Partit Popular són 100 milions. Si hi ha una altra partida, me l'haurà d'ensenyar, perquè jo he estat revisant les partides aprovades per aquest Parlament i em surten «renda mínima d'inserció», al programa, que són 100 milions.

Clar, si al costat d'això tenim que el portaveu del Govern va dir en una roda de premsa posterior a un con-

sell executiu que el que feien era agafar diners d'una altra partida per ampliar els 100 milions unes desenes més per poder pagar..., doncs, aquí hi ha algú que s'es-tà contradient. I, per tant, li demano que ens doni una explicació de si el Parlament va aprovar 130 milions, quina partida és, perquè jo no l'he sabuda trobar; i, si això és així, com és que el portaveu del Govern diu que van haver d'agafar diners d'inserció laboral per poder pagar les nòmines del PIRMI.

I encara més perplexa estic, conseller Mena, quan vostè diu que qui necessita un PIRMI el té. I, si jo estic perplexa, jo crec que totes les treballadores socials del nostre país, les entitats socials que avui estan aquí presents –els ajuntaments, els alcaldes, les entitats socials– deuen viure un episodi de dissonància cogniti-va, perquè no entenen directament el que veuen amb els seus ulls i les seves paraules. Perquè, clar, el que a mi m'expliquen és que el PIRMI ja no funciona.

Miri, tinc..., una treballadora social, del Vallès Oc-cidental, que l'altre dia al Facebook escrivia..., crec que..., ho llegiré perquè té sentit i ella explicava... –és una treballadora d'un ajuntament, d'un ajuntament amb una taxa d'atur molt important–, i deia: «La ren-da mínima és un programa que fins fa poc més d'un any permetia a moltes famílies catalanes que pogues-sin cobrir les necessitats més bàsiques» –perquè estem parlant d'això quan parlem del PIRMI, eh?– «a canvi, la família ve a seguir un..., bé, havia de fer un segui-ment de serveis socials.»

L'agost del 2011, que vostè i jo estàvem en aquesta ma-teixa sala, la Generalitat va realitzar una modificació d'aquest programa. Segons va dir vostè «per evitar el frau». Se'n recorda, conseller Mena? No n'ha tornat a parlar, d'això. El que sí que ha passat és que s'han sus-pès moltes prestacions. I el que diu aquesta treballado-ra social podem dir que el programa va quedar, ho di-ria jo, condemnat a mort. «Durant aquests mesos des dels serveis socials dels ajuntaments de tot Catalunya hem continuat atenent famílies amb greus dificultats, valorant la seva situació i tramitant sol·licituds per tal que poguessin accedir a aquesta prestació.»

Sap què diu aquesta professional? «Totes aquestes sol-licituds presentades des de l'agost del 2011 estan en-cara pendents de ser valorades, només alguns afortu-nats han pogut veure com se'ls denegava per no reunir els requisits, però aprovats, molt pocs. D'altra banda, el PIRMI ha sigut traspassat des del Departament de Benestar Social al Departament d'Ocupació, que es dedica a denegar sol·licituds per tractar-se de casos laborals.» Quina incongruència, no?, que li passen a vostè els casos i els denega perquè són casos laborals, i el conseller Cleries diu que no té res a dir en tot això.

Aquesta treballadora diu: «Des dels serveis socials es-tem atenent cada dia situacions més precàries. Per dir-ho clarament: estem atenent gent que passa gana; gent que està passant, per ser un cas laboral, a trobar-se amb una ordre de desnonament, amb fills escolaritzats però sense llibres, persones sense cap esperança i ara mateix sense futur.» I ens demana, aquesta treballado-ra social: «Només demano que la Generalitat doni la cara davant d'aquesta situació i aclareixi què pensa fer

amb totes aquestes sol·licituds pendents i amb el pro-grama de la renda mínima. Mentrestant, els treballa-dors socials seguirem atenent tota aquesta gent el mi-llor que sabem. I, de tant en tant, en un atac de ràbia escrivim quatre ratlles al Facebook amb l'esperança que algú les llegeixi.»

Jo he agafat aquestes paraules del Facebook, i és un argument més per demanar aquesta compareixença. El que no ens pot fer, conseller Mena, és dir que qui ho necessita ho cobra, perquè això no és veritat, no es-tà passant això a Catalunya. Les dades que tenim són que vostès, a part de fer una tisorada impressionant, el que han fet és un col·lapse enorme. I el que tenim són 10.000 expedients, que vostès n'han valorat al voltant d'uns 2.000, i 9 de cada 10 els han denegat. I jo li de-mano que ens doni números i que ens expliqui si això és cert o no. Perquè en respostes a preguntes parla-mentàries ens va dir que ara que se n'encarregava vos-tè del programa estava fent un inventari i que ens faria un informe. Aquest Parlament no ha rebut cap informe de la situació de la renda mínima d'inserció.

I sap què passa? Que vostè ha encarregat avaluacions del PIRMI, i com que estan a la xarxa aquests dipu-tats hi podem accedir. I l'informe d'Ivàlua agafant les modificacions que vostè va fer del PIRMI, que va dir que ja no era un dret subjectiu, que qui tenia dret co-brava o no cobrava depenent de la partida pressupos-tària. Bé. Doncs, el Consell de Garanties Estatutàries li va dir que això no era legal i que només era legal si tothom que hi tenia dret cobrava.

I com ens ho explica el seu informe d'Ivàlua? Ens diu: «El finançament del PIRMI deixa de realitzar-se mit-jançant el Fons de contingència. Així, davant de la si-tuació actual en què el Govern havia de proporcionar cobertura a totes aquelles persones que reunissin els requisits d'accés, habilitant per això tots els recursos que fossin necessaris, la reforma –la seva reforma, conseller Mena– traspasa el finançament del progra-ma a l'estipulat anualment a la Llei de pressupostos de la Generalitat. Així doncs, el nombre de persones cobertes pel programa passa a ser no aquell que ho necessita, passa a ser el que resulti consistent en l'as-signació pressupostària consignada al programa, de manera que s'haurien d'establir criteris de prioritza-ció explícits si la demanda supera l'oferta. Que és la si-tuació actual. Perquè vostè té piles i piles d'expedients pendents de valorar i que les treballadores socials dels ajuntaments i les entitats han valorat que tenen dret a la prestació, i vostè, simplement, no els obre la por-ta de la comissió interdepartamental que els facilitaria aquesta prestació.»

Aquesta és la situació que tenim en aquests moments de la renda mínima d'inserció. Per tant, conseller, no ens digui que qui hi té dret el cobra. Perquè mai a la vida..., i els informes internacionals ens ho diuen que hi ha una relació directa entre l'augment de la pobresa i l'augment de l'atur i el nombre de persones benefi-càries del PIRMI. Bé. Això passa a tot el món menys a Catalunya. A Catalunya augmenta l'atur, augmenta la pobresa i disminueixen les persones que estan a la renda mínima d'inserció.

I vostè em va dir en el Ple del Parlament: «Senyora Granados, no es preocupi perquè a finals de desembre del 2012 només hi haurà divuit mil persones a Catalunya en risc d'exclusió social.» Se'n recorda? Això ho va dir el mateix dia que va dir que el pressupost era de 130 milions. Jo li demano que ens faci un comentari simplement, d'aquestes divuit mil persones que a Catalunya pateixen situació de necessitat. Aquesta és la situació que tenim.

I, per tant, la compareixença d'avui no va de dir el bé que ho estan fent, que no és així, sinó que és una compareixença que va de dèficits socials: els que vostès estan generant a casa nostra. Perquè mai com ara, que tenim tantes necessitats socials, mai s'havien dedicat tan pocs diners en uns pressupostos tan antisocials com els que hem tingut amb vostès al Govern i amb el Partit Popular recolzant i fent sempre la pinça de la dreta en aquest Parlament.

I igualment aquesta compareixença va d'euros i va de voluntats polítiques. I, d'euros, el PIRMI és el 0,3 per cent del pressupost de la Generalitat, i les persones que necessiten 426 euros són moltíssimes en aquest país, i vostè els els està negant.

Veig que s'escota el meu temps, després continuaré. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, jo de la intervenció que acaba de fer ara la portaveu del Grup Socialista sí que coincideixo en una cosa: després de governs del Partit Socialista, tant a l'Estat com a la Generalitat, el que és segur –ja hi ha hagut diverses experiències– és que els recursos necessaris per atendre les persones en situació de precarietat són molts més que quan surten del Govern altres forces polítiques, no?

I aquesta és la constatació d'una realitat. I ara mateix ho deia la senyora Granados: són cada vegada més les persones que necessiten del suport econòmic de la Generalitat. I, certament, és així, estem en una situació molt crítica, estem en una situació molt delicada i, certament, cada vegada malauradament hi han més persones en aquesta situació de necessitat.

I, paral·lelament, els recursos de què disposem són recursos cada vegada també més escassos per la situació en què ens trobem. I, per tant, això el que vol dir és que s'ha d'acabar sent extremadament curós amb la utilització dels recursos públics perquè vagin precisament a aquelles persones que estan necessitades i s'evitin –s'evitin– usos abusius d'aquests recursos, que el que pretenen és intentar corregir uns problemes socials i laborals que es presenten, malauradament, en aquestes èpoques de forma molt sovintejada.

El nostre grup parlamentari, quan el Govern a l'agost de l'any passat va fer un cribatge important en la renda mínima d'inserció, vam criticar les formes, no l'objectiu, l'objectiu d'intentar delimitar el frau que hi pogués haver en el cobrament d'aquesta prestació, que anava precisament adreçada –va precisament adreçada– a persones en situació de necessitat. Entenem que era necessari fer-ho. No vam compartir –no la compartim– la forma en què el Govern ho va fer durant aquell mes d'agost, però sí que compartim aquesta voluntat d'intentar evitar el màxim possible el frau, perquè això al final acaba repercutint precisament en aquelles persones que més ho necessiten i que són les que es veuen privades de poder accedir a una renda d'aquestes característiques.

Ara bé, després d'aquella situació, amb la reforma que fa el Govern es deriva tota la responsabilitat cap al Departament d'Empresa i Ocupació, i, d'alguna manera, el Departament de Benestar Social deixa de tenir responsabilitats amb relació a la renda mínima d'inserció. Però jo crec, i el nostre grup ho creiem, que això no és ni ha de ser ben bé així, perquè la renda mínima d'inserció té, per si mateixa, un objectiu..., abans tenia dos objectius, ara en té un, ara el que té és el de la inserció laboral de les persones que estan percebent aquesta prestació, i anteriorment en tenia dos, és que hi havia persones que, a més a més d'inserció laboral, requerien d'inserció social.

I amb la nova organització, amb el nou repartiment de competències en el Govern de la Generalitat, efectivament el Departament d'Empresa i Ocupació es queda amb la competència de la inserció laboral, però el Departament de Benestar Social i Família es queda amb la competència de la inserció social. I, per tant, quan parlem de renda mínima d'inserció, tot i que la competència exclusiva sigui del Departament d'Empresa i Ocupació, creiem que també el Departament de Benestar Social hi té quelcom a dir, perquè és qui ha de cobrir l'altra part de la situació. I per això el nostre grup ha donat suport també a la compareixença del conseller de Benestar Social i Família.

El nostre grup parlamentari el que troba a faltar, i vostès ho coneixen perquè han tingut ocasió de parlar-ne amb anterioritat, és que establím les regles del joc d'una forma clara i nítida. I per això en el seu moment vàrem demanar que hi hagués una modificació de la llei, preferiblement una llei nova, que establís efectivament quins eren els objectius d'aquesta renda mínima d'inserció i sota quines condicions es podia donar. Perquè el que no ens podem permetre és que aquestes prestacions des del punt de vista de la inserció laboral siguin prestacions permanents en el temps; lògicament, han de tenir una durada, perquè una persona que es troba en aquesta situació de dificultats d'inserció laboral, quan ja porta tot un grapat d'anys sense aconseguir l'objectiu, que és la inserció laboral, doncs, òbviament segurament el problema és més d'inserció social. I per això també volíem conèixer quina ha estat l'actuació del Departament de Benestar Social en aquesta matèria.

Per tant, nosaltres el que sí que volem deixar en evidència no és posar tant en dubte la existència o la no-

existència de crèdits pressupostaris... Creiem que hi han les eines perquè això no passi, i, per tant, totes aquelles persones que tinguin reconeguda la prestació la puguin percebre, en les condicions que estiguin establertes, i que totes aquelles noves valoracions i incorporacions que es facin, doncs, també es puguin atendre amb els crèdits pressupostaris disponibles o que es puguin habilitar fruit d'alguna modificació pressupostària.

Per tant, des del nostre grup parlamentari, el que sí que volem posar en evidència és que tenim molt la sensació que la política amb relació a la renda mínima d'inserció ha estat guiada, bastant, per la improvisació i no pas per un horitzó determinat i per assolir uns objectius determinats, que creiem que és el que feia falta, que creiem que és el que fa falta en matèria d'inserció laboral i d'inserció social. Res més.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Saludar les entitats, vaja, de tot tipus, que avui ens acompanyen i agrair també la compareixença dels consellers.

Jo crec que saben vostès de què parlem. Parlem del darrer recurs, de l'estructura supervivència, del darrer esglaó del sistema de protecció social. I ho dic perquè escoltant-los, als dos, m'ha fet l'efecte que no..., vaja, que no assumien de què parlaven. Perquè avui del que estem davant és d'una situació de risc, i és risc que hi hagi gent que necessita la renda mínima d'inserció i que la deixi de percebre, sigui per problemes de liquiditat, sigui perquè vostès han posat un topall en el pressupost, sigui perquè no ho situen com un primer ordre en les seves prioritats.

I a mi m'agradaria que ens expliquessin què pensen fer, per exemple, amb els expedients sense resposta –conseller Mena, no m'ha respost–; què pensen fer amb els expedients denegats per silenci administratiu de quatre mesos, perquè hi ha gent que hi té dret però, clar, com no els responen durant quatre mesos, silenci negatiu. Així es pot arribar a la xifra dels divuit mil que vostè deia.

Vostè el novembre del 2011, fa ara un any, va dir: «Assumim el compromís de pagament dels expedients aprovats.» Vostè hauria d'haver cessat en el seu càrrec, hauria d'haver plegat, perquè avui no estan complint allò a què vostè es va comprometre. Pensen ampliar les partides? Què pensen fer amb els perfils laborals? Avui no hi ha plans d'ocupació ni recursos en els pressupostos, precisament, per a aquests casos. Avui, els ajuntaments, utilitzant els recursos d'emergència social, amb un fons extraordinari i d'intervenció puntual, són els que responen davant de la inexistència de les seves polítiques. La Federació de Municipis els ha de-

manat compensació, i vostès no han dit res. Per tant, m'agradaria que em responguessin a tot això.

Segona consideració. Conseller Cleries, hi ha increment de la pobresa i hi ha increment de la desigualtat. No és només que hi hagi més pobres; és que els rics continuen sent igual de rics. I puc donar xifres que són esgarrifoses, de pobresa general i de pobresa infantil, amb l'atur disparat i l'atur juvenil disparat: cada dia 100 persones que es queden sense prestació d'atur; 102 persones, 102 famílies desnonades; 232.300 llars sense cap ingrés, el 48 per cent més que el 2010.

Però el greu, el que és més greu, conseller Cleries, no és només que hi hagi més pobresa, és que hi ha més desigualtat. Dades de l'Ajuntament de Barcelona: mentre que al barri amb la renda més baixa la renda ha baixat de forma dràstica, al barri amb la renda més alta la renda es manté. Potser perquè hi ha sectors que vostès no els estan demanant cap tipus d'esforç. Aquesta és la..., no, la crua, la dramàtica realitat.

I avui el que ens trobem és amb una classe mitjana que esdevé baixa, que hi ha realitats noves com la del treballador pobre, que està treballant però que està en uns nivells de renda, vaja, inferiors al llindar de la pobresa. I vostè no diu res, conseller Cleries, quan la pèssima gestió de la renda mínima d'inserció està exposant a milers de persones a la pobresa, quan hi ha milers de persones que estan pendants de l'expedient, quan hi ha milers de nens que avui han entrat en una situació de pobresa, segons acredita el Síndic de Greuges, a causa d'aquesta pèssima gestió? Conseller Cleries, vostè és el conseller de Benestar Social i Família, i vostè ha d'opinar quan hi ha una pèssima gestió, precisament, de la renda mínima d'inserció.

Què ens preocupa, al nostre grup parlamentari? La seva insensibilitat social, aquesta fredor que els caracteritza quan veuen patiment. Perquè hi ha hagut una restricció en la PIRMI en un context en què no hi hauria d'haver en cap cas cap restricció, amb una desconstrucció de l'estat del benestar; perquè, a les beques menjador, resulta que avui hi ha un 33 per cent menys de recursos que hi destinen; perquè hi ha una reducció del pressupost de llar d'infants en més d'un 50 per cent; perquè hi ha una reducció dels ajuts pels fills a càrrec de 214 milions el 2010 a 54 milions, i podria continuar i continuar, amb la lògica que el subsidi és un luxe.

Els ho reconec, el president de la Generalitat va deixar-ho ben clar en una entrevista recent, ho deia, no?: «Vam reformar la PIRMI perquè hi havia gent que pensava que en aquest país podia viure sense treballar.» Només algú que està tan allunyat del que passa amb els receptors de la PIRMI pot dir això. O és que algú es pot pensar que es pot viure i es pot viure dignament amb els quatre-cents i escaig euros a què dona accés la PIRMI.

Teresa Crespo, assessora del seu Govern, vaja, assessora que no li han fet gaire cas, deia: «Hi ha una situació de col·lapse i els endarreriments i la desatenció a les persones més vulnerables està arribant a extrems insospitats.» Núria Carrera deia: «L'usuari no rep cap..., no rep una resposta ni eficaç ni eficient ni òptima per part de la Generalitat.»

Vostès han fet un nou reglament sense acord amb ningú, ni amb ajuntaments, ni amb treballadors socials, ni, per descomptat, amb els grups parlamentaris. I això ha fet que la gent sigui expulsada, que milers de persones que tenen dret a rebre la renda mínima no hi tinguin dret, que, en definitiva, no se'ls garanteixi que la reben.

Conseller Mena, baixes. Les baixes que han vostès cursat han estat per treballar un mes. Sí, sí, per treballar un mes. Una persona que sortia de l'accés a la renda mínima i que després no hi pot tornar a entrar, perquè vostès els deneguen l'entrada, amb el seu silenci, que els condemna a quedar expulsats. Vostès han cursat baixes –sí, senyor Mena, sí; no digui que no amb el cap– per haver rebut una assegurança de defunció anotada com un ingrés atípic. Sí, conseller Mena. I d'això sap com se'n diu? Insensibilitat social. Vostès han cursat baixes perquè una dona se'n va anar a viure amb la seva mare perquè no rebia la prestació corresponent pel no-compliment de la Llei de dependència. Sí, conseller Mena; vostès han fet tot això.

I, per tant, nosaltres el que diem és que el que està succeint és no només insostenible, expressa el pitjor, el pitjor pecat que pot tenir un govern en aquest temps: insensibilitat social.

És més, vostès han fet reformes que el que han fet és expulsar molta gent: la residència continuada a Catalunya en els dos darrers anys, haver constituït una llar independent menys d'un any abans de la data de prestació de la sol·licitud. Vinculen la concessió a la disponibilitat pressupostària; si s'esgoten els quartos, la gent queda expulsada del sistema. A les famílies que es troben en situació de pobresa, finalment, no se'ls garanteix l'accés. Han canviat el silenci per un silenci administratiu negatiu, cosa que és inacceptable en un pla que el que fa és acompanyar la gent més vulnerable. Han deixat d'actualitzar-ho segon l'IPC. I quins són els resultats?

Conseller Cleries, en la compareixença del 2011 vostè deia amb relació a la gestió de la PIRMI: «El que estem fent és una aposta de futur per posar i retornar la qualitat del programa.» Doncs, miri, conseller Cleries, ni aposta de futur ni retorn de la qualitat del programa, ni de bon tros. I no només per la crisi que van provocar l'estiu del 2011, pel que s'està vivint després.

Vostès..., vostè, conseller Mena, va parlar del frau. Jo estava en aquella compareixença. Va parlar extensament del frau. I resulta que el frau que vostès busquen finalment va ser un 1,5 del sistema, un 1,5 per cent dels expedients que vostès volien controlar. Perquè la resta de la gent que van expulsar la van expulsar per altres motius, no pas per frau. I la realitat és que vostès van passar de les 30.000 el 2010, de les 30.284 persones, a les 23.000 d'enguany, i tenen per objectiu –quina sensibilitat que els caracteritza!–, quan s'està passant pitjor, arribar a l'objectiu dels 18.000 –dels 18.000. Aquesta és la realitat.

En els pressupostos, nosaltres els vam advertir que no podia ser que la partida fos de 100 milions. L'any passat, se'n recorden?, se'n van acabar gastant 170.

I la pregunta és: com pot ser que en un escenari de partitament vostès no aconsegueixin els recursos per com a mínim arribar a la partida de l'any passat? Per una raó molt simple: perquè no és la prioritat. Perquè quan estem parlant de pobresa i d'exclusió, els diners haurien d'existir. I, de fet, de la màxima aquella del «no hi ha diners» –«què és allò que no entén del “no hi ha diners”?»–, que diu en Mas tot sovint... El gran problema és que sí que hi ha diners, el que passa és que no els volen anar a buscar, perquè afecta sectors privilegiats.

Avui han hagut d'utilitzar els 30 milions destinats a programes d'ocupació dels titulars de la PIRMI per pagar la prestació. Per tant, no hi ha programes d'ocupació. Exclouen els casos laborals de la PIRMI, però en canvi no hi ha programes d'ocupació. Aquesta és la realitat. Aquesta és l'excel·lència del programa. Aquesta és la realitat del que està succeint. Això és el que està passant. Han insistit molt aquesta legislatura que els casos estrictament laborals havien de tenir un tractament a part. Quin han tingut? Ja els el dic jo: cap –cap. I aquesta és la realitat del que està avui succeint.

Si això no fos poc, el síndic ja els ho ha denunciat: les seves reformes han fet que deu mil infants hagin estat afectats per les seves modificacions legislatives. I vostès saben que les condicions de vida dels adults determinen les dels fills, i, com es diu en el document de bases del Pacte contra la pobresa, això comportarà nous problemes a mitjà i llarg termini, com ara la transmissió intergeneracional de la pobresa.

I, per últim, cal denunciar la manca de transparència. Vostès no donen les dades. Algunes hipòtesis apunten a deu mil expedients penjats. Nosaltres sabem de casos, de ciutats. Senyor Rull: Terrassa. Terrassa: 2.442 expedients oberts; només mil estan cobrant; la resta, el 45 per cent, pendents de resoldre, i reconeguts però no cobrant el 14 per cent. Si desgranem les dades ciutat per ciutat en alguns casos ens n'assabentem, però no gràcies a la transparència del Govern, no!; el Govern, transparent en això, no ho és. Ens n'assabentem gràcies als treballadors socials, a alguns regidors i regidores, però mai perquè el Govern vulgui explicar el que està succeint, el que està passant.

Vostès, a més, saben que, per exemple, una persona, una família ha d'estar dotze mesos sense que ningú de la família percebi uns ingressos superiors a la prestació de la renda mínima d'inserció i demostrar que no es tenen els mitjans necessaris per atendre les necessitats bàsiques de la vida? I, si tens la sort que responen que sí, després, dotze mesos. Una gimcana. El problema està en el fet que la gimcana és per donar menjar als fills, per acabar a final de mes amb una mínima dignitat. Això és la conseqüència de la política que vostès estan fent.

Què els proposem? El que proposem és una renda mínima garantida. Ho hem dit en moltes ocasions. I una renda mínima garantida per donar compliment a l'Estatut, a allò que diu l'Estatut, l'article 24.3, l'article 25.2 de l'Estatut; una renda mínima garantida que es configuri com un dret de ciutadania; una renda mínima garantida que tenim els recursos per fer-ho. Jo en-

tenc que era molt important que les famílies més riques deixessin de pagar l'impost de successions, per alguns, però amb el que està passant això no pot ser el més important. I simplement recuperant l'impost de successions i l'últim tram del que va eliminar el Govern d'entesa, anant més enllà del que havia d'anar, podríem recuperar els recursos per fer possible aquesta renda mínima garantida.

Mirin, es tracta de voluntat política i de l'ordre de prioritats que s'ha de situar en una crisi que, hi afegeixo, no és una crisi, és una estafa, però, que està fent patir molt a molta gent.

Nosaltres entenem que avui aquesta proposta respon a la demanda d'entitats catalanes d'acció social que demanen una proposta en aquesta línia, i que a més aquesta renda mínima no pot estar subjecta a la suficiència pressupostària. Perquè avui per créixer cal redistribuir, cal redistribuir per créixer, i no continuar retallant, com vostès estan fent. Acabo ja, presidenta –se m'acaba el temps.

Simplement els volia situar una reflexió. Vostès van dir en el principi de la legislatura: «Volem ser un govern amic dels negocis.» No sé si ho han estat. Han estat amics dels grans negocis, *big business-friendly*; segurament de la petita i mitjana empresa, poc: nou mil empreses menys, tenim. Però el que està clar és que no han estat amics dels ciutadans, gens amics dels ciutadans, i especialment no han estat gens amics dels que més pateixen. I la pèssima..., pèssima és poc, conseller Mena: la desastrosa i insensible gestió que vostè ha fet del programa de la PIRMI el que evidencia, en definitiva, és que necessitem la sensibilitat que vostès no han tingut. Nosaltres volem saber com acabaran i com garantiran que d'aquí a l'aprovació dels pressupostos aquests recursos arriben, i als expedients pendents de resolució i als expedients aprovats se'ls garanteix que els recursos arriben. I això és el que m'agradaria que em respongués i que, lamentablement, no ha respost en la seva primera compareixença.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, agrair la presència dels dos consellers i dels seus equips, així com també de les entitats que han volgut assistir en aquesta compareixença.

A mi abans m'agradaria fer un primer incís sobre el conseller Cleries. Jo crec, conseller Cleries, i ho dic sincerament..., vostè coneix perfectament quina és la situació de la renda mínima d'inserció, com s'està aplicant; vostè, és evident que no és el seu negociat directe, però jo crec que vostè hauria d'estar agraït avui de poder estar aquí, de poder donar explicacions de com ho complementa vostè allà on no es pot arri-

bar amb la inserció laboral. Crec que algun altre grup ho ha explicat molt bé, quin és el repartiment de les funcions, i quan parlem de l'exclusió o parlem de la pobresa crec, sincerament, conseller, que vostè hauria d'estar agraït de poder estar aquí per donar resposta a la inquietud de ciutadans, d'entitats, sobre un àmbit que va més enllà de la reinserció laboral i que afecta el seu departament.

No voldria entendre que la seva actitud fos d'escapolir-se de l'escomesa, perquè, en definitiva, crec que vostè entén i per la seva dilatada experiència, tant parlamentària com governamental, doncs, sap perfectament que aquesta és una oportunitat per donar explicacions i complementar la informació que ha de donar el conseller Mena. Vostè té experiència a escapolir-se; vostè es va escapolir el mes d'agost de l'any 2011, quan es va fer el canvi de normativa de la renda mínima d'inserció, hi havia cues davant de les oficines de la Generalitat per la situació de canvi de pagament que es va produir, i vostè durant aquells mesos va fer l'escàpol, com s'ha fet escàpol en situacions que hi han hagut que afectaven el seu negociat o, com a mínim, l'afectaven transversalment, i vostè se n'ha intentat escapolir.

Crec, sincerament, que el que ha de fer és un canvi d'actitud i d'entendre que avui aquí és una oportunitat que tenen vostè, el seu negociat i el seu departament per donar explicacions a entitats i a persones que avui segurament –o no– seguiran aquest debat, o el seguiran mitjançant la premsa, i que, en definitiva, volen saber quina és la feina que estan fent vostè i el seu departament al capdavant d'una situació tan complicada com aquesta en què estem. Perquè si alguna cosa no farà el nostre grup i no ha fet durant aquests dos anys de curta legislatura és no assumir, no entendre quina és la dificultat que té el Govern.

Nosaltres som plenament conscients de la dificultat en què es troba l'actual Govern de Catalunya per fer front als diferents programes, eh? És una dificultat financera, d'ingressos, com la que ja es va trobar l'anterior Govern en el final del seu mandat. D'ingressos; hi ha un problema d'ingressos i que no poden fer front als programes. Això ho entenem. Ara, hi ha coses que ens costen d'entendre, i per això avui vostès estan aquí, i perquè donin explicacions a la ciutadania en general, a les entitats i als grups parlamentaris que avui formem part d'aquesta Diputació Permanent.

A la Diputació Permanent que vam fer el mes d'agost del 2011, vostès van comparèixer i se'ls va demanar explicacions per la mala gestió –ho ha dit també algun altre grup–, no pel canvi ni per la persecució del frau. Algú va voler intentar fer la cerimònia de la confusió, dient que alguns grups parlamentaris estaven en contra del frau..., d'acabar amb el frau generalitzat que es donava al pla intergovernamental de la renda mínima d'inserció. No és cert. El que es demanava és explicacions de com s'havia gestionat aquell canvi de normativa, aquell canvi de pagament; no perquè el Govern volgués acabar amb el frau. És l'obligació de tot govern, i d'això ens en fem el càrrec, d'acabar amb el frau que es pugui produir en qualsevol programa, i especialment en la renda mínima d'inserció, perquè va

haver-hi una sensibilitat i el frau, més que mai, aquí ha de ser perseguit.

Però el que sí que li volem preguntar, conseller Mena, és que ens digui, d'aquell procés que es va obrir, quins dels expedients..., que vostè ha parlat de vuit mil expedients que ja no..., persones que ja no perceben la renda mínima: quina part és per frau i quina part és pel canvi de normativa que es va introduir a la renda mínima? Perquè són coses diferents. I aquí és on entra el conseller Cleries, perquè és evident que algunes persones en què no era un problema de frau, sinó que era un problema dels criteris que havien canviat..., crec que el portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida ha fet una explicació de la casuística que s'ha produït, que no és estrictament frau, sinó que senzillament és un –permeti'm que li ho digui, eh?, conseller Mena– excés de zel per part del seu departament a l'hora d'analitzar els expedients; segurament que va molt més enllà del que hauria de ser una concepció més social de la situació que afronten moltes d'aquestes persones, és on hauria d'entrar la inserció social i hauria d'entrar el conseller Cleries. Però volem que ens expliqui i ens digui i ens matisi quina part era frau, quin percentatge o en xifres absolutes, si ho pot fer, i quina part era, senzillament, pel canvi de normativa.

També creiem que molta d'aquesta gent que se n'ha quedat fora..., volem una explicació per part del senyor Cleries de quins són els programes que s'han adaptat i si hi ha hagut connexió entre els dos departaments a l'hora d'assumir aquelles persones que per una raó o altra, doncs, han quedat fora del Programa de renda mínima d'inserció, però que estan a la intempèrie. Perquè el que no se'ns pot dir és que totes aquelles persones que n'han quedat fora tenen el problema solucionat. Vostè ha parlat d'un 30 per cent de consecució d'èxit del programa, d'un 30 per cent de persones que han aconseguit una inserció laboral en aquest cas. Ens en felicitem, d'aquestes xifres; però aquí hi ha una altra part de la gent que no és frau i que en volem una explicació.

També creiem que la reforma va ser unilateral aquell mes d'agost. I vostè deu recordar, conseller Mena, que en un debat al Parlament, en una resolució presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, vostès i el grup parlamentari que li dóna suport van donar suport a un acord i a la recerca del consens amb les entitats. Des de la creació de la renda mínima d'inserció, el 1996 –i d'això el senyor Cleries en podria donar fe, perquè ho coneix perfectament–, sempre es va cercar el consens amb grups parlamentaris, amb majoria absoluta o sense, i el consens amb les entitats. Aquesta vegada..., quan es va fer la reforma en ple mes d'agost, eh?, com diria aquell, «amb estivalitat i traïdoria», però deixem-ho en això... Vostès poden recuperar el temps –poden recuperar el temps–, i no ho han fet. Ja sabem que la situació és de màxima dificultat; ja he dit abans, senyor Mena, conseller Mena, que ens en fem el càrrec. Però, home, recuperar el temps i assegurar a negociar i buscar un consens amb les entitats, amb els grups parlamentaris, amb els agents que formen part de les decisions col·lectives a l'hora d'afrontar la lluita

contra la pobresa, crec que no és sobrer; i no ho han fet. I, per tant, el que li demanem és com pensa recórrer, com pensa reprendre, com pensa trobar el consens amb aquestes entitats i amb els grups parlamentaris.

Tardança. Ja s'ha dit: vostès estan tardant, i s'emparen moltes vegades, sembla, segons denúncies de serveis socials locals, i també d'entitats, i casos individuals que hem pogut contactar des del nostre grup parlamentari, com ja s'ha dit també en aquesta Diputació Permanent, en el silenci administratiu per no respondre a gent que sí que compleixen els requisits –sí que compleixen els requisits– i per la via del silenci administratiu o de la no-resposta s'estan deixant a la intempèrie. Es xifra..., abans s'ha parlat de 10.000; la meua xifra és de 10.500 casos de persones que compleixen els requisits i que no se'ls està donant resposta. Per tant, volem que ens aclareixi si és així.

I no em vull allargar més, però sí que els volem dir, senyor Mena i senyor Cleries: crec que aquest és un tema prou delicat... I fixin-se que jo no hi he volgut afegir transcendència, ni hi he afegit cap epítet ni adjectius; els coneixem prou bé i els coneixen sobradament vostès, eh? Ni trec transcendència a l'hora d'explicar-ho, no en el fet real, perquè ho és, de transcendent, davant del que és l'exclusió social i la cronificació de la pobresa. Però crec que aquí vostès han de fer un esforç de donar dades, de donar casos, expedients clars de transparència en la informació i sobretot d'objectius. I sobretot, com ha dit molt bé el senyor Cleries, vostès són solidaris de les decisions l'un de l'altre, i crec que és pel bé de les polítiques socials que vostès, els dos departaments, han de treballar conjuntament i coordinadament, i no està de més que compareguin avui aquí. No, no és un problema de desgast polític, no és el que es pretén; es pretén que vostès es complementin i expliquin perfectament quina és la política que poden fer conjuntament.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies també a tota la gent que ens acompanya en aquesta sala per seguir, doncs, aquesta Diputació Permanent. Moltes gràcies, consellers, per la seva compareixença i per la seva predisposició a comparèixer de manera immediata, no?, de fet tampoc hi estàvem massa acostumats en altres èpoques, i una mica en la línia aquella de donar la cara davant de qualsevol àmbit o qualsevol aspecte del Govern.

Gràcies també per les explicacions, no?, unes explicacions que vostès durant aquesta legislatura han anat donant als diferents grups parlamentaris, no només a través dels mecanismes establerts en el Parlament, ja sigui mitjançant resposta a preguntes orals, ja sigui mitjançant interpellacions, ja sigui mitjançant respos-

tes escrites, sinó que inclús sempre hi ha hagut l'oferta del departament i dels departaments per mantenir reunions amb els grups parlamentaris per submergir-se en el tema de la renda mínima d'inserció, pels temes d'avaluació, pels temes de pressupost, pels temes de disponibilitat..., de tot això, no? I així ha passat, per exemple, amb el PSC, que ha tingut reunions amb el departament; ha passat amb el Partit Popular, que ha tingut reunions amb el departament; ha passat amb Esquerra Republicana, que ha tingut reunions amb el departament. No ha passat amb Iniciativa per Catalunya: mai ha demanat cap reunió al departament per submergir-se en el tema de la PIRMI; deu ser que fora de càmeres les persones que formen part de l'últim esglaó els interessen ben poc, perquè li puc assegurar que, de reunions amb aquest grup o amb el Govern, per molts temes n'han demanat, però resulta que pel tema de la renda mínima d'inserció, per abordar el tema, per tenir un diàleg franc, sense el minutatge del Parlament, sembla que això no els interessa. Fora de càmera, al Grup Parlamentari d'Iniciativa això no el deu preocupar, no?, cosa que ja és bastant simptomàtica, una mica, del que alguns han vingut avui a fer aquí. I avui han vingut a fer aquí, com jo els deia abans de votar-se això, el seu propi espai gratuït de campanya electoral. La llàstima, la llàstima i el que dol és que ho hagin volgut fer a costa de la gent més vulnerable, no?

Volen que parlem de la PIRMI, o volen que parlem d'altres coses? Perquè vostès han demanat la compareixença per la gestió de la PIRMI, i arriben aquí i el que fan és un autèntica perdigonada. El que em dona la sensació és que vostès segueixen sense saber quin és l'origen, quina és la naturalesa, quin és l'esperit i què és exactament la renda mínima d'inserció. Vostès volen parlar de pobresa? Parlem de pobresa, i molt haurem de pobresa i d'aquesta xacra que cada dia hi ha més gent que es pot veure abocada al risc de la pobresa, i què ens ha passat a aquest país, perquè quan era època de vaques grasses, de vaques molt grasses per a tothom –per cert, que va coincidir amb bastants anys de govern de vostès–, la pobresa era tres punts per sota del que és ara. I hem de fer una reflexió: perquè en època de vaques grasses aquest país no ha sigut capaç de baixar el nivell del 17 per cent de persones amb risc de pobresa? Parlem-ne, i n'haurem de parlar, i a la propera legislatura n'haurem de parlar. Però a partir d'aquí fer una autèntica perdigonada, com s'ha fet..., doncs, a nosaltres ens sap molt greu, hi insisteixo, que aquí el que es vulgui és utilitzar electoralment un tema com aquest, no?

Amb la senyora Granados sempre passa el mateix: vinga exigència al Govern amb el tema de la PIRMI i quan arriba aquí diu: «No faré servir els papers que portava preparats...» Jo crec que és que hi ha un problema entre la informació que algú li deu donar i la que es troba amb la compareixença dels consellers, perquè sempre ens trobem exactament amb el mateix, sempre ens trobem exactament el mateix. Senyora Eva Granados, vostè té un problema de la informació que li passen, i ho sé, i el té. I sempre quan... Va passar a l'agost, perquè de fet hem fet el mateix discurs de l'agost de fa dos anys. Diu: «No puc fer servir els pa-

pers.» Una mica més i em penso que també demanaria que s'avancés la compareixença del conseller d'Economia, perquè ens ha fet un discurs pressupostari. Si un conseller li assegura –i no mentirà, perquè els números són faves comptades– que hi ha partida pressupostària, és que hi ha partida pressupostària. Però avui hem vingut aquí a fer una perdigonada.

I parlem de la renda mínima d'inserció –parlem de la renda mínima d'inserció. Primer, no els pararé de recordar que si existeix aquest programa, si algú va ser pioner en aquesta iniciativa va ser el Govern de Convergència i Unió, que el va crear i el va tirar endavant. I el que ha fet el Govern de Convergència i Unió, un cop ha tornat a governar, és mantenir-ne l'esperit i la naturalesa, no desvirtuar-lo o pervertir-lo, perquè això havia arribat a passar. Un programa com la renda mínima d'inserció, és d'inserció social. No els ho he sentit en les seves intervencions, ni una sola vegada, fer servir la paraula «inserció». Només han parlat de pagament, només han parlat de partida pressupostària, etcètera.

La PIRMI, l'èxit de la PIRMI, no és cobrar puntualment. L'èxit de la PIRMI és deixar de cobrar-la. Aquest és l'èxit del Programa de la renda mínima d'inserció, per haver arribat a assolir una inserció social, i si pot ser també laboral. I vostès això ho van perdre de vista. I vostès van violentar la seva naturalesa, i van anar al fàcil i a fer allò que era socialment menys efectiu, i per tant vol dir el que era el menys social: a perpetuar la gent en el seu cobrament, i el van convertir en un programa purament assistencial, en una paga més i ja està, sense més. L'objectiu, anar pagant, tenir una paga. Assistencialisme del més antiquat. I per això no van ser capaços. I no ens poden venir aquí a donar lliçons mínimament respecte a aquest tema.

Parlem de la PIRMI. Què s'ha fet en aquesta matèria, malgrat les mil i una dificultats financeres en aquests anys, i com han dit els consellers? En primer lloc, posar ordre en el sentit de retornar-lo al seu esperit inicial i fer-ne un programa d'inserció d'aquells col·lectius amb més problemes d'inserció social, no un substitut d'alguna paga per a aquelles persones que se'ls havia finalitzat la prestació de l'atur. No era per a això. I així, d'aquesta manera, el que acabaven fent era alliberar el que eren les obligacions i les competències –en tot cas, per desgràcia, i fins que ens ho hagin traspassat– d'un altre govern. Però vostès saben molt bé per poques entitats que hagin visitat, per poques entitats que hagin visitat de diferents ordres, la gran diferència que hi ha entre una persona que necessita una inserció social i aquella persona que necessita estrictament una inserció laboral o recuperar la feina. Ho saben. No té absolutament res a veure, no? I aquest és un tema que s'ha fet.

Un altre tema molt important –que potser vostès no valoren, perquè la paraula «inserció» no l'han feta servir en cap moment, només han parlat d'expedients i de pagaments– que s'ha tornat a fer és tornar a fer avaluacions. L'avaluació d'un programa i d'una prestació, en un programa com la renda mínima d'inserció, que és per inserir la gent, és bàsica. I vostès això no van fer-ho, perquè, hi insisteixo, van convertir aquest pro-

grama en un programa de l'assistencialisme més tro-nat. Si no arriba a ser –si no arriba a ser– per la feina tenaç, per la convicció, pel factor de proximitat, de tantes i tantes entitats i de molts professionals, això encara hauria acabat pitjor del que va acabar.

I, en tercer lloc, una altra cosa que s'ha fet: canvis en la línia de cercar més la responsabilitat del perceptor i no buscar l'enquistament; introduir canvis en les percepcions, que han acabat amb gent o amb col·lectius que els sortia més a compte, i jo també conec casos d'aquests, cobrar o seguir cobrant la PIRMI que segons quin sou els oferien en alguna tasca. I això ha passat, i això alguns treballadors socials a mi també m'ho han dit. Per la suma dels càlculs de la família i els divorcis, que se'n deia, de la PIRMI, etcètera, tot això els sortia més daixò. I això és el més antisocial que hi ha.

En quart lloc, s'ha potenciat molt, i crec que és important pel que dèiem al principi, la necessitat d'inserció laboral dels casos que a més a més d'inserció laboral necessiten inserció social; diferenciar aquestes dues casuístiques, perquè insisteixo que són molt diferents. No és el mateix treballar per la inserció laboral que si cal prèviament treballar o no per la inserció social. I hi insisteixo: només han de visitar aquestes entitats i parlar amb perfils de persones que són diferents.

Això és el que s'ha fet –això és el que s'ha fet–, i això és el que m'hauria agradat que haguessin parlat, de quines propostes hi han per a una major inserció, no d'exigències de pagaments, no del tema que són..., com si això fos estrictament... De la manera que vostès ho plantegen –de la manera que vostès ho plantegen–, la renda mínima d'inserció..., no és que fes falta que comparegués el conseller Mena o el conseller Cle-ries. És que vostès..., de la manera que ho plantegen ho podria portar una gestoria, perquè per vostès l'important és cobrar a final de mes i que tothom pugui cobrar.

I jo crec que aquí hi han dos temes diferents, i no ens vinguin a donar lliçons de sensibilitat, perquè, hi insisteixo, quan vulguin que parlem de pobresa, de risc de veure's abocat a la pobresa, parlem-ne. Però si parlem de la renda mínima d'inserció, que és el que vostès havien demanat de parlar..., és el que nosaltres hauríem de fer. I jo crec que una de les coses que hauríem de tenir presents és que, miri, la sensibilitat social de cadascú no es mesura pel nivell i el to d'exigència crítica als altres, sinó per la credibilitat i les accions d'un mateix, no? I quin és el seu balanç en els diferents programes socials? Per un moment, el senyor Herrera ha tret, per un moment, la Llei de la dependència. Vostès ens vénen a donar lliçons? Si la seva experiència en programes com aquest allò a què els hauria de convidar a vostès, com va dir algú, és a intentar-se confondre en el paisatge i no venir a dir aquí segons quines exigències! Si és que la gent no és que s'esperés... Parlem de la Llei de la dependència? Oi que no toca perquè hem de parlar de la renda mínima d'inserció? Però si vostè ho treu, després en parlarem, no?

Vostès van abandonar l'avaluació, i això és bàsic, i van fer d'això un calaix de sastre. I algú que tenia l'obli-

gació de pagar –i vaig acabant– mentre no ens traspassessin les competències els programes aquells de les persones que quedaven sense prestació de l'atur, vostès, com que això van convertir-ho als ulls de tothom en la paga fàcil i ràpida..., i van posar tothom al mateix sac. I no ho neguin, perquè és exactament així. No diguin si és fort o no és fort. La renda mínima d'inserció és per a la inserció primer social i després laboral.

I en comptes de venir aquí a fer perdigonada, en comptes de venir aquí a fer apologia de la cultura de parar la mà, jo els convido que parlem d'inserció laboral quan vulguin, els convido que parlem de lluita contra la pobresa quan vulguin. Però distingim, sobretot distingim, els col·lectius. Perquè si posem tots els col·lectius al mateix sac, sap què passa? Que els que més ho necessiten són els que més hi tornen a sortir perdent. I la renda mínima d'inserció, el senyor Puigcercós, quan ha parlat del consens, sap perfectament per a quins col·lectius exactes es va crear. Que segurament aquest país i la situació econòmica del país necessiten algun altre tipus de prestació diferent, segur. I que calen polítiques molt més efectives per a la lluita contra la pobresa, segur. Però si fem un aiguabarreig de tot i el que ens importa és si algú a final de mes acaba cobrant o no una prestació, fem la pitjor política social que hi ha.

I per això valorem molt les dades que ha dat el conseller. Quina dada valorem més? La del 30 per cent d'inserció. Que hauria de tenir un nivell més alt? Segur. Però la dada més important de totes les que ha donat el conseller és que hi ha un 30 per cent de persones que han deixat de cobrar la renda mínima d'inserció; no perquè han marxat, no perquè ho han deixat, sinó perquè hi ha hagut una política efectiva d'inserció social. Gràcies a la Generalitat? No, no. Gràcies a la Generalitat, no només –no només. El conseller ho ha dit molt bé: aquí hi ha hagut un treball colze a colze amb les entitats i les empreses d'inserció social, que són qui coneixen més..., que són qui tenen el factor de proximitat, que són qui en saben de veritat. I això és el que hem de potenciar.

M'ha sabut molt greu no haver-los sentit en cap moment la paraula «inserció». Han vingut aquí a fer una autèntica perdigonada –han vingut aquí a fer una autèntica perdigonada. I és una llàstima que aquest tema els interessi ara de cop i volta, quan queden tres setmanes per a les eleccions del Parlament de Catalunya, perquè la predisposició dels departaments i del departament a parlar-ne, a submergir-s'hi, a agafar propostes, sempre hi ha estat.

Res més, i moltes gràcies, presidenta.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Eva Granados...

Eva Granados Galiano

Sí. Per al·lusions directes del senyor Turull.

La presidenta

Un minut.

Eva Granados Galiano

Un minut, sí. Bé, la perdigonada aquesta que acaba de fer el portaveu de Convergència i Unió..., en primer lloc dir-li que parlar d'inserció laboral quan el seu Govern el que ha fet és agafar diners d'inserció laboral per pagar prestacions..., eh? Aquesta la primera. En primer lloc, inserció laboral..., nosaltres, que és el que vam fer quan tocava.

En segon lloc, la compareixença s'ha demanat sobre la gestió del programa. I per això parlem de cobrar, perquè cobrar, per a una família que no té cap ingrés, cobrar 426 euros, és crític per poder mantenir-se flotant. Quan parla vostè de fonts d'informació, senyor Turull, preocupi's vostè de les seves, que jo les meves ja les tinc ben seleccionades. I són les entitats socials, que es queixen de la gestió del seu Govern; són les treballadores socials, que pateixen com mai en aquest país s'ha patit en aquesta professió, que estan a peu d'obra amb les persones que més ho pateixen.

I quan parla vostè de drets i assistencialisme, repassi les lleis que han votat vostès aquí amb el Partit Popular i veurà el que significa canviar els drets socials per les almoines.

(Joan Herrera Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Herrera...?

Joan Herrera Torres

De forma molt breu...

La presidenta

Un minut –un minut.

Joan Herrera Torres

...perquè la valentia a vegades et fa ser agosarat, i el senyor Turull avui ho ha estat, no? Els 30 milions destinats a programes d'ocupació dels titulars de la PIRMI per pagar la prestació es dediquen a inserció, senyor Turull? No, no. Es destinen a pagar. I es destinen a això perquè vostès han reduït les partides. Aquesta reducció del 30 per cent de què li parla el conseller Mena..., ens trobem amb gent que treballa un mes i l'expulsen del sistema. Per tant, jo li aconsello prudència. Estudiï-s'ho bé i veurà, en definitiva, com inserció és el que no fan, perquè, precisament, els diners que es destinaven a inserció avui es destinen a pagar i no a la funció que tenien en un principi. Estudiï-s'ho bé i veurà en definitiva que...

Miri, hi ha coses de què el seu Govern pot donar llicions. Hi ha coses que les fa bé. Hi ha coses que sí. Però la sensibilitat social ja li dic ara que no és el seu fort. I la gestió del PIRMI és la màxima expressió de

la insensibilitat, la manifesta insensibilitat social. En el seu cas i en el cas del seu Govern, aquesta legislatura, a més, s'ha convertit, fins i tot li diria, en patologia.

Res més, presidenta.

(Joan Puigcercós i Boixassa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Puigcercós...

Joan Puigcercós i Boixassa

Sí. No, és que jo no volia intervenir, però el senyor Turull m'hi obliga, no?, perquè jo crec que quan ell parla de perdigonada és el que ha fet ell. Posa tothom al mateix sac, diu: «No ha parlat ningú d'inserció.» Perdoni, servidor. I miri l'acta, quan demà o demà passat la tingui, i veurà com enrogirà, perquè s'adonarà que d'inserció n'hem parlat; laboral, social, el camí que hi ha entre totes dues.

Però jo li feia una altra referència. Tots entenem que l'assistencialisme per l'assistencialisme no és bo. Però crec que vostè, amb el discurs que ha fet, el que ha fet és posar tothom que percep una renda d'inserció com una persona que para la mà. I em fa l'efecte que no és el cas. No és el cas, senyor Turull. I vostè ho sap perfectament.

I la tercera cosa que li volia dir: escolti, el nostre grup, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, entre interpellacions, preguntes, reunions amb el departament, vostè ho ha citat suara, o fins i tot resolucions aprovades fins i tot pel seu grup..., el nostre grup, el Grup d'Esquerra Republicana, se n'ha fet un fart, en aquests dos anys. Per tant, a nosaltres sí que ens ha preocupat i ens preocupa l'execució de la renda mínima d'inserció. No faci perdigonada i parli per qui ha de parlar, però no parli vostè pel Grup d'Esquerra Republicana.

I una cosa final: miri, quan em diu que només ens preocupa que la gent cobri, és clar que ens preocupa, perquè hi ha gent que en depèn, hi ha famílies que en depenen, de cobrar o no cobrar, eh? Em fa l'efecte que vostè n'és conscient, d'això.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull, un minut.

Jordi Turull i Negre

Sí. No, el senyor Herrera parlava de pressupost. Escolti, vostès tenien un pressupost més alt, molt més alt, i tenien 90 milions. L'any passat, aquest Govern se'n va gastar 170 en la renda mínima d'inserció, i aquest any n'hi han previstos..., per complir amb 130. I vostès tenien molt més pressupost i deien que tenien molts més diners, no?

I, escolti, evidentment que les persones que són beneficiàries de la PIRMI..., del PIRMI –justament després

de tants anys de parlar-ne sempre es parla de «la PIR-MI»-, han de cobrar a final de mes. I tant. Per tant, jo això no ho poso en dubte. Però jo poso l'accent en el fet que el més important d'aquest programa és la inserció i que no és el mateix aquella persona que deixa la feina, que se li acaba la prestació de l'atur, que les persones que necessiten inserció social. Vostès ho coneixen; els perfils de persones són diferents. I hem d'abordar les unes i hem d'abordar les altres. Això és el que hem de fer. I ha parlat, em sembla, tota l'estona de la renda mínima.

I, senyor Herrera, consells de sensibilitat social i aquesta mena de superioritat moral, si m'ho permet, no. Perquè, com li deia abans, no per més discursos, no per més crítiques als altres, es valora la sensibilitat social. I des de Convergència i Unió, el balanç en polítiques socials i en la construcció de l'estat del benestar..., doncs li puc ben assegurar que el seu grup, a nosaltres, de lliçons, ni una.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Comencem, ara, amb el torn de rèplica dels consellers. I, en primer lloc, té la paraula el conseller de Benestar Social i Família, l'honorable senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. També, saludar les entitats socials, que abans no ho he fet, totes les que ens acompanyen. Senyores diputades, senyors diputats, bé, amb el que s'ha dit..., i ara fa un moment una diputada ho deia, diu: «Nosaltres parlàvem de gestió, i per això parlem de cobrament.» I per això jo he fet la intervenció que he fet, perquè vostès han demanat la gestió. Si haguessin demanat altres coses, jo encantat de fer-ho, però vostès demanen una compareixença i són molt estrictes en la pregunta, i jo ho sóc en la resposta.

Evidentment, volen donar lliçons de sensibilitat. Jo només faré dues pinzellades, perquè no vull entrar en polèmiques. Però, per exemple, parlen de renda garantida de ciutadania, article 24.3 de l'Estatut. Que jo sàpiga, l'Estatut es va aprovar l'any 2006. Van tenir quatre anys per posar en marxa aquesta renda i no es va fer. I ara nosaltres, en la legislatura més curta i amb la situació econòmica, l'hem de posar en marxa quan vostès, en tota una legislatura sencera, no ho van fer?

O, per exemple, parlant de sensibilitat –dades de l'Idescat–, índex de risc de pobresa de l'any 2006: 19 per cent. I vull recordar que a l'any 2004 es va anunciar un pla pobresa zero; no es va fer. Es va anunciar després, el 16 de febrer de 2006, un pla per a la inclusió social i la cohesió social a Catalunya 2006-2009; no es va arribar a aprovar. I, quan s'aprova un pla d'acció per a la inclusió social 2010-2013, s'aprova el 7 de setembre de 2010, setanta-quatre dies abans de les eleccions del 20 de novembre de l'any 2010.

En un moment en què hi havia més recursos potser era el moment d'eradicar la pobresa i especialment la

pobresa estructural. I aquesta serà –i ho és i ho ha estat– la voluntat d'aquest Govern; però, evidentment, en un moment molt diferent, on està creixent la crisi. La crisi ha anat creixent, hi ha hagut una recessió econòmica i, per tant, la situació és aquesta.

I no em parlin d'escapolir-nos. Escolti, si algú, per exemple, el conseller de Benestar Social i Família..., jo havia estat diputat les dues legislatures anteriors i mai els consellers d'aquest ram havien vingut a compareixer aquí, en el Parlament, ni interpellacions, ni compareixences per la renda mínima d'inserció, sempre ho havia fet la consellera de Treball, i res a dir-hi, perquè sembla que és lògic; i jo, des del meu àmbit, em semblava que s'havia de respectar com els governs volen estructurar-se.

Però, dit això –perquè no vull entrar en més polèmiques d'aquestes, però–, sí que ho volia fer, perquè, és clar, sembla que nosaltres siguem els de la insensibilitat social; doncs, jo crec que no, en discrepo absolutament. Nosaltres hem posat la prioritat en les persones, malgrat tots els malgrat, malgrat totes les dificultats. I hi ha hagut un àmbit social de la renda mínima d'inserció, ho deia el senyor Puigcercós; evidentment, hem fet, i ara els les detallaré, algunes intervencions. Perquè vostès em pregunten això, no la gestió, sinó la part de l'àmbit social: mesures socio sanitàries, accions d'informació i orientació i suport personal a la integració social. Concretament, en aquest any s'han fet setze mil intervencions en l'àmbit social, en persones que tenen la renda mínima d'inserció i tenen un perfil de problemàtica social: trastorn mental, alcoholisme, drogodependències, situacions de prostitució, de sense llar. I això, a més a més, no ho fem sols. I també vull destacar que tots aquests programes de suport a aquestes persones no es paguen del pressupost d'Empresa i Ocupació, sinó que són programes del Departament de Benestar Social i Família, de la mateixa manera que hi ha programes del Departament d'Ensenyament, per exemple, en la formació d'adults; o hi ha programes del Departament de Justícia per a persones en temes de reinserció.

Per tant, com ho fem això, a més a més? Ho fem amb convenis amb dinou entitats de diferents àmbits, que han tingut conveni plurianual, i aquest any s'ha tornat a signar el conveni plurianual per 671.000 euros per a la gestió de les tramitacions de renda mínima d'inserció; però, a més a més, hi ha que la persona que està ingressada en un centre de rehabilitació aquest pressupost va a part –i ho vull destacar–; per tant, accions de proximitat.

Però, a més a més d'això..., clar, nosaltres hem portat a terme, ja que vostès han tret el tema de la pobresa, des del 18 d'abril del 2011, amb menys de quatre mesos després de la constitució del nou Govern, es crea un grup de treball per a la lluita contra la pobresa i per a la inclusió social a Catalunya. I, per tant, es porta a terme tot un programa d'accions que aquest any 2012 queda xifrat en 428 milions d'euros; dins d'aquí hi ha els 130 de la renda mínima d'inserció, però, evidentment, cada programa el gestiona cada departament, no els gestiona tots el Departament de Benestar Social i Família; el Departament de Benestar Social i Fa-

mília en gestiona per valor de més de 150 milions. I, dintre d'aquests, en vull destacar alguns.

Vostès han parlat d'infància. Per exemple, després d'anys, des de l'any 2003, que amb la Llei de suport a les famílies es va aprovar el Fons de garantia per a impagaments de pensions, qui el posa en marxa és el Govern de Convergència i Unió amb 10 milions d'euros –Fons de garantia per a impagament. I aquí hi ha els infants –hi ha els infants– d'aquestes persones que pateixen aquest impagament. Van estar anys sense aplicar-lo: des del 2003 fins al 2011, que el posa en marxa aquest Govern; sensibilitat social.

La prestació per a menors d'edat en situació de risc, que es posa en marxa des del 2011. L'any 2012, aquest, ens gastarem i invertirem –i ho dic així– 2,9 milions d'euros en aquestes famílies. I el que fem és que no hem d'agafar la tutela d'aquest infant o d'aquests infants, sinó que ajudem la família perquè l'únic risc, que ja és molt, és un risc de faltar-li recursos. És una prestació nova, que es va posar en marxa amb la llei que va aprovar l'anterior Govern, i nosaltres l'hem desplegada; la va aprovar l'anterior Govern, la llei d'oportunitats de la infància.

Centres oberts. L'any 2012, respecte al 2010, han crescut els recursos en dos anys un 5 per cent, i aquest any s'hi destinen 6,7 milions d'euros. Prevenció. I que quan els infants surten de l'escola puguin anar a berenar, cuidar-los, etcètera, amb un equip d'educadors o educadores.

Programes preventius d'infància, 2,2 milions d'eros. Plans de dinamització comunitària, 3 milions d'euros. Convocatòria de projectes de cohesió o inclusió social des de la Direcció d'Acció Cívica, 3,2 milions d'euros. I, a més a més, també hem posat en marxa la Taula d'Excedents Alimentaris. Des del 10 de juliol, que va tenir lloc la primera reunió d'aquesta taula, en la qual hi participa el Departament d'Agricultura, etcètera. I vostès saben que hi ha hagut dos pactes: un, el Pacte per a la infància, que destina tota una part important a la infància en risc i a la lluita contra la pobresa infantil, que les entitats, precisament, ja havien donat el vistiplau per signar-lo, ha vingut la convocatòria electoral, i ens va semblar, a tots, oportú deixar-ho per a més endavant; i les bases del Pacte de lluita contra la pobresa.

I, després, una cosa important: tot el que hem anat programant amb uns indicadors per a avaluar el que s'està fent. No existia un sistema d'indicadors. Tenim un sistema d'indicadors, pactats amb les entitats socials, amb l'Associació i amb la Federació de Municipis, per veure com es desenvolupen totes aquestes accions de lluita contra la pobresa, entre elles la renda mínima d'inserció.

Per tant, aquest departament fa l'acció de coordinar el que li toca; després, cada departament gestiona el seu programa. I, sobretot, un govern que el conjunt del Govern prioritza l'atenció a les persones, i especialment les més vulnerables i les famílies més vulnerables. Aquest és el nostre compromís, com a gent nacionalista que som, perquè la nació comença amb

la gent, amb tota la gent i especialment la més vulnerable.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula el conseller d'Empresa i Ocupació, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya... Il·lustres senyores i senyors diputats, jo, en primer lloc, a banda d'agrair també l'assistència de les entitats socials aquí representades, el que vull fer és agrair també a tots els grups parlamentaris que han mostrat la seva bona predisposició a col·laborar en una millor gestió del Programa de la renda mínima d'inserció; que la responsabilitat, òbviament, és del Govern i ara de la conselleria d'Empresa i Ocupació.

Començaria per qui més ha mostrat interès en el sentit de visites, concretament, la diputada Anna Figueras i la diputada Meritxell Borràs, que són les que més han vingut –així ho haig de dir– a la conselleria; també vull agrair al senyor Oriol Amorós –que no hi és present, però–, d'Esquerra Republicana, que també hi va venir sovint; al senyor Santi Rodríguez, que va venir també amb la diputada Marisa Xandri, i també la diputada Eva Granados, si no ho recordo malament. El dia 16 de juliol d'enguany estàvem parlant de com estructurar el Programa de renda mínima d'inserció de cara al futur i d'altres qüestions al voltant d'això. Els ho agraeixo.

No ho puc agrair d'Esquerra Unida i Alternativa i d'Iniciativa per Catalunya Verds, perquè no han vingut mai, senyor Herrera. Vostè va venir una vegada per qüestions d'energia, i li ho agraeixo, però per qüestió de pobresa i de Pirmi no ha vingut mai.

En tot cas, els agraeixo a tots la bona col·laboració. Però, ho reitero, el pressupost del Programa de la renda mínima d'inserció per a enguany són 130 milions d'euros, amb la partida corresponent. I això és una cosa que és molt fàcil. Tinc aquí els números, des de 48-000-500-330...; en fi, això, el millor és que si ha de comparèixer el conseller Mas-Colell li ho preguntin. Però, és que hi ha una cosa encara que ho fa més fefaent, els 130 milions, és que s'ha fet ja la transferència del mes d'octubre. I el mes d'octubre, si eren 98 milions i mig, a finals de setembre, i ara hem fet la transferència del mes d'octubre, sense haver-hi necessitat d'ampliar a crèdit ni de cap qüestió, és prova fefaent que tenim els 130 milions d'euros. I tinc la partida aquí davant, ja la hi donaré, perquè, com dic, té molts zeros; però, home, està al pressupost i es va aprovar aquí, al Parlament.

Sí que és cert..., bé, en fi, això, senyora Granados, és tan clar com que hem fet la transferència avui, a dia 30, comprovi-ho, i farem la del novembre, i farem la del desembre, a tots els beneficiaris de la renda mínima d'inserció, que, com he dit, són 62.184. I són persones que han d'estar tranquil·les en aquest sentit; i,

per tant, aixecar qualsevol mena de dubte al respecte és irresponsable. Jo li dic que està assegurada, la de novembre i la de desembre, perquè la d'octubre ja l'hem transferida: 130 milions.

El que sí és cert és que el 2010 eren 99 milions. I nosaltres tenim una partida de 130 milions. I, compte!, és el Programa de la renda mínima d'inserció; no s'acaba aquí el pressupost de la Generalitat amb la lluita contra l'exclusió social. El conseller de Benestar Social i Família els acaba de comentar el pressupost de què disposa. Però es que, a més a més, al Departament de Justícia hi ha tot el tema de justícia gratuïta, al Departament d'Ensenyament, al Departament de Territori i Sostenibilitat mateix..., és a dir que la política de lluita contra la pobresa i l'exclusió social va molt més enllà del Programa de la renda mínima d'inserció, que és un programa, hi insisteixo, d'una prestació econòmica orientada –en aquest cas, sí–, a la reinserció social, laboral de les persones.

Torno a dir les xifres oficials, que, amb preferència, són les que es corresponen amb la realitat, altes gestionades per la Comissió Interdepartamental amb el darrer període: 7.676 noves altes. Per tant, hi han altes: 7.676 expedients –persones són més, com he dit abans– que han entrat de nou al programa. I totes –totes, totes– les sol·licituds són ateses. No s'amaguin amb el tema del silenci negatiu, perquè la Comissió Interdepartamental no ho farà.

I també baixes. Però, compte, senyor Herrera, no confongui –no confongui. Les baixes poden ser per molts motius. I, quan són per motius que s'ha reinserit una persona laboralment, si és una feina temporal el que fa és la suspensió, i, si la feina és fixa, el que es fa és extinció; una cosa és la suspensió, temporal, i l'altra cosa és l'extinció. Si hi ha algun cas que vostè coneixi que no s'ha gestionat bé, m'ho participa. El cas no fa categoria general, i ho corregirem, perquè no som perfectes, però no confongui el que és la suspensió amb l'extinció, sigui per una feina temporal, suspensió, si és per feina fixa, extinció.

I l'important és aquest més del 30 –perquè és al voltant del 32 per cent– de reinserció social i laboral; en alguns casos temporal, en alguns casos ja fixa. I òbviament que la volem apujar. El nostre ideal seria arribar al cent per cent. Malauradament –i aquesta és una crítica que jo entomo–, no aconseguim el cent per cent, perquè la situació està molt complicada amb l'entorn mundial, europeu i català. Ja ho hem dit abans. Ja ho regirarem –ja ho regirarem– perseverant.

Una cosa que també vull comentar, perquè, a vegades, jo penso que s'indueix a error. Nosaltres som el responsable polític de la gestió del programa, però jo no puc fer arbitriarietats, només faltaria! Això es gestiona des d'una comissió interdepartamental en què hi han representants de la conselleria d'Empresa i Ocupació, de Benestar Social i Família, de Justícia, d'Ensenyament, d'Economia, de Presidència; que, a més a més, està subjecte a un comitè de seguiment de la renda mínima d'inserció, que es reuneix regularment –ara té una propera, abans que acabi l'any, la darrera va ser el març del 2012, l'anterior el desembre del 2011.

Escolti, el comitè de seguiment de la renda mínima d'inserció té 27 vocals; la Federació de Municipis de Catalunya, amb 3; l'Associació Catalana de Municipis, amb 3; els consells comarcals, amb 2 representants; les entitats d'iniciatives social col·laboradores, amb 2 representants; els sindicats més representatius, amb 2 representants; les organitzacions empresarials més representatives, amb 2 representants –ara n'haurem d'introduir una altra, perquè s'ha reconegut més representativitat per part d'una organització empresarial, Fepime–; el representant del Col·legi de Diplomats en Treball Social i Assistents Socials de Catalunya; representant del Col·legi d'Educatres i Educadors Socials de Catalunya, representant de l'Institut Català de les Dones; representant de la Comissió Interinstitucional per a la Reinserció Social; representant per la Confederació de l'Associació de Veïns de Catalunya, i representant de la Federació d'Associacions de Veïns i Habitatges Socials de Catalunya. Aquest és el comitè de seguiment de la renda mínima d'inserció, que regularment, doncs, el que fa és justament això: el seguiment del que decideix la comissió interdepartamental. Aquí..., no sé si en unes altres èpoques, però aquí les coses se segueixen d'acord amb el que estableix la llei i des de la màxima sensibilitat social.

Gestionem de la manera més eficient, i crec que prou eficient, tot allò que està al voltant de queixes o recursos. Miri, queixes de la Sindicatura de Greuges: hem rebut 1.224 queixes; per tant, hem hagut d'assignar tres funcionaris, totes les hores del dia i, per tant, del mes i de l'any, a gestionar això, i ha respost 1.001 d'aquestes, i, per tant, més o menys això ho anem portant, tot el que ens arriba de la Sindicatura de Greuges.

El que no entenc és d'on treu alguna xifra –si m'informa en algun moment...– d'això de nens afectats i..., eh? Perquè, òbviament, si el titular de l'expedient no hi té dret, no hi té dret, i aleshores no es pot parlar en el sentit..., potser ha d'anar a un altre programa, però... No sé d'on treu aquestes xifres; si em diu d'on les ha tret o com les ha calculat, doncs, li sabré respondre.

Senyora Granados, jo per gestionar el Programa de la renda mínima d'inserció la veritat és que no faig servir el canal del Facebook; ho faig directament, directament amb les treballadores socials, amb la xarxa d'atenció primària de serveis socials bàsics. Ho tinc fàcil, perquè en tinc diverses a casa i, per tant..., a més a més del Vallès Occidental, casualment. Per tant, en fi, no crec que el Facebook sigui la millor manera d'informar-se d'això. Jo prefereixo estar a peu de carrer, si em permet dir l'expressió, mirant cara a cara les persones que ho gestionen i les persones també destinàries del programa.

Perquè, si hem de mirar queixes com la que vostè deia, jo també podria recollir felicitacions. Vostè sap les dotzenes de cartes i de correus electrònics i de persones que em vénen a veure per felicitar-me, persones que a vegades són perceptores de la renda mínima d'inserció o a vegades que han deixat de tenir-la i diuen: «Escolti, gràcies a la gestió de la reinserció laboral, jo he aconseguit una feina des de la gestió del programa.»

Per tant, queixes, felicitacions..., no elevem casos concrets a categories generals, no elevem casos concrets. Si vostè coneix un cas concret en què no es compleix la llei, doncs, m'ho diu i nosaltres ho gestionarem, perquè tenim un procediment d'urgència, la comissió interdepartamental té un procediment d'urgència per a casos que, pel que sigui, han evolucionat d'una manera dramàtica i no s'han sabut prevenir de forma convenient.

Miri, vostès saben... –i això ja és ploure sobre mullat, però, en fi, com ho han comentat i vull ser absolutament informatiu al respecte...–, el gran problema que vam tenir amb la renda mínima d'inserció va ser –ho vaig dir en la compareixença anterior– quan vam convocar 2.313 persones del programa i només vam aconseguir localitzar-ne 338 –ja ho vaig dir en l'anterior compareixença. I d'aquí va venir tota la qüestió –d'aquí va venir tota la qüestió. Saben que vam modificar la normativa, la Llei 7/2011, de 27 de juliol, de mesures fiscals i financeres. Doncs, vam establir que la residència a Catalunya havia de ser de dos anys; que no s'havien d'obtenir ingressos superiors al salari mínim interprofessional; que la percepció no seria *sine die* fins a la jubilació, sinó que havia de ser avaluada anualment i, molt fonamentalment, al cap de seixanta mesos o cinc anys; que el còmput d'ingressos a tenir present era de dotze mesos, i sobretot això: l'avaluació continuada. Ara –ara– estem demanant l'informe anual, i sobretot a aquests que compleixen els seixanta mesos.

I dels resultats ja en vaig informar en el seu moment. Jo no sé si parlar-la..., si vostès parlen de frau o d'irregularitats. El fet és que allà es va posar en ordre un programa que estava deixat de la mà de Déu –deixat de la mà de Déu. I aleshores, doncs, vam veure que del 21,6 per cent de persones que van ser baixa, senyor Puigercós, del 21,6 per cent que van ser baixa, després d'una feina molt feixuga de regularització, perquè s'havien produït sortides de Catalunya, residències permanents ja fora..., un munt de circumstàncies: canvis de domicili... Ho vam regularitzar; de fet, a l'agost, el 91 per cent van cobrar en tres dies, i després va quedar tota la resta per regularitzar. Bé, doncs, del 21,6 per cent que van ser baixa, aleshores va ser: el 44,2 per cent perquè vivien fora de Catalunya i no pensaven tornar; perquè tenien ingressos superiors al salari mínim interprofessional, el 27,9 per cent; perquè no van comparèixer, no hi va haver manera de localitzar-los i a hores d'ara no els hem localitzat, 15,2 per cent, i perquè no van aportar la documentació acreditativa que requereix el programa, el 12,7 per cent. Això és el que daixò.

Avui dia tenim 23.240 expedients vigents, és a dir, 62.184 beneficiaris. La comissió interdepartamental em diu que a final d'any haurà fet net de la cua que hi ha. No..., res a veure amb aquestes xifres de més de deu mil que jo li sentia a la senyora Granados. Ho he sentit abans de la compareixença, en unes declaracions que estava fent aquí fora als periodistes; abans d'escoltar els consellers ja estava dient que hi havien més de deu mil i que no sé què de nou de cada deu... Jo no sé d'on treu aquestes xifres; si em diu les fonts,

jo ho tindrè en compte. (*Remor de veus.*) Ara, que jo ho sàpiga, això, abans que jo comparegui m'ha sonat una mica estrany. S'ha produït, a més a més, aquí una situació curiosa, d'empat de vots i no sé què, perquè faltava vostè aquí a la sala. Però, en fi, deixem-ho, això. (*Veus de fons.*) No, és que és així.

Curiosament –curiosament–, vull destacar que al programa el 62 per cent dels beneficiaris són situacions de monoparentalitat o persones soles, que moltes vegades es diu «de famílies». Cent cinc nacionalitats: això complica la gestió del programa, cent cinc nacionalitats; ara pràcticament més de la meitat dels que entren són immigrants, a més a més. I, per exemple, entre deu i vint anys d'antiguitat al programa, hi han 1.461 expedients. En fi, tot això fa una mica el perfil del programa.

Recursos d'alçada resolts, 1.132, i en tenim pendents, a hores d'ara, 215. En fi, jo crec que amb això més o menys tenen un perfil del que és el programa.

El criteri de prioritització fonamental avui dia és que no hi hagi ingressos i, per tant, risc d'exclusió social. Altres situacions o patologies hauran de ser ateses potser per un altre programa, però no és una situació de reinserció social i laboral. És a dir, si una persona pateix, doncs, situacions d'alcoholisme o de ludopatia, no té sentit que estigui en el programa, i hi eren; això són altres programes, eh? El Programa de la renda mínima d'inserció, amb l'esperit original que volem recuperar, va en una altra línia.

Com sap molt bé, l'èxit del programa és la reinserció social i laboral, i aleshores havíem... Inicialment, al febrer –però ja ho vam dir pràcticament al febrer o al març, que aniríem per una altra línia–, havíem dit: «Bé, situem com a objectiu reduir la xifra.» Ara, què vam trobar? Vam trobar altres vies per poder fer la reinserció social i laboral: programes del Fons Social Europeu, programes de la Conferència Sectorial, empreses privades que per via de responsabilitat social –no ens permeten dir el seu nom, però són d'aquestes empreses molt conegudes, eh?, amb plantilles importants– que signen, lògicament, convenis i contractes programa ara amb el Servei d'Ocupació de Catalunya i reinserten a més a més persones que vénen ja no del risc d'exclusió social: de l'exclusió social. I, per tant, això què ens ha permès? Que, com aquests diners van per una altra via, hem pogut mantenir la xifra d'aquests quasi 24.000 expedients, perquè realment la cruesa de la crisi està fent que hi hagi situacions a atendre. Per tant, moltes gràcies a totes aquelles empreses ordinàries, a les empreses d'inserció, a les entitats del tercer sector, perquè realment són elles les que fan la feina de la reinserció social, que és l'objectiu del programa.

Nosaltres traïem tot de convocatòries. Miri, darrerament: treball als barris, joves per l'ocupació, aturats de llarga durada... –aquí he citat abans aquesta ordre– estan adreçades en gran part a la reinserció social i laboral de les persones aixoplugades al programa PIRMI.

Ara, també li haig de dir una cosa –també li haig de dir una cosa–: amb el repartiment competencial a hores d'ara, les polítiques passives corresponen a l'Estat.

La renda activa d'inserció i altres prestacions no contributives correspon a l'Estat. És a dir, això que estem fent amb fons propis, cent per cent fons propis, nosaltres, a partir del Pla de desenvolupament de polítiques actives, correspondria a l'Estat. Nosaltres ho assumim com a govern responsable, amb sensibilitat social, i govern que vol tirar endavant aquests programes; però resulta que Madrid ens obliga però no paga. Escolti, ens ha reduït aquest any al pressupost general, als pressupostos generals de l'Estat, la partida que venia adreçada a aquests programes que van orientats a la reinserció laboral en un 57 per cent! Però no només això: és que ens diu que tenim 191 milions d'euros i, a data d'avui, no ens n'han transferit ni un de sol. I ens van prometre que les empreses tindrien bonificacions fiscals per contractar, entre altres, persones del programa PIRMI, i pràcticament les han suprimit totes *a posteriori*. També ho vull dir, això.

Bé, en tot cas, lliçons de gestió del passat, malauradament, no en podem tenir gaires; però estem oberts a qualsevol suggeriment. Però, compte!, una mentida, per mil cops que es repeteixi, no esdevé veritat; això s'ho creia una persona, i penso que ningú de la sala s'hi voldrà assemblar, a ell. Les dades reals són les que els ofereixo: pressupost de 130 milions d'euros, i tots els beneficiaris del programa tindran –tindran– la seva prestació garantida el proper mes de novembre –ja la tenen a l'octubre, que ja s'ha transferit– i el mes de desembre.

Senyora presidenta...

La presidenta

A continuació –gràcies, senyors consellers– tenen la paraula els grups, i comencem pel Grup Parlamentari Socialista: té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Conseller Mena, si no fos tan greu, el tema de què parlem, si no fos tan dramàtica, la situació de les famílies de què avui parlem en aquesta Diputació Permanent, li diria que enyoràvem les frivoltats i les impertinències que ens ha traslladat des del micro. Però la situació és molt greu, i passo a traslladar-li..., bé, totes les informacions i totes les preguntes que li he fet i que no m'ha respost.

Quan parla d'aquestes dades que no sap d'on les trec, li recomano la lectura de l'informe d'infància del Síndic de Greuges de Catalunya. Doncs, allà trobarà que, fruit de les seves decisions, hi ha deu mil nens i nenes a Catalunya que han passat a una situació de pobresa. I no és una situació frívola perquè vostè la tracti d'aquesta manera en aquesta institució, ni enlloc.

Quan parla de les visites, perquè té vostè aquest costum, eh?, d'explicar també al micro les visites que es fan i les reunions..., doncs, parlarem de la reunió que vaig tenir al Parlament al mes de juliol, en què vostè no hi va ser, perquè va delegar en nom del secretari general, el senyor Colet, i la senyora Sánchez, i hi havia també la senyora Borràs i la senyora Figueras;

una reunió que es va produir tres dies abans que el meu grup presentés una proposició de llei de reforma de la renda mínima i que li havia demanat molts mesos abans, i no van tenir la deferència de tenir la trobada amb el Grup Parlamentari Socialista; una reunió en què el senyor Colet li va traslladar a aquesta diputada i em va qüestionar si jo estava legitimada per fer iniciatives parlamentàries i que qui era jo, qui era el meu grup, per fer una proposició de llei. Per tant, aquests són els contactes del seu departament, aquest és el tarannà dialogant del seu Govern, que, quan un grup parlamentari fa una proposició de llei, el que tenim per part del Govern és que qui és el Grup Parlamentari Socialista, o qualsevol altre grup, per tirar-se a la piscina, i «la piscina» *léase* fer una proposició de llei en el Parlament de Catalunya. (*Rialles i remor de veus.*)

Què més? Informes, eh? Com que vostè diu això de les fonts, jo li dic: llegeixi's els informes que encarrega..., perquè ho fem, ho fem els diputats, i ens preocupem. Ens preocupem de les decisions que han pres. I no les entitats socials que ho diuen, no les professionals dels serveis socials que ho diuen, i ho diuen totes; jo no sé vostè amb quines parla, jo li dic que parlo amb desenes d'elles, i cap d'elles –cap d'elles– donaria el vistiplau a qualsevol de les afirmacions que vostè ha fet avui en aquest Parlament.

Els informes tècnics el que diuen és que no entenen –perquè no passa enlloc del món– que, augmentant la pobresa i augmentant l'atur, a Catalunya baixin els beneficiaris del PIRMI. I no és un tema d'inserció laboral, conseller, és un tema de crisi i és un tema d'insensibilitat d'un govern que no atén les persones que ho necessiten.

Què més diuen? Doncs, que cap país del món expulsa pobres dels programes de rendes mínimes per origen de la pobresa. Li ho va dir el conseller Cleries quan vostè va intentar modificar la llei, li va dir el conseller Cleries: «Amb això no estic d'acord», li enviava correus electrònics; estan en els arxius del Parlament, perquè, miri, ens agrada documentar-nos, i el conseller Cleries li feia aquesta menció. Vostè ho va modificar, i és aquest l'únic país del món on es discrimina els pobres pels orígens de la seva pobresa, i els expulsa. I els seus tècnics li diuen que desaconsellen el manteniment d'aquesta mesura. Miri-s'ho.

També diuen, quan parlen de crònics..., que diuen: «És que vostès tenien ajuts que només perquè cobri la gent al llarg de la vida.» Bé, doncs, el que diu la crònica, i li ho diuen els seus tècnics, és que és el reflex de nivells d'ocupabilitat molt baixa, i estan parlant de persones que tenen malalties mentals, estan parlant de persones que estan a prop de la jubilació. Per tant, conseller, si us plau, quan vingui aquí al Parlament faci afirmacions amb documentació.

I, per últim, s'han passat la tarda parlant d'inserció laboral. Els informes també li ho diuen, eh?: ho van treure. Tornin a posar els incentius a la inserció laboral, perquè s'ha demostrat que augmenta la inserció en aquests programes, si us plau.

Conseller Cleries, que ens ha fet aquí una relació, una llista de totes les polítiques, que cap d'elles arriba a un milió d'euros: només –només– eliminant els ajuts del zero-tres –i no ho dic jo, ho diu l'informe de la UNICEF, d'infància, eh?–, han desmantellat vostès 200 milions d'euros dels ajuts zero-tres anys, i resulta que això són mecanismes d'igualtat d'oportunitats. I ens costarà també trobar algun govern que dediqui menys recursos a la infància.

Jo li torno a fer les preguntes que no m'ha respost abans, perquè tothom parla de col·lapse administratiu, perquè els ajuntaments i les entitats socials estan parlant que no se'ls aproven els expedients. Per tant, la informació que tinc és que només un de cada deu estan sent aprovats aquests darrers mesos, que hi ha molts expedients pendents de valorar, molts, milers d'expedients, i que hi ha expedients que estan pendents de cobrar, hi ha expedients que diuen que estan pendents de nòmina, estan aprovats i no cobren. I fa mesos, conseller Mena, fa mesos que apareixen a l'aplicatiu aprovat per la comissió interdepartamental, pendents de nòmina. Per tant, és gent que hi té dret, que vostè l'hi reconeix el dret, i a qui vostè no paga. I només d'endarreriments en té més d'11 milions pendents de pagament.

I si entrem en els perfils..., no tinc temps, perquè ja m'ha sonat l'esgotament del temps; en tot cas, sí que dir-los que grups parlamentaris dialogants i grups parlamentaris que han treballat aquest tema i grups parlamentaris que tenen una alternativa i que van intentar parlar amb vostès, igual que amb la resta de grups parlamentaris d'aquesta cambra, perquè pogués iniciar-se la reforma, perquè és el que tothom li està demanant.... El PIRMI s'ha de reformar. El Grup Parlamentari Socialista va presentar una proposició de llei; vostès no la van voler ni valorar. És més, van qüestionar que nosaltres tinguéssim aquesta legitimitat.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. De forma molt breu, però sí que veig la necessitat de..., no sé si tant replicar, sinó com a mínim contrastar les darreres afirmacions del conseller..., sobretot del conseller d'Empresa i Ocupació, quan ha anat a buscar la responsabilitat dels problemes en el Govern de l'Estat, no? Deu ser que el Govern de la Generalitat, els dos anys en què vostès hi han estat, no ha hagut de reduir les despeses en molts aspectes. Doncs, miri, al Govern de l'Estat ens hem trobat la situació exactament igual o pitjor que se la van trobar vostès en el Govern de la Generalitat, i l'inconvenient és que al Govern de l'Estat s'ha començat a haver d'ajustar les despeses segurament dos anys més tard del que ho ha fet a Catalunya.

Per tant, en aquest sentit, home, jo crec que el que estaria bé... Perquè tampoc no li hem fet excessius retrets; hem fet, en tot cas, consideracions respecte de quin hauria de ser el marc, que hauria de ser un marc net, un marc definit, amb uns objectius clars i amb uns objectius definits. Però el que jo crec que està una mica fora de lloc, i més de la compareixença que hi ha hagut avui, són aquests retrets al respecte de l'actuació del Govern de l'Estat en la situació en què estem actualment.

No obstant això, ho entenc, per la situació política que el seu Govern ha generat i pel moment en què ens trobem.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Bé. Jo voldria començar referint-me al tema del diàleg. I, miri, vostès i nosaltres entenem el diàleg, i el diàleg social, de forma molt diferent: no és anar en pelegrinatge a la seva conselleria –que encantats d'anar-hi quan vostè vulgui–, sinó que entenem que el diàleg social, en aquest cas, en el cas que ens ocupa, hauria estat parlar amb els ajuntaments, hauria estat millor parlar amb els treballadors socials, amb les entitats... Miri, hauria estat fer el que vostès van fer, que el Govern Pujol va fer l'any 97; perquè li recordo que l'origen de la PIRMI és un ampli consens social amb els sindicats, i polític. I vostès, com fan en general amb tot, no dialoguen: imposen. I aquí han perdut una oportunitat –ja ens agradaria a la propera legislatura recuperar-la– de, tots plegats, veure quina reforma calia a la PIRMI. I, per tant, nosaltres el diàleg l'entendem així, eh?, no anar en peregrinació a la seva conselleria –que encantats d'anar-hi quan vostè vulgui–, sinó buscant un ampli consens social sobre un tema fonamental.

Perquè la pregunta és: estem en situació d'emergència social, sí o no? Jo crec que tots hauríem de coincidir, veient les xifres estadístiques, que sí, que estem en una situació d'emergència social, que al nostre país hi ha gent que ho passa molt malament. La política del Govern està a l'alçada d'aquesta emergència social, sí o no? Per nosaltres, humilment, la resposta és que creiem que no.

Vostès sempre parlen d'inserció. Escolti, ningú més interessat que nosaltres que les persones en situació de pobresa i d'exclusió social surtin d'aquesta situació. Nosaltres creiem fermament en la idea de l'emancipació de la gent i, per tant, que la gent que pateix aquesta situació se'n surti. Però de les reformes i modificacions que vostès van fer de la PIRMI, n'hi ha alguna que vagi orientada en el sentit de la inserció social?

Si repassem el llistat de les reformes del reglament i del que vam aprovar a la Llei de mesures, totes tenen un objectiu, que és fer fora gent, excloure gent, o, dit

d'una altra manera, crear barres d'accés al programa, per un criteri pressupostari, que vostès diuen: «És una despesa que no podem controlar, l'hem de reduir com sigui.» Perquè, escolti, és insòlit, és curiós que, com ja s'ha dit abans, en un moment de creixement de l'atur – que mai com ara havia crescut l'atur– i de creixement de la pobresa, resulti que el nombre d'expedients i el nombre de persones al programa s'estigui reduint, i vostès encara el volen reduir més.

Perquè sentint-lo abans donava la impressió que ens inventàvem les coses, on? Però, miri, és veritat o no que ara...? Abans hi havia les persones que podien rebre la PIRMI i les que no; i ara hi ha les que poden rebre la PIRMI, els que no, i els que, malgrat que la poden rebre, no la cobren. Perquè, sí, senyor Turull, per nosaltres és important cobrar. En un programa d'últim recurs, a la darrera xarxa social que li queda a molta gent, això és una qüestió de supervivència bàsica i, per tant, no es pot menystenir en absolut.

És veritat o no el que ens diu l'Ajuntament de Barcelona, a pregunta al nostre grup parlamentari, que hi ha 1.414 expedients pendents, que afecten 3.535 persones que estan pendents de cobrament? Ens ho inventem, o no? L'Ajuntament de Barcelona no ens diu la veritat, o no? És un problema objectiu, això, sí o no?

Ens ho inventem, el que diu el Síndic de Greuges?, els deu mil nens i nenes que estan en pitjor situació ara que la que estaven abans, per culpa de l'aplicació de les reformes i dels canvis que han fet amb la PIRMI? Ens ho inventem, això, sí o no?

Miri, perquè jo crec que estan empenyent la gent en una mena de cercle viciós, no? Diu: «S'han d'excloure els casos laborals, cal diferenciar els casos que són estrictament laborals, aquests no necessàriament han de tenir la prestació, etcètera», fins que al final la situació es cronifica, és tan greu, que s'acaba convertint en un cas no només de pobresa, sinó d'exclusió social, i acaben necessitant sent atesos.

Miri, com li deia abans, a favor de la inserció laboral i de la cultura de la inserció laboral, el que vulguin; però poques lliçons en aquest sentit, vostès que han aprovat la reforma laboral, amb les conseqüències que això ha tingut, vostès que estan desmantellant el Servei d'Ocupació de Catalunya..., poques lliçons, li ho dic humilment també en aquest sentit, sobre la inserció laboral. Perquè molt em temo que el que pot passar és que al final ens trobem en una situació de no-inserció laboral –perquè m'ha de reconèixer que vostè ha estat bastant opac en l'explicació: no es poden explicar aquestes empreses a les quals va aquesta gent, etcètera–, i tampoc tenim les mesures adequades de protecció social. Perquè la gent que té un problema, una patologia, un problema d'exclusió social, d'alcoholisme, etcètera, on va?, què fa? A l'ajuntament? Només és l'ajuntament que li dona un recolzament i només l'ajuntament és qui l'ajuda?

Perquè, miri, jo crec que els missatges que s'estan llançant al voltant d'aquesta qüestió són molt negatius. No pot ser que el president de la Generalitat digui que a Catalunya hi havia gent que vivia de quatre-cents euros. No pot ser que vostès converteixen l'anècdota

en categoria, que facin una declaració general de culpabilitat al voltant de la gent que està en aquest programa. Qui viu a Catalunya amb quatre-cents euros?, com es pot viure a Catalunya amb quatre-cents euros? Escolti'm, amb això del frau, veient el resultat final, poques lliçons, i, a més, poques lliçons de qui té molta obsessió per perseguir el frau. I, escolti'm, si hi ha problemes de frau, evidentment, s'han de perseguir, però vostès fiquen molt l'accent aquí, molta incidència en això, quan vostès a Madrid són els que han aprovat una amnistia fiscal per als que defrauden Hisenda. I, miri, això ja té un nom, que és «hipocresia social».

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigercós.

Joan Puigercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Mena, senyor Cleries, jo intentaré ser molt breu i molt concís. De la seva resposta, senyor Mena, jo entenc que de les xifres que m'ha donat de les persones que han caigut de la renda mínima d'inserció, aquestes vuit mil persones i escaig, per les xifres que vostè m'ha donat i els percentatges que m'ha donat, no n'hi ha cap que hagi quedat fora del programa bàsicament pel seu canvi de normativa. Si no m'erro –corregi'm–, vostè ha citat la gent que tenia un contracte laboral, la gent que no s'ha localitzat, les persones que estaven vivint a l'estranger, les persones que no han acreditat tota la documentació..., i a partir d'aquí entenem que el canvi de normativa no ha afectat gairebé a ningú, doncs, més enllà d'això. Molt bé.

El meu grup, el grup que represento, doncs, estariem satisfets si després d'aquesta compareixença gairebé de dues hores, que han fet vostès, quan demà arribin al departament, a les nou del matí, especialment qui porta i gestiona la renda mínima d'inserció, que és vostè, senyor Mena, eh? (*remor de veus*), demà a les nou, a les vuit o a les set, a l'hora que vostè arribi, siguin capaços d'entendre que en aquesta comissió, avui, hi ha hagut un esforç de diferents grups perquè vostès facin millor la feina. Perquè vostè ens ha respost que aquesta feina, segurament, doncs, amb excepcions, com vostè ja ha admès, doncs, no té cap xacra, no té cap problema... (*veus de fons*), no, no, amb excepcions, vostè ho ha dit, eh?, i, si hi ha alguna excepció, vostè ha dit: «Vingui i ens ho diguin.» Però crec que vostès han de fer un examen, més enllà d'avui haver escapolit o haver superat la compareixença parlamentària, vostès han de fer un examen i han d'entendre que aquí hi ha xifres que no quallen, no quadren: no quadren les xifres que ofereix el Síndic de Greuges, no quadren les xifres que tenim alguns grups parlamentaris que ens han ofert les diferents organitzacions del tercer sector, o queixes directament de la ciutadania, no sé si pel Facebook o no pel Facebook, però a nosaltres ens arriben queixes. Senyor Mena, els diputats responsables del Grup d'Esquerra Republicana en matèria de política

social, concretament el senyor Pere Bosch o el senyor Oriol Amorós, han acumulat queixes de gent que considera que s'ha quedat fora del programa, quan tenia tota la documentació per formar part del programa.

Crec que a vostès, en l'avaluació aquesta que vostès deien, els toca fer avaluació. Perquè sí que és important cobrar o no cobrar. Abans crec que en el debat que hi ha hagut, doncs, s'ha dit amb certa lleugeresa, sinó frivolitat, de dir que aquí només pensen a cobrar. La gent que no té cap recurs, que s'ha quedat sense prestació d'atur, sí que vol cobrar i necessita cobrar, i més quan les persones no només són monoparentals, quan tenen famílies al seu càrrec. Per tant, jo crec que vostès, amb aquesta compareixença, han d'analitzar que més enllà d'haver superat aquesta compareixença..., crec que les coses les han de fer amb més cura, i han de fer aquesta avaluació contínua que segurament no fan.

No m'ha contestat, senyor Mena, si pensaven... Ja sé que estem en una situació excepcional, que tenim eleccions en menys d'un mes, que ha començat el compte enrere, que hi haurà un nou govern, no sabem com serà aquest nou govern, ni quins colors tindrà, ni quines persones el compondran; però, malgrat això, aquest mes, o mes i escaig, d'aquí a la conformació del Govern, jo crec que vostès sí que han de recosir, com li he dit, el consens. No m'ha contestat a això.

Des de l'any 96 la renda mínima d'inserció s'havia bastit sempre amb amplis acords i amplis consensos. Des de l'agost del 2011, vostès han creat una nova dinàmica, que no és la del consens, ni amb entitats del tercer sector, eh?, ni amb grups parlamentaris, ni amb agents socials en general; no ho han fet. I, per tant, jo el commino, des del nostre grup, a fer-ho.

I, finalment, jo li agreeixo el to, senyor Mena, agraeixo el to de la seva compareixença, però jo li diria al senyor Cleries que també ha d'entendre que el to també és important. El senyor Mena ha tingut una actitud de donar xifres; potser no han estat satisfactòries o s'ha escapolit en algunes de les preguntes que li hem fet. Però a mi em fa l'efecte, senyor Cleries, que vostè avui ha vingut aquí i l'hem arrossegat gairebé a la força. I no..., vostè ha de canviar d'actitud. Vostè ha de venir aquí a donar explicacions als diferents grups parlamentaris, i vostè, precisament, com li he dit, hauria d'estar satisfet de poder venir aquí i explicar programes, encara que segurament, doncs, podríem discutir-ne molt, sobre els seus programes. No crec que sigui l'hora ni el moment, però, senyor Cleries, de debò, no cal que s'ho agafi d'aquesta manera, home: vingui aquí i comparegui al Parlament amb esportivitat, home.

La presidenta

Té la paraula, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. I només alguns comentaris finals. Jo hi ha hagut una expressió que m'ha sabut

molt greu –potser no s'ha adonat que l'ha dit com l'ha dit–, la que ha dit la senyora Eva Granados. És a temps de retirar-la, si vol. Però ha fet servir una expressió que no és pròpia d'un polític o d'un grup parlamentari; ha dit: «Catalunya és l'únic país on s'expulsa els pobres en funció del seu origen.» O és ignorància, o és que no té ni idea del país en què viu; però una expressió d'aquestes mai s'havia sentit aquí, perquè si alguna cosa aquest país no ha fet és expulsar la gent i els pobres en funció dels seus orígens. Aquest és un país d'acollida, i justament per aquest esperit hi ha centenars i centenars d'entitats que estan treballant justament amb persones..., que no està en funció del seu origen.

Les lleis..., i jo crec que aquesta és una mania del Grup Socialista, que és que a vegades es pensen que per aprovar una llei la realitat es transforma automàticament. I quan tu fas una llei o una proposició de llei –en la línia de la proposta que deia la senyora Granados– el que has de tenir garantit és que la pots complir. I fer una llei que saps que, per la situació econòmica, financera, etcètera, on tu estableixes uns nivells de prestacions que no podràs complir..., és pitjor el remei que la malaltia.

Jo em pensava que la Llei de la dependència havia, doncs, portat a fer una reflexió de tots plegats, perquè quan es va aprovar la Llei de la dependència, malgrat que va ser una intromissió competencial increïble, doncs, allò era una llei amb què tothom va dir que ara sí que això ja seria el millor del món mundial. I què va passar després amb la gestió de la Llei de la dependència? La llei hi era, però què va passar? Expedients empantanegats, finançament no complet, divuit mil persones que hi tenien dret es van acabar morint sense haver-les cobrat, etcètera.

No busquem el titular ni la immediatesa –no busquem el titular ni la immediatesa. No ens quedem amb el fet que ja hem aprovat la llei i la realitat es transforma automàticament. Potser a vegades val més aprovar un decret i que es pugui complir immediatament i al cent per cent, que no pas una gran llei, una magnífica llei i que després no es pugui complir. I nosaltres el que no farem és generar expectatives que no puguem complir.

I per això nosaltres ens vàrem oposar, o no vam ajudar, o no vam col·laborar, o vam intentar que no prosperés aquella proposició de llei que va presentar la senyora Eva Granados. Per una senzilla raó: perquè hi havia molts apartats..., i això a moltes entitats socials els ho vam dir: «Si això no ho podem complir, nosaltres no ho podem posar en una llei, perquè generarà falses expectatives.» I falses expectatives a qui? Tornem al principi: als col·lectius més vulnerables. I no es pot jugar, per un titular, a generar unes expectatives que després no es poden complir.

Jo agraeixo al representant d'Iniciativa el comentari que ha fet. Han trigat vint anys a reconèixer la feina del president Pujol. Jo estic segur que d'aquí a vint anys entendran les mesures que han pres aquí i algú parlarà que calia ordenar això, calia deixar que es desvirtués aquest projecte de llei.

No em tregui les paraules que no són. Cobrar és molt important, i més aquestes persones; i té tota la raó del

món. Déu nos en guard, que jo defensés que no és important que cobrin. I tant, que és important! Però, si parlem del Programa de la renda mínima d'inserció, jo vull insistir que el tema de l'avaluació i l'objecte del programa, que és la inserció, és el que no s'ha de perdre mai de vista. És a dir, el que ha d'atabalar... Pagar ho pot fer..., és un manament de pagament, ho fa una gestoria. Però la política on entra és a avaluar i a mirar si el nivell d'inserció, si ara és del trenta, d'aquí a un any pot ser del quaranta o del quaranta-cinc, perquè l'èxit és aquest. Jo em referia a això. Però, evidentment que persones que és l'única prestació que tenen...

I també he dit que la gent que no ha de ser usuària de la renda mínima d'inserció i que no cobra re..., hem de veure què trobem, què hi ha, a qui competeix, quins recursos hi han, perquè ningú no tingui una prestació. I el conseller Cleries ha fet perfectament una explicació de tot allò que es podria haver fet fa bastant temps i que no s'ha fet, no?

Jo els torno a dir el que els he dit a la primera intervenció: escoltin, el nostre grup està disposat, fora del combat electoral..., fora del combat electoral, però estem oberts i disposats a fer un gran acord per veure com ho podem fer perquè ara, en una època molt dolenta, però quan torni a venir una època –que vin-

drà, tard o d'hora– de bonança política, no hi hagi els nivells de pobresa i d'exclusió social que hi ha ara. A nosaltres ara ens preocupen molt aquests nivells, però el que ens genera... –i ho faig com a autocrítica a tots plegats; no al tripartit, no a Convergència i Unió: a tots els partits polítics, i crec que a la societat en general–, com és que, en època de bonança com no havia tingut mai aquest país, hi havia un nivell de pobresa del 17 per cent. I a això nosaltres tenim l'obligació, tots plegats, de trobar-hi una solució. La nostra predisposició després de les eleccions hi serà tota. I crec que valdria la pena en aquest tema fer una iniciativa, com en d'altres temes es va ser capaç de posar-nos tots d'acord, cap a finals dels anys vuitanta, principis dels anys noranta, deixar de fer política amb això i anar a la solució i a l'efectivitat per resoldre aquest problema.

Res més, i moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i tretze minuts.